

Giới thiệu Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên

Thể loại: Xuyên không, dị giới, nữ cường, nam cường, sạch, sủng

Editor: Umi

Nàng thời điểm kiếp trước chính là người vô cùng tuyệt tình lạnh nhạt nhưng vì bảo vệ một bé trai mà cam tâm tình nguyện chết đi.

Sau khi sống lại, nàng trở thành một bé gái số khổ, không những mồ côi cha mẹ từ khi còn nhỏ mà còn bị người nhà ghét bỏ. Nhưng nàng vẫn cố gắng tồn tại ở nơi dị thế.

Nơi mà cường giả vi tôn.

Tay cầm hồn nguyên giới tử trong tay. Thu thần thú, chế thần dược, luyện thần khí, nàng từng bước bước lên con đường làm cường giả.

Đoạn ngắn một

"Không tốt rồi! Đại nhân! Tây ma hoàng dẫn Ma tộc tới tận cửa thành rồi!" Một vệ binh vội vàng đi vào gian phòng của thành chủ báo cáo.

"Cái gì??" Thành chủ sùng sốt, sắc mặt đại biến, "Còn làm cái gì nữa! Mau mời Tây ma hoàng đến đây!"

Vệ binh vội vàng nói: "Tiểu nhân có mời nhưng mà Tây ma hoàng không chịu tiến vào!"

"Cái gì? Lẽ nào Tây ma hoàng muốn tiêu diệt thành ta!" Sắc mặt thành chủ một mảnh thâm trầm.

"Hình như không phải vậy." Tiểu binh bỗng nhiên nhớ lại gì đó.

"Có chuyện gì mau nói đi!" Thành chủ nghi hoặc hỏi lại.

"Tây ma hoàng nói hẳn chỉ là đến đây để bãi phong Mặc Tôn đại nhân, còn dặn dò chúng ta ngàn vạn lần không nên quấy rầy Mặc Tôn đại nhân nghỉ ngơi." Tiểu binh nói.

Thành chủ: "..."

Đoạn ngắn hai

Hắc Dực khom người nói: "Tôn chủ!"

Người nào đó miễn cưỡng mở miệng đáp: "Sao?"

Hắc Dực: "Tiểu thư hủy dung công chúa."

Người nào đó vô tâm vô phé bình luận: "Uh, nàng ta đáng đáp như thế, hủy dung cũng giống như trang điểm thêm đôi chút cho dung nhan."

Hắc Dực nói tiếp: "Còn nữa... Tiểu thư cướp sạch bảo khố của Hỏa Long Tộc."

Người nào đó chẳng quan tâm thế gian chưa đủ loạn nói lại: "Đó là vinh hạnh của Hỏa Long Tộc, dặn Thủy Long Tộc cùng Phong Long Tộc chuẩn bị cho tốt trước đi, miễn làm cho tiểu thư ..... mất hứng."

Hắc Dực không biết có nên ỏi tiếp hay không: "... Tiểu thư còn muốn mang Nguyên Cực Băng của Hàn Nguyệt Thiên Tôn đi."

Người nào đó đảo cặp mắt đầy ý cười nói: "Có sao đâu, bảo Linh Vũ Thiên Sư đưa tiểu thư đi, nhớ dặn nàng chú ý giữ ấm, đừng để bị ốm là được."

Hắc Dực chép miệng, nói tiếp: "Còn chuyện này nữa ạ... Tiểu thư.... cứu được Vương Tử của Tinh Linh Tộc. Nghe người ta nói Vương Tử tuyệt sắc vô song, người gặp người thích, không biết tiểu thư nàng... có hay không ... giống phần lớn những nữ tử khác...."

Lần này thì người kia không kịp trả lời mà chỉ để lại một tàn ảnh, đâu còn bóng dáng nào ở đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Duyên Khởi Duyên Diệt

Editor: Umi

Trăng non treo trên cao, mây đen trên bầu trời dường như cố ý bao phủ dày đặc lấy hần, không để lọt một tia sáng nào. Đúng là một đêm tốt để hoàn thành những âm mưu đen tối.

Lúc này ở một nơi nào đó có một hần mặc bạch y, không biết vì lý do gì lại đứng ở trên khe núi vào lúc đêm khuya như thế này. Xung quang còn mơ hồ truyền đến những âm thanh như của quỷ, thống khổ kêu gào.

Dưới khe núi phủ kín đầy dừ thi thể máu me be bét dừ tợn vẫn còn hơi vận vẹo co giật chứng tỏ họ chưa chết, mà chỉ là đang giả dựa một cách vô vọng chờ từ thân đến. Những người đó đều là được phái tới để bảo đưa trẻ kia, lại bị người khác dùng khí độc ám toán, không một ai thoát được.

Người hạ thủ là người đứng đầu tổ chức sát thủ của Mặc gia, Mị Ảnh, mục tiêu lần này của nàng là cướp được người, không tiếc tất cả giá nào.

Tư liệu thu thập được nói rằng được đồng hần, Mặc Liên có thể chịu mọi loại độc được, sở dĩ Mị Ảnh quyết định dùng khí độc vì đó là cách nhanh và hiệu quả nhất.

Chỉ là nàng không có ngờ tới, vì sao đứa bé ấy chỉ yên lặng đứng nhìn mọi thứ diễn ra, không chút nào hoảng sợ hay khó chịu thì cũng thôi đi, nhưng mà hần cũng chẳng thèm van xin hay thậm chí là nhủ mảy. Phản ứng này có thật sự là phản ứng một đứa bé chỉ có bảy hay tám tuổi nên có hay không?

Mị Ảnh ánh mắt dừng ở trên một thi thể gần hần nhất, gió đêm lưu luyến đem theo mùi máu tươi thổi qua hướng hần đang đứng. Gió thổi bay mái tóc đang che khuất khuôn mặt của hần, làm lộ ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc, làn da thịt mịn màng trắng sáng như bạch ngọc, đôi lông mày kiếm rậm rạp, bên dưới là một đôi phượng mâu lấp lánh, trong đêm đen làm cho người nào chẳng may ngắm nhìn sẽ thất hồn lạc phách.

Chỉ là bộ dáng của hần trong mắt của Mị Ảnh, có thể hình dung ngắn gọn bằng bốn chữ --- lạnh lùng như băng. Đứa bé đó giống như một người sống mà không hề có linh hồn. Hần giống như một bức tượng được tỉ mỉ khéo léo điêu khắc bằng bạch ngọc. Hần đứng đó lặng lẽ chứng kiến thế giới trôi qua... một cách thờ... vì mọi thứ dường như không hề liên quan đến hần.

“Đi thôi.” Nàng ra lệnh.

Mặc Liên quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt mang theo chút khó hiểu nhưng cũng chẳng thèm mở miệng ra hỏi nàng, chỉ lặng lẽ thả người, nhảy xuống bước về phía nàng.

Nàng thế mới biết hần không tò mò chút nào về những chuyện vừa xảy ra và những chuyện sẽ xảy ra với hần. Ít nhất hần cũng nên hỏi những câu ví dụ như: ngươi là ai? vì sao lại giết người của ta? Ngươi muốn gì từ ta? Không giết ta luôn đi mà còn muốn mang ta đi nơi nào nữa?

Trong đôi mắt của hần không gọn lên được bất luận chút rung động nào.

Mặc Liên không tò mò gì hết. Hần chỉ biết là hần vẫn còn sống. Chỉ là lúc này hần vẫn còn sống. Thế là đủ, chẳng cần gì nhiều. Điều đó dường như là bình thường đối với người khác, nhưng lại là đòi hỏi quá xa vời đối với hần.

Ngon đèn dầu chập chờn vì những cơn gió buổi đêm, phản chiếu hình ảnh một nữ tử xinh đẹp. Nàng nhợt nhạt cười, khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt mị hoặc làm cho nàng giống như cây thuốc phiện khiến người khác trầm mê. Đoán đoán trong tay đang được đặt chuẩn xác ở trên cổ của nam tử kia.

“Ai cho ngươi tới giết ta?” Nữ tử nói

Đôi mắt lạnh nhạt, giọng điệu mang theo chút tùy ý, nhưng không cách nào ẩn dấu được sát ý tận cùng trong đó.

“Ha ha, ngươi cho là ngươi còn có thể trốn thoát sao? Một mình mang theo con mèo chạy trốn chỉ có một con đường chết.” Hồng y nam tử quỳ trên mặt đất hai tay nắm chặt, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn đang cuồng vọng hỏi vặn lại nàng.

“Nga, ngươi nghĩ rằng ta như mấy người trong gia tộc đệ nhất thất bại các ngươi sao?” đôi mắt đẹp đẽ của nữ tử trừng hần, không cho nam tử có cơ hội nói thêm gì nữa. Cái tay khẽ động đã vẽ một đường đứt khoát, chuẩn xác chặt đứt hô hấp trên người hần.

Móc khăn ra nhẹ nhàng lau sạch sẽ chút máu dính trên tay. Nàng quay người nhìn đến một góc tối trong phòng, chỗ ấy có một bóng dáng nhỏ, ôn nhu nói: “Không có việc gì, chúng ta đi.”

Đôi đồng tử đen kịt của tiểu nam hài đẹp mê ly, nhưng lúc nào cũng không có một tia gọn sáng, yên tĩnh khiến cho người khác đau lòng một cách kỳ lạ, nhưng mà lúc này dường như đôi mắt ấy có gì đó trong đó, nhưng mà được hần che giấu quá kĩ khiến cho nữ tử kia không thể phát hiện ra được điều gì khác thường.

Hần hơi nhủ mảy, cơ thể đột nhiên co rút mảnh liệt, hai tay run run, lực lợi áo khoác nữ tử kia.

Nữ tử kia bởi vì hành động kì lạ của hần mà nghi hoặc, khom lưng xuống ôm lấy thân thể bé nhỏ ấy, nhưng nháy mắt sắc mặt thâm trầm, nhanh chóng buông ra. Nhưng mà vẫn là không kịp, trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn, toàn thân nàng lúc này như đang được ngâm trong hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-2: (tt)

“Quý ảnh! Là người!” Nữ tử lấy tay che cổ lại, trầm giọng hỏi.

Tiểu nam hài mặt mày kiêu nộ lúc này, đưa tay xé rách mặt nạ xuống trả lời: “Không hổ là Mị Ảnh, đúng là lão phu.”

Người vừa nói là một lão nhân xấu xí mặc hồng bào, mà tiểu nam hài đi theo lão nhân, tựa như một con rối không có linh hồn, tới gần chỗ nàng vẫn không tự chủ được người khẽ động đưa.

“Người cũng đừng hồng nguyệt biện, ta đã hạ độc thần kinh, mau chóng giao ra được đồng, thúc thủ chịu trói.” Lão nhân giọng khàn khàn nói.

“Mị Ảnh, người là một người thông minh.” Một đám người mặc quần áo màu hồng, không có chút tiếng động nào, mà mị xuất hiện, người nào người đấy hoặc là khôi ngô, hoặc là hảnh bồng, hoặc là cao gầy, hoặc là thấp bé, bọn họ chính là tám người trong mười đại sát thủ của Mặc gia, thuộc ảnh tổ chức.

Ngoại trừ hồng y nam tử đã chết lúc trước, họ đều dùng ánh mắt như đang nhìn người chết nhìn nữ tử kia.

“Ha ha, chỉ bằng các người?” Nữ tử vẫn cuồng ngạo lên tiếng, đôi mắt đẹp không chứa một tia sợ hãi nào “Các người có khả năng thì thử xem, xem ai chết trước.”

Đối thủ rõ ràng đã mất đi năng lực phản kháng, nhưng tư thái lạnh lùng của nàng, làm cho tám người còn lại sinh ra sợ hãi tận sâu đáy lòng.

Mị Ảnh không có khả năng chạy thoát! họ cố an ủi chính mình.

“Nhanh... Đi...” thanh âm yếu ớt của Mặc Liên truyền đến, Mị Ảnh nghe vậy, xán lạn cười, chậm rãi nói: “Tiểu tử, nguyên lai người có thể nói chuyện a ~”

Vừa dứt lời, một ánh sáng bạc hiện lên trong đôi đồng tử đen kịt, lúc nào cũng tĩnh lặng của hắn, phía sau lão giả, mặt mày lúc này trở lên tanh tưởi vì bị rỉ máu, nhìn đáng sợ đến cực điểm.

Lão nhân gục ngã trên mặt đất, da thịt rất nhanh cùng máu hòa tan, cuối cùng chỉ để lại một vũng máu nhỏ.

Mà hắn khi bị tiếp xúc với máu đó, trong nháy mắt cánh tay bị ăn mòn, lộ ra tận xương trắng, nhưng trong nháy mắt lại được khôi phục trở lại như lúc ban đầu như không có chuyện gì xảy ra.

Không sai, tiểu nam hài có thể chất kỳ quái này chính là được đồng. Từ khi thể chất đặc biệt này được phát hiện, đó cũng chính là lúc ác mộng của hắn bắt đầu.

Trong ký ức của hắn, vô luận hắn bị trọng thương như thế nào, đều có thể lập tức khôi phục.

Máu của hắn còn có thể làm thuốc dẫn chữa thương, chữa bệnh, bị trọng thương hay kể cả những bệnh hiểm nghèo, đều có thể khôi phục như lúc ban đầu ngay ngày thứ hai sau khi dùng máu của hắn.

Mặc Liên chính là được đồng trân quý nhất, không ai biết rằng, hắn bị người lợi dụng như vậy đã đến năm trăm năm. Các quốc gia hay gia tộc thế lực, hắn đã chứng kiến qua nhiều trường hợp phú quý tiêu vong, hưng thịnh bị diệt.

Bất bệnh bất lão, bất suy bất tử.

Đó có thể là ước mơ theo đuổi của nhiều người, nhưng đối với hắn cũng là bất hạnh vì cuộc đời như ác mộng này cứ được kéo dài, không có hồi kết.

Nhóm sát thủ nhìn chăm chăm hắn với ánh mắt tham lam, như hổ đói nhìn con mồi.

Hắn quả nhiên là thể gian chí bảo, máu độc của quý ảnh cũng có thể trị hết trong nháy mắt!

Tổ chức đã dùng nhiều khí lực và tài lực để cướp hắn trong tay người khác, nhưng bởi vì Mị Ảnh phản bội mà thất bại trong gang tấc. Ảnh tổ chức vẫn tìm kiếm bọn họ năm năm, trong thời gian đó, bọn họ quả thực sống không bằng chết, cũng may cuối cùng cũng tìm được được đồng, bằng không bọn họ có khả năng toàn bộ xuống địa ngục.

Nữ tử dùng một chiêu đánh chết một quý, thả người nhảy lên, rút ra vũ khí bên hông, trong trời đêm đồng thời xuất hiện vài tàn ảnh.

Nhóm hồng y sát thủ môn tự nhiên cũng không đứng đợi nàng đến giết bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, đao quang kiếm ảnh, cuồng đại khí lạnh

cuộn cuộn kéo tới, ánh sáng bạc ngay tại lúc mọi người không có phản ứng thì đã lặng yên xẹt qua.

Một khóa cầu bay lên giữa không trung, máu đỏ tươi liền nhuộm đỏ bộ quần áo trắng của Mị Ảnh. Nó không chỉ tấn công địch nhân, mà tấn công chính nàng.

Nhìn màu đỏ tươi của máu trên người, liên tục chảy ra từ những lỗ thủng chỉ chít trên người, nữ tử như ngơ ngác, lộ ra ý cười nơi khóe mắt, dáng người linh hoạt, khí thế sắc bén, bàn tay quý mỹ hướng nhóm hồng y mà chém, từng sinh mệnh lặng yên ngã xuống.

Mị Ảnh, đệ nhất sát thủ của Mặc gia ảnh tổ chức, sở hữu bàn tay quý mỹ cùng thân thủ cực nhanh, đầu óc nhạy bén thông minh, chỉ cần người nàng muốn giết, không ai có khả năng sống đến ngày thứ hai.

Mặc gia nghĩ như thế nào cũng không nghĩ được, người họ nuôi dưỡng để bảo hộ an toàn của họ, lưỡi dao sắc bén nhất của ảnh tổ chức, cuối cùng lại cắt vào yết hầu của chính họ.

Nhìn toàn quân đã bị diệt, Mị Ảnh thân nhiên cười, thân thể ngay lập tức ảm ảm ngã xuống, màu đỏ của máu tươi chậm rãi tràn ra.

Lúc bảy tuổi, sau khi phụ mẫu của chính mình chết thảm, bởi vì nàng có thiên phú kinh người, nàng bị Mặc tộc an bài vào ảnh tổ chức.

Song song, Mặc gia đoạt đi danh tính của nàng, xóa đi tồn tại của nàng.

Nàng biết phụ mẫu bị chết oan chết uổng, nàng muốn báo thù! Kéo dài hơi tàn liễu mười ba năm, nàng rốt cục làm được! Vốn không hề có chút lo lắng, nhưng bởi vì gặp gỡ một hán, khiến cho sinh mệnh nàng lần thứ hai gọn sóng.

Nguyên bản, Mặc Liên là con mồi của nàng, rõ ràng nhìn chỉ giống như một tiểu hài tử, thế nhưng cặp mắt kia, lộ ra một loại thần thái như là hán đã từng trải qua tang thương nhiều đời, tâm tình hồ hững hờ cùng đau thương của hán, phảng phất như sợi tơ, nhẹ nhàng quấn lấy tâm của nàng, đuổi không đi, cũng không muốn đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-3: (tt)

Nàng nguyên bản từ lâu đã đánh mất những người thân quý giá trong cuộc đời này, như cái cây héo rũ chỉ chờ báo được thù cho phụ mẫu sẽ buông tay tất cả. Nhưng mà trái tim lần thứ hai sản sinh một loại khát vọng, nàng hi vọng có thể xóa đi được sự bi thương trong đời mắt của hán.

Nàng khó khăn móc từ trong lòng một viên dược hoàn, đưa cho tiểu hài tử trước mặt, miệng nói: “Đây là giải dược, ăn rồi ngươi sẽ không sao nữa.”

Gương mặt hán, đã bị nhuộm đầy máu, đỏ hồng một mảng, vẫn kiên trì giữ được sự bình tĩnh, nhìn nữ tử kia càng thêm thêm yêu thương, hán chậm rãi nói: “Ngươi thì sao?” Ngươi biết rõ ta bách độc bất xâm, vì sao con phải nhường giải dược cho ta.

Suy yếu cười, đôi mắt đầy tiểu ý, mẫn nguyện, đây là năm năm, lần đầu tiên hán đáp lại. Nàng nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không sao.”

Tuy rằng biết hán không sợ, nhưng nàng vẫn đang muốn đưa giải dược cho hán, có thể là sợ hán lần thứ hai phải trải qua cái loại thống khổ này. Nàng biết hán bách độc bất xâm, nhưng có khả năng mỗi loại độc tố phát tác, hán đều đau đớn đến chết đi sống lại.

Nàng không muốn thấy hán khổ sở như vậy nữa.

Tiểu hài tử kiên định lắc đầu, không có ý tứ muốn dùng giải dược.

Nàng là người đầu tiên nhìn hán như một người bình thường mà quan tâm, trong mắt hán nàng là người tốt. Tuy rằng không biết vì sao nàng không giao hán cho tổ chức, nhưng trong suốt thời gian năm năm bị truy sát, bản thân nàng từng bị trọng thương rất nặng, có thể sẽ chết, nàng cũng không dùng máu của hán trị liệu.

Sự kiên trì của nàng trong năm năm tuy rằng không thể phá vỡ được lớp băng đã tồn tại trong lòng hán mấy trăm năm, nhưng cũng để lại chút dấu vết trong lòng hán.

Cái loại cảm giác này, như gió xuân chạm vào linh hồn, khiến Mặc Liên không biết nên phản ứng làm sao. Hán biết, thân thể của hán dị dạng khác người đều là bởi vì cặp mắt đen tinh khiết chứa một loại lực lượng hủy thiên diệt địa.

Nếu như hán là sự ảm áp duy nhất trong sinh mệnh của nàng, nàng làm sao có thể mặc kệ hán tiếp tục sống trong bóng tối tuyệt vọng như lúc trước được.

Từng đột tiếng bước chân lần thứ hai truyền đến, đôi lông mày tinh tế của nữ tử hung hăng nhăn lại, xoay người đẩy nam hài ra, một bả lưỡi dao bén

nhọn trong nháy mắt xen vào trong ngực của nàng.

Không để ý dị nghị của tiểu hải tử, dùng hết khí lực còn sót lại của mình nhét được hoàn vào trong miệng của hắn, nàng điên cuồng hét: “Đi!”

Một ngụm máu đen trong miệng phun ra, theo động tác của nàng, máu rơi đầy trên sàn nhà, như đục hòa Mặc Liên, ý thức của nàng bắt đầu trở nên không rõ ràng.

Dùng hết khí lực, nàng nhìn về hướng phía tiểu hải tử bên cạnh. Khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn linh hoạt, kỳ ảo. Lúc mới gặp gỡ hắn, cũng là lúc cặp mắt đen kia khiến nàng không tự kiềm chế được mà trầm luân.

Nàng chỉ hy vọng, hắn có thể được cứu. Mím cười, nàng nhẹ nhàng nhắm lại. An tĩnh giống như đang ngủ, chỉ là khí tức đã hoàn toàn không có.

Mặc Liên không di động, yên lặng nhìn nàng, cặp mắt không có chút ánh sáng, nhìn chăm chăm vào nàng, không hề chớp mắt, phảng phất đem nàng khắc nhập vào trái tim. Năm năm thời gian bảo vệ hắn, sự ra đi của nàng làm cho cặp mắt tinh khiết kia gọn sóng.

Hối hận không?

Không, cho dù dùng sinh mệnh của nàng để đổi lại sinh mệnh cho hắn, nàng cũng không oán không hối.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, hắn ngồi xồm xuống, chăm chú bế nàng lên, lần đầu tiên mỉm cười nói: “Cảm tạ!”

Phía sau hai người đã bị đoàn người vây quanh từ lúc nào, hắn không chút hoang mang, vươn tay nâng khuôn mặt của tái nhợt của nàng lên, đặt một nụ hôn lên trán của nàng như muốn nói lời tạm biệt.

Trong lòng hắn đủ loại cảm xúc đau lòng, cảm kích, không muốn, quyến luyến, cảm có cảm xúc gì đó mà hắn cũng không thể nói rõ.

Tĩnh, chẳng sở khởi, nhưng nhất vắng mà thâm...

Ánh sáng âm áp bao trùm thân thể hắn, mà hắn từ từ trở nên trong suốt, hóa thành một luồng khói xanh, biến mất trong trời đất.

Một lúc sau, nàng mở hai tròng mắt liền không thấy bóng dáng của tiểu hải tử kia, thế nhưng nàng không có bỏ sót nụ cười tuyệt mỹ của hắn. Trong nháy mắt, không gian tĩnh lặng, thiên địa thất sắc. Nàng phảng phất như đã trải qua luân hồi, vạn năm cô tịch, duyên khởi duyên diệt.

Có lẽ kết quả này chính là điều mà hắn vẫn hằng mong ước.

Nhìn hắn dần dần dung nhập vào hắc ám, nàng chậm rãi đứng lên, thanh lệ tuyệt luân, khuôn mặt lộ ra nét cười thoải mái, cổ tay hướng về phía xa xa. Một tiếng nổ mãnh liệt vang lên, hóa quang rơi sáng tận trời, loá mắt mà huyền lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Phục Sinh

Có một nữ tử tên Mặc Liên. Bắt đầu từ lúc bảy tuổi, ngoại trừ giết chóc chỉ còn lại cừu hận, cho đến khi nàng gặp phải hắn, hắn tên là gì nàng cũng không biết.

Mặc Liên không biết mình đang ở chỗ nào, đây là một mảnh không gian hỗn độn.

Trôi lơ lửng trong một không gian xa lạ, ý thức của nàng trở nên mơ hồ, chỉ là nhớ tới ngày đó gặp được hắn, nàng bỗng nhiên cũng có lý do để cứng cỏi, để đấu tranh trong không gian trống rỗng đến tận cùng này, cố gắng nhắc nhở bản thân thanh tỉnh, không được buông tay.

Hắn, là người duy nhất khiến cho nàng không nỡ kết thúc sinh mệnh này.

Cuối cùng linh hồn của nàng bắt đầu có thể thích nghi với không gian kỳ lạ này. Bỗng nhiên, một tiếng sấm rơi vào tai của nàng, nàng bỗng nhiên mở to hai mắt.

Vì sao sẽ có tiếng sấm? Nàng không phải đã chết sao?

Nàng nỗ lực bắt đầu suy tư, dần dần một số hình ảnh xuất hiện tại trong đầu của nàng. Cuồng phong tàn sát bừa bãi, biển mây bắt đầu khởi động, khắp bầu trời tường đổ, cự thạch đỏ tươi chói mắt, sa mạc mênh mông không có điểm dừng, mãi mãi thế lương, từng hắc lôi trên bầu trời mang theo vô thượng thiên uy lóe ra, ban ngày mà lại âm u như đêm tối. Cảnh tượng này thật tàn khốc, nhưng cũng tuyệt mỹ.

Bỗng nhiên, một đạo hắc lôi mang theo khí thế của vạn quân hướng sa mạc bổ tới, nơi nó đi qua, không gian vô tình bị xé rách, mặt đất hơi rung chuyển,

một kích đó khiến cho trời long lở đất.

Nhưng ngay lúc nó đánh đến một điểm trên không trung, đột ngột biến mất trong thiên địa, không gian đột nhiên im lặng lạ thường, như là đang cười nhạo hắc lòi vô năng.

Hình như sự thất bại lúc này chọc giận nó, mây đen cuộn cuộn kéo đến nhiều hơn lúc này gấp bội, thiên địa càng tối hơn, hắc lòi lần thứ hai hạ xuống, một đạo này khiến sa mạc bị nghiền nát, lộ ra tầng dưới cùng, đó là xương cốt của thú hồng hoang, chúng bị hủy diệt tựa hồ chỉ trong một cái chớp mắt.

Chín mươi chín vạn đạo hắc lòi gieo xuống như thác đổ, biến xương cốt chỉ còn lại một mảnh hỗn độn. Nhưng khi đạo hắc lòi chạm đến không trung đúng giờ tỵ, như trước lúc trước, nó lại biến mất lần nữa.

Không!

Phải nói là nó bị hút vào trong đó!

Giới tử im lặng bay bổng giữa không trung, hình như bởi vì ăn no hai đạo hắc lòi nên nó hơi run run, từ từ quay đầu hướng tầng mây, ý tứ tràn ngập khiêu khích, vòng vo hai vòng, rồi lập tức biến mất.

Cuồng phong ngừng lại, vô số vụn ngọc cốt cùng đá vụn rải rác khắp nơi, ngoại trừ tạo nên nghìn vạn hố to ở nơi đây, tất cả đô thành phía bên kia không có chút tổn hại nào.

Linh hồn của Mặc Liên bởi vì bị sét đánh trúng, chậm rãi mất đi tri giác.

Mặc Thành thuộc Lan Tạt đại lục, nó ở phương bắc của Á Đặc Lan đế quốc, Mặc Thành trường niên bị vây trong mùa đông, khí trời cực độ khô ráo, giá lạnh, nhưng Mặc thành có chu vi rừng rậm rộng lớn và thảm thực vật lại dị thường tươi tốt, chủ yếu bởi vì Kinh Long sơn mạch có địa lý đặc biệt. Trong Kinh Long sơn mạch, có phong phú tài nguyên khoáng sản, song song, nó cũng là nơi tụ tập của các loại ma thú trong thiên địa.

Mặc Thành có nhiều gia tộc lớn, đứng đầu là Mặc gia, Á Đặc Lan đế quốc thậm chí toàn bộ Lan Tạt đại lục đều hướng tới tu luyện huyền lực, khí thế to lớn, rầm rộ.

Ban đêm, bên trong Kinh Long sơn mạch, giáp ranh giới chỗ rừng rậm, một nữ hài người mình đầy thương tích, này giờ vẫn không nhúc nhích, nằm bên trên một tảng nham thạch đã nguội, trong bóng tối, nhiều cặp mắt của ma thú nhìn nàng chăm chăm, chỉ cần nàng tắt thở chúng sẽ chia nhau thi thể nàng.

Màu da tái nhợt, cái trán cao dính đầy vết máu, hơi thở như có như không, biểu thị sinh mệnh nàng đang lặng yên mất đi.

Nơi này ban đêm lạnh đến thấu xương, còn có cả tuyết. Một cơn gió xẹt qua, nữ hài tử bỗng nhiên động đậy. Một đạo ánh sáng lên vào thân thể nàng, đôi mắt chậm rãi mở ra, lộ ra thủy mâu to trong suốt một mảnh mê ly.

Trước mắt, trời tối đen một mảng, sau một thời gian để thích ứng thị lực, nhìn nham thạch đằng xa, nghe tiếng cuồng phong gào thét, nàng tựa hồ có chút mê man. Tận đến từng đợt đau đớn trên người truyền đến, linh hồn phảng phất như bị xé rách, nàng bị ép nhận một loạt ký ức. Nàng từ từ tiêu hóa chúng.

Chủ nhân của thân thể này có vài điểm tương đồng với nàng. Loại thống khổ vô tận vô biên này, nàng cũng đã phải trải qua ở kiếp trước. Cố gắng sống qua từng ngày không có mục đích, không muốn hại người nhưng vẫn có người muốn hại mình.

Bình tĩnh lại, nữ hài tử thoải mái cười, nguyên lai mình xuyên qua, nhưng đây lại là dị thể nơi mà cường giả vi tôn, ma thú khắp nơi.

Không biết đây có phải thiên ý không, tiểu cô nương này tên cũng là Mặc Liên!

“Mặc Liên? Phế vật?” tiếng nói non nớt vang lên, nữ hài nhíu mày. “Mặc Thụy Lâm, đối với hài tử nhỏ như vậy mà cũng có thể hạ độc thủ.”

Mượn ánh trăng, nàng nhìn thấy giới tử màu đen trong tay trái, lòng nàng suy tư. Đây là vật phẩm duy nhất phụ thân Mặc Vân của “Mặc Liên” lưu lại cho nàng, tuy chỉ là một giới tử phổ thông, nhưng vẫn mang đến cho nàng một tia ấm áp, hiện tại các nàng đã hòa hợp một thể. Nàng hay nàng ấy đều giống nhau, không phải sao?

Không để ý vết thương bên môi, mắt tràn đầy ý cười, hứng thú nhìn trăng trên cao nói: “Cuộc sống của ta hôm nay bắt đầu, không còn có ảnh hưởng cùng Mị Ảnh, chỉ còn lại Mặc Liên! Yên tâm, tiểu tử kia, ta nhất định báo thù cho ngươi.”

Mặc Liên là nữ nhi duy nhất của Mặc Tề Phong, hẳn là người nhi tử thứ ba Mặc gia chủ Mặc gia. Tam thiếu gia Mặc Vân của Mặc gia, là truyền kỳ của toàn bộ Lan Tạt đại lục.

Cái truyền kỳ này không phải bởi vì hắn kinh tài diễm thế, mà là bởi vì thể chất phế vật của hắn.

Phải biết rằng, ở Lan Tạt đại lục, tuy rằng huyền căn giả vốn là số ít, nhưng hậu duệ của những gia tộc lớn đều thường có huyền căn, vì khả năng di truyền tận 90%, đây là nguyên nhân vì sao Lan Tạt đại lục các gia tộc càng ngày càng phồn thịnh.

Nhưng Mặc Vân là một trường hợp ngoại lệ.

Hắn không chỉ không có thiên phú để tu luyện huyền lực, thậm chí đầu khí cũng không thể tu hành, thái độ làm người quái dị, ngang ngược, không có gì có thể ràng buộc hắn, nhiều lần ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm của Mặc gia, năm mười tám tuổi thì bị gia tộc xóa tên.

Thời gian trôi qua, mọi người dần dần quên Mặc gia đã từng có một người là Mặc Vân, thì đột nhiên có một nữ tử ôm một hài tử mới sinh tới Mặc gia, dựa vào tín vật của Mặc Vân cầu xin Mặc gia thu dưỡng nàng. Mặc gia mọi người thấy việc này thật vô nghĩa, nhưng bởi Mặc gia thái tổ không đành lòng, liền cho lưu lại Mặc Liên. Người Mặc gia e ngại uy quyền thái tổ, không tiện phản đối.

Mẫu thân của Mặc Liên bởi vì khó sinh trọng bệnh qua đời.

Đương nhiên Mặc Liên cũng được nhận giám định thuộc tính, không chỉ huyền căn hỗn độn, khí hải cũng một mảnh hỗn độn, không thể tu luyện huyền lực, cũng không có một giọt đầu khí, thậm chí kinh mạch cũng không thẳng đường, có khả năng lớn sống không quá 20 tuổi.

Tuy rằng cái kết quả giám định này, đã sớm nằm trong dự liệu của người Mặc gia, sự kiêu ngạo của bọn họ tuyệt đối không cho phép trong nhà lại xuất hiện thêm một người phế vật giống Mặc Vân. Trên thực tế, thân thể của Mặc Liên là không thể tu luyện, nhưng nàng có khả năng gặp qua là không quên. Nhưng cũng không thể cải biến địa vị của nàng trong mắt người Mặc gia.

Kỳ thực trong những năm tháng sống ở Mặc gia, dưới sự che chở của thái tổ, Mặc Liên bị thương không ít lần, trọng thương cũng có, nhưng cũng chưa từng có lần nào là nguy hiểm đến tính mạng. Được Mặc gia thái tổ phê chuẩn, đại bộ phận thời gian, nàng đều ở trong huyền thư các của Mặc gia.

Cho đến nửa năm trước, Mặc Liên đủ mười tuổi. Vào thời gian Mặc gia thái tổ bế quan tu luyện, người Mặc gia liền bắt đầu tùy ý làm nhục nàng, ở đây Mặc Liên so sánh thậm chí còn không bằng súc sinh. Rất cực, trong lần ra ngoài làm nhiệm vụ đặc thù, Mặc Liên bị người đánh trọng thương, rồi bị vứt bỏ nơi hoang dã.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Trận Đầu Chiến Đấu

Editor: Umi

Mặc Liên chậm rãi ngồi dậy, nhìn cánh tay phải vô lực của mình, nàng biết đây là dấu hiệu của trật khớp, cũng may nàng biết xử lý chuyện này như thế nào, tay trái cầm cổ tay phải, một tiếng “Khục” rất nhanh vang lên.

Nheo neho tay phải một chút, cao hứng phát hiện tri giác nơi đó đã bắt đầu khôi phục.

Hi vọng một đời này, nàng có thể tùy tâm mà sống.

Bỗng nhiên, một chùm ngân sắc trên tay phải hấp dẫn sự chú ý của Mặc Liên. Một giới tử thật là chất phác, một điểm đặc biệt cũng không có, không phải đây là cái hắc giới tử đã từng cười nhạo thiên lôi sao?

Đó là một giấc mộng sao?

Không có khả năng, nếu loại chuyện xuyên qua này có khả năng phát sinh, một tràng sự việc, kinh thiên động địa, lời kiếp lúc này tất nhiên cũng không phải mộng. Thế thì từ khi nào giới tử của “Mặc Liên” lại trở nên lợi hại như thế, trong ký ức của nàng ấy thì cái giới tử này không có gì đặc biệt hết.

Đúng lúc Mặc Liên đang mải suy nghĩ, thì phát hiện ra rằng, nàng đang được một ma thú nhìn chăm chăm, nó rống lên, khiến cho thần kinh toàn thân nàng trở nên căng thẳng.

Người Mặc gia thật sự là ác độc, nàng bị trọng thương mà lại bị vứt bỏ ở đây, Mặc Liên may mắn không có bởi vì thương thể mà chết, hay không bị giá rét đông chết, cũng sẽ bị dã thú chia năm xẻ bảy mà chết.

Hai mắt Mặc Liên không hề nhiễm chút sợ hãi nào, nhanh chóng xé rách một phần y bào, băng cánh tay phải thỏa đáng, nhìn quanh một vòng, nhặt lên một thanh chủy thủ ở dưới đất, không biết là bị người nào vứt bỏ, cố gắng di chuyển, tránh xa nham thạch nóng chảy trước mặt, nàng không muốn vừa thoát khỏi ma thú lại bị nham thạch thiêu chết.

Bây giờ, nàng không còn chút sức lực nào, không có biện pháp chạy trốn, chỉ có thể chiến đến cùng, bất quá kẻ địch của nàng là ma thú dũng mãnh. Một đạo hơi thở nguy hiểm xuất hiện gần nàng, Mặc Liên lúc này mới thấy rõ ma thú ấy, hơi sùng sốt, dĩ nhiên là lang, răng nanh sắc nhọn, cái miệng mở to, một mùi tanh hôi liền nhanh chóng tỏa ra trong không khí. Ánh trăng chiếu xuống khiến cho nó càng thêm đặc biệt dữ tợn.

Mặc Liên lục lại trí nhớ, liền nhận ra nó chính là Thổ Lang, ma thú cấp hai hệ thổ.

Theo lý thuyết, địa phương này bị vớt bỏ có thể là Kinh Long sơn mạch, gần Thanh Tự sâm lâm, thường chỗ này không có ma thú lui tới, hiện tại loại tình huống này xảy ra, chỉ có thể khẳng định rằng vận khí này thật “Tốt”.

Lạnh lùng cười, trước đây chủ nhân thân thể này không được sủng ái, nàng ấy chưa từng có cơ hội gặp qua ma thú, càng không thể có khế ước thú của mình. Nghĩ cũng không ra, lần đầu tiên thấy ma thú của nàng là như thế này.

Thỏ Lang mặc dù cấp bậc không cao, nhưng nàng không có chút kinh nghiệm chiến đấu với ma thú, nên vẫn cẩn thận xem xét điểm yếu của nó. Mặc Liên tự hỏi với dáng người của nàng, nó có thể một ngụm là giải quyết xong nàng hay không?

Thỏ Lang lướt đến, trong nháy mắt, Mặc Liên cảm thụ được một lực lượng vô hình, giống như kiếp trước, trong một lần chấp hành nhiệm vụ nàng ngẫu nhiên gặp được một đệ tử thuộc một cổ võ thế gia, lúc hấn phát ra nội công, nàng cũng cảm thấy cổ lực lượng ấy.

Thân hình nàng linh hoạt, hai chân khê động, chớp mắt đã đến phía sau lưng Thỏ Lang. Nhắc tay lên muốn dùng đoản đao đâm nó bị thương, nhưng rồi lại thất vọng, nhất đâm thế nhưng lại không gây được chút tổn hại nào cho nó.

Thỏ Lang khinh thường nhìn về phía Mặc Liên, ánh mắt nàng trầm xuống, trong đầu đủ loại ý tưởng dùng để đối phó với con ma thú to xác này đang được nàng nhanh chóng cân nhắc. Thỏ Lang lần này hướng cổ nàng tấn công, với tốc độ của nó, cũng không phải là quá nhanh nhưng nàng vẫn phải khó khăn lắm mới né được. Xoay người cảm chùi thủ hướng về phía mắt nó, dùng hết khí lực mà đâm xuống.

Âm thanh giận giữ của nó trong nháy mắt quanh quẩn khắp nơi. Thỏ Lang thế nào cũng không nghĩ rằng một con người gầy yếu có thể có được một thân thủ linh hoạt như vậy.

Thỏ Lang phần nộ, thả ra lực lượng thổ nguyên tố, bốn phía thổ nguyên tố hình thành những cột đất to, chúng như có sinh mệnh, kịch liệt đóng đưa muốn hướng Mặc Liên giáng xuống, mà Mặc Liên vẫn hung hăng nắm hai tai của nó, nàng biết nếu như lúc này mà bị quăng xuống, nhất định sẽ bị biến thành “thịt băm”.

Thân thể đầy vết thương, chiến đấu lâu dài cũng không thể chịu được những đòn tấn công liên tiếp của Thỏ Lang, nhìn thấy khả năng bị ngã xuống đất từ độ cao này, Mặc Liên chuyển tư thế, hai tay nắm chặt chùy thủ đã được cắm trong mắt của Thỏ Lang, tìm một vị trí thích hợp để giâm xóc. Bình ổn rơi xuống đất, tay phải vô lực rơi xuống đất, máu tươi của Thỏ Lang theo cánh tay nàng chảy xuống, liền được hắc giới tử hấp thu.

Máu tanh hôi của Thỏ Lang phun ra lên y bào và cả trên mặt của nàng, khiến nàng càng thêm chật vật, Thỏ Lang thể lương rít gào, Mặc Liên mắt lạnh lãnh khốc nhìn nó, động tác cực kỳ tàn nhẫn, thêm một nhát đâm nữa trên người nó.

Thỏ Lang sinh mệnh chậm rãi mất đi.

Gậy ông đập lưng ông a!

Thỏ Lang bởi vì nóng nảy nên bị mất đi trọng tâm, từ trên cao bị ngã, mới bị thương mà tạo cho nàng cơ hội để giết nó.

Mặc Liên cũng không có sốt ruột đi thu chiến lợi phẩm, mà là lẳng lặng lắng nghe, không có phát hiện bất cứ dị thường nào, nàng mới hành động tiếp, gian nan lôi ra chùy thủ đã được cắm sâu vào trong người Thỏ Lang, căn cứ theo trí nhớ của Mặc Liên kia có cách lấy tinh hạch của ma thú.

Không thể không nói, Mặc Liên vận khí tốt, Thỏ Lang là loại ma thú có lực phòng ngự cực cao, thế nhưng lực công kích và tốc độ lại thấp, hơn nữa không sống cùng quần cư.

Nếu như lúc này Mặc Liên gặp phải chính là Phong Lang, loại ma thú sống quần cư có lực công kích cùng tốc độ cực cao, dĩ nhiên Mặc Liên sợ rằng hiện giờ đã tử vong.

Mặc Liên nhìn một thứ màu vàng to tầm một ngón tay cái, mà nàng tìm thấy trong thân thể của Thỏ Lang, nó phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, chắc đó là Thỏ Lang ma hạch, nơi chứa Thỏ Lang ma lực.

Bên trong tinh hạch của ma thú ẩn chứa lực lượng khổng lồ, thế nhưng vô cùng bạo ngược, con người không có khả năng trực tiếp hấp thu, nhưng có thể dùng chúng để luyện chế đan dược.

Chỉ là tinh hạch của Thỏ Lang này có hoa văn, ánh mắt của Mặc Liên càng thêm băng lãnh, vì điều đó có nghĩa là ma thú này là đã có khế ước.

Mặc gia thật giỏi, để bảo đảm vạn nhất, không quên phải khế ước thú để hủy thi diệt tích. Vứt nàng ở nơi này chắc là âm mưu của họ.

Mặc Liên cảm lấy tinh hạch, trong nháy mắt nó đã hóa thành một luồng ánh sáng vàng chui vào giới tử trên tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Giới tử

Nhìn thành quả lao động khổ cực của nàng, trong nháy mắt biến mất không thấy, Mặc Liên ngẩn người, lẽ nào tính hạch không có khả năng trực tiếp dùng tay đập vào? Thế nhưng, Mặc Liên kia trước đây có xem rất nhiều sách cũng không có sách nào ghi lại chuyện kỳ lạ này.

Theo trí nhớ của nàng, trước đây ở Lan Táp đại lục có một loại không gian huyền khí phi thường trân quý, lúc trước người Mặc gia thậm chí cho rằng hắc giới tử Mặc Vân lưu cho nàng là loại không gian huyền khí kia. Bị người đoạt mất vài lần, sau khi họ chứng minh được đó chỉ là một giới tử thông thường, nể mặt Mặc gia thái trả giới tử lại cho nàng.

Mặc Liên tâm tình vui vẻ, lẽ nào giới tử trong tay nàng chính là một loại không gian huyền khí? Bằng không tính hạch trong tay vì sao vô có biến mất? Lập tức Mặc Liên liền giờ giới tử trên tay phải lên tí mĩ nghiên cứu.

Nhớ tới nhiều bảo vật cần lấy máu nhận chủ mới có thể dùng, Mặc Liên lập tức cắt ngón tay, nhỏ vài giọt máu lên trên giới tử, nín thở chờ đợi, nhưng giới tử không có không phản ứng gì.

Khuôn mặt nhỏ nhăn nhai lại, Mặc Liên dùng đủ mọi thủ đoạn để khiến cho nó phản ứng, dùng tay xoa nó, thậm chí liếm nó, cũng chẳng có phản ứng nào.

“Nguyên lai chỉ là một cái giới tử bình thường, thật là nhàm chán, lãng phí sự mong đợi của ta.” Mặc Liên sắc mặt trầm xuống làm bầm than vãn, lập tức xoay người bắt đầu dùng chủy thủ, phân chia thịt lang, rồi đứng lên.

Lúc này, giới tử hình như lóe lóe, tức giận, nhưng lập tức lại bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Ma hạch của Thổ Lang đúng là đã chui vào cái giới tử này, không có sai, Mặc Liên nghi hoặc nhìn lại giới tử trên tay lần nữa, nhưng vẫn không thấy được điều gì khác thường, nàng cũng không rảnh mà nhìn nó thêm nữa.

Mặc Liên biết, da và xương của ma thú là tài nguyên luyện khí tốt nhất, có thể dùng để chứng để trao đổi lấy tinh tể. Nàng phân chia thịt lang, lấy những khúc xương cứng rắn, dùng da sói bọc lại thỏa đáng, vác nó trên lưng, đi xung quanh tìm một huyết động an toàn để nghỉ ngơi.

Đem gia vị rắc lên một mảng thịt nhỏ, rồi tìm cành cây để nhóm lửa, mùi thơm của thịt nướng lan khắp hang động, mặt nàng giờ phút này hơi hồng hồng, chứ không còn trắng vì lạnh như lúc này nữa.

Vô luận hoàn cảnh ác liệt cỡ nào, trắc trở cỡ nào, nàng cũng phải kiên trì cố gắng, không thể từ bỏ, được sống lại một lần nữa, nàng phải sống thật tốt.

Đương thịt nướng chín, Mặc Liên ném thử một miếng nhỏ trước, không nghĩ tới thịt lang lại ngon như vậy. Hẳn là là bởi vì Thổ Lang hấp thu linh khí của thiên địa.

Sau một lát, Mặc Liên vỗ cái bụng tròn vo, cười cười. Tuy rằng gia vị có chút đơn sơ cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm, thịt nướng vẫn rất ngon, Mặc Liên cảm thấy thỏa mãn.

Đem lượng thịt còn lại hong gió để dự trữ. Thu thập xung quanh một chút, Mặc Liên đắp lên da sói, nằm xuống một góc trong hang động, chuẩn bị đi ngủ. Lúc này, bên ngoài động xuất hiện một số âm thanh ma sát rất nhỏ.

Mặc Liên giác quan cực kỳ nhạy cảm, hình như càng hơn lúc trước, nắm chủy thủ trong tay, ánh mắt nàng không hề chớp mắt, nhìn chăm chú vào cửa động, để có thể phản ứng nhanh nhất.

Kỳ quái là, Mặc Liên đợi thật lâu, vẫn không có cái sự tình gì phát sinh. Chẳng lẽ là ảo giác?

Mặc Liên cẩn thận đến gần cửa khẩu nhìn xem một chút, vẫn như cũ, thiên địa trong lúc đó tĩnh lặng, chỉ có những phiến hoa tuyết từ không trung bay xuống.

Vô luận như thế nào, không có việc gì nguy hiểm là tốt.

Thở phào nhẹ nhõm, Mặc Liên ngồi xuống, nhưng ngoài ý nàng phát hiện thịt lang thiếu một khối.

Suy tư chốc lát, ánh mắt Mặc Liên lần thứ hai lơ đãng nhìn hướng cửa động, dựa vào thạch bích, nhắm hai mắt lại, mà hô hấp của nàng cũng bắt đầu trở nên bình ổn, giống nhau là đang ngủ.

Cái không khí nơi cửa động tựa hồ nhẹ nhàng xảy ra một biến động nhỏ, nhưng mà lúc này Mặc Liên không thể nhận ra, khéo môi nhếch lên, nhưng không có làm thêm một động tác nào nữa.

Đêm càng khuya, Mặc Liên uể oải, chìm vào một giấc ngủ say, có lẽ vì quá mệt. Mà giới tử trong tay chậm rãi tản ra những ánh sáng nhu hòa, trong nháy mắt chữa trị hết vết thương trên người nàng.

Ngày mai.

Nắng sớm phủ khắp diện tích của rừng Bạch Tuyết, sương sớm còn chưa kịp tan hết, thế giới mờ ảo, tất cả sinh mệnh trên đời dường như đều biến mất, không gian an tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bên trong hang động, Mặc Liên chậm rãi mở hai mắt, hơi động thân thể, nàng kinh ngạc cảm giác được thân thể dĩ nhiên không có một chút không khỏe nào.

Tỉ mỉ kiểm tra toàn thân, Mặc Liên xác định thân thể của nàng không chỉ một chút không khỏe cũng không có, mà vết thương trước đây cũng biến mất không thấy, hơn nữa tinh thần hoàn toàn no đủ.

Rốt cuộc là vì sao?

Trong ký ức trước đây, cũng không có xuất hiện tình huống như thế này với Mặc Liên kia. Lẽ nào cái hang động này, bên trong có cái thiên tài địa bảo có thể trợ giúp thân thể của nàng chữa trị?

Tìm tòi trong hang động một lượt cũng không có phát hiện ra cái gì kì lạ. Nhíu mày, lắc lắc cái đầu nhỏ, Mặc Liên thu thập mọi thứ, đi hướng ngoài động.

Nếu nghĩ không ra, sẽ không miễn cưỡng, nghĩ nhiều quá cũng không tốt nha.

Biết nàng muốn rời đi, giới tử từ nhất thời nhẹ nhàng run lên. Mặc Liên không có tu vi, tự nhiên là nghe không được giới tử kháng nghị.

Bỗng nhiên, một trận âm thanh sỏi tru truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Ai Giết Chúng

Nhìn một bầy sỏi vây quanh nàng, ánh mắt tham lam nhìn nàng, như nàng là thức ăn của chúng, khiến cho Mặc Liên thực sự khó chịu.

Nguyên lai, nàng nghỉ ngơi ở nơi của sỏi, bọn chúng cũng không có xấu lắm, không có nhân lúc nàng ngủ say mà giết nàng.

Cười lạnh một cái, ma thú nàng sẽ lo lắng, thế nhưng thú dữ thông thường thì nàng không sợ, huống chi thân thể cùng tinh thần của nàng hiện tại vô cùng tốt. Vừa lúc dùng bọn chúng để thử thân thủ của cơ thể này như thế nào!

Rút chủy thủ ra, Mặc Liên khiêu khích nhìn bầy sỏi.

Con sỏi đầu đàn lộ ra hung quang, dĩ nhiên con người nhỏ bé kia dám xem thường tôn nghiêm của chúng! Thật là muốn chết!

Nó hướng Mặc Liên đánh tới. Mặc Liên không tránh, không né, trái lại trực tiếp tấn công nó, tay phải hướng về phía cổ của nó, thân thể quý dị, con sỏi từ trên không trung ngã phịch một tiếng, té rớt trên mặt đất.

Tay nhỏ bé chế trụ yết hầu nó, Mặc Liên ánh mắt tàn khốc mà băng lãnh, lạnh lẽo đến thấu xương, cười nói: “Còn muốn đấu sao? Không muốn cả bầy sỏi chết hết, thì ngươi nên sáng suốt một chút.”

Bầy sỏi thủ lĩnh từ chi liệu mạng giãy dụa, nhưng không cách nào thoát khỏi Mặc Liên. Nếu như không phải bởi vì nhiều ngày không ăn, thế nào lại không đánh lại một nhân loại nhỏ bé, thật là nhục nhã.

“Không tin sao?” Nhìn ra được bầy sỏi thủ lĩnh không cam lòng, khí trên người thế Mặc Liên đột nhiên biến đổi, giống như từ thần đi ra từ trong bóng tối, thị huyết cười.

Cặp mắt kia lãnh huyết vô tình, khiến cho thủ lĩnh bầy sỏi đáy lòng run lên, nó cảm thấy nó chỉ có thể phục tùng con người kia, không thể xem thường nàng, găm nhẹ một tiếng chịu thua, sỏi bốn phía đều đồng loạt mở ra cho nàng một con đường. Nàng mỉm cười, như nắng ấm trong mùa đông, rực rỡ mà chói mắt, nhưng không hề có một điểm ôn nhu nào nói: “Các ngươi thông minh, ta chỉ ở chỗ này lánh nạn một chút mà thôi”

Nói xong, nàng nghiêng ngàng đi ra khỏi hang động, lưu lại một đàn sỏi không biết phải như thế nào cho phải. Bầy sỏi thủ lĩnh không cam lòng nhưng vẫn để nàng rời đi bình yên, lưu luyến nhìn thoáng qua hang động, bị phần dẫn theo bầy sỏi ly khai.

Xa xa Mặc Liên lẳng lặng lưu ý tất cả diễn biến, nàng thật thương thức bầy sỏi thủ lĩnh... ít nhất... có ý muốn thu nó làm thủ hạ.

Mặc Liên dùng thời gian một ngày để tìm hiểu rõ ràng địa hình bên ngoài, nàng muốn tìm thỏ rừng cũng không có phát hiện ra con nào, nhưng các loài cá

lại phi thường phong phú. Cho dù không có thịt của Thổ Lang, nàng phỏng chừng cũng không chết đói.

Người Mặc gia nếu đã muốn đẩy nàng vào chỗ chết, trước khi nàng có năng lực bảo vệ bản thân, nàng sẽ không tùy tiện ly khai rừng rậm này.

Nàng không biết thể chất của nàng rốt cuộc có thật phế vật không thể cải thiện hay không, nhưng nàng hiện tại sẽ nỗ lực rèn luyện... ít nhất... khôi phục được một thân thủ nhạy bén, như vậy sinh hoạt trong rừng rậm không bị động.

Nhảy vào trong nước, bắt được rất nhiều cá, mang chúng nó quay về hang động lúc trước. Bầy sói quả nhiên ngồi chồm hổm cách đó không xa, dù sao cũng là nơi đã lâu của chúng, không có khả năng năng đơn giản như vậy buông tay?

Mặc Liên mỗi ngày an bài những bài huấn luyện thể lực, cùng bầy sói và những mãnh thú khác tiến hành vật lộn, tuy rằng sống nghèo khó, thiếu thốn, nhưng cũng coi như được sống bình yên.

Bất quá, những ngày này đối với dã thú trong rừng rậm mà nói, là thời gian thống khổ nhất, không dám phản kháng hành vi áp bức của Mặc Liên, bọn chúng đều bị đánh chấp nhận để Mặc Liên dẫn vật mỗi ngày!

Thật là một nhân loại biến thái!

Lúc mới bắt đầu, cho rằng nhân loại nhỏ bé nên coi thường, không ngờ bị nàng buru hân giáo huấn. Một ngày ba lần, không ngừng cùng nàng vật lộn, rèn luyện khả năng phản ứng nhanh nhạy và rèn luyện thân thể của nàng. Mặc Liên cơ năng thân thể tiến bộ cực nhanh, mỗi lần thể năng tiêu hao hay bị thương, ngày thứ hai đều khôi phục như một kỳ tích.

Một ngày này, Mặc Liên như cũ xuất môn, đi tiến hành rèn luyện, lúc quay về thì đã là lúc hoàng hôn, tầng mây ép chặt toàn bộ rừng rậm, yên lặng đi trong tuyết. Một trận mùi máu tươi, như có như không hòa cùng hơi thở băng lãnh của tuyết phiêu tán tới, Mặc Liên ánh mắt ngưng trọng, phía trước mặt ngoại trừ nàng cùng bầy sói ở thì cũng không sinh vật khác, chẳng lẽ bầy sói đã xảy ra chuyện?

Cước bộ, không tự giác nhanh hơn. Khi Mặc Liên chạy vội tới cái cửa động thì không nhìn thấy khối thi thể nào, nhưng mùi máu tanh vẫn còn nồng đậm, lòng của nàng khó chịu một trận.

Mặc Liên tự nhận nàng không phải là người tốt, nhưng nàng không giả dối, phức tạp vì vậy nàng không thích cuộc sống của con người, bọn họ vô si, âm hiểm, đê tiện, vì đạt được mục không từ thủ đoạn.

Nhưng bầy sói không giống với những giả thú khác, mấy ngày ở chung, chúng nó đối với nàng thân cận, nàng thậm chí không biết từ lúc nào đã làm quen được với cách sống của chúng nó, bọn nó dường như đã trở thành bạn của nàng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chỗ sâu trong huyết động, chỗ đó có người, đây là ba người mặc quần áo hoa mỹ tinh tế và hai người mặc trang phục kỵ sĩ.

Là bọn họ!

Thân thủ Mặc Liên rất nhanh, lao tới chỗ bọn họ. Mấy người kia kinh ngạc, nhìn cửa động tự nhiên có một người quái dị hướng bọn họ xông đến. Mái tóc dài dùng vải trói lại, trong không trung phiêu đảng. Khói lửa đỏ sẫm cũng không chiếu rõ ra được tình cảm nào trong mắt hắn, cặp mắt kia, như chứa đựng cả bầu trời đêm.

Khuôn mặt nàng bị bao trùm đầy vết bẩn, nhìn không ra tâm tình hay diện mạo của nàng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mấy người trong huyết động.

Một người thiếu nữ chịu không nổi ánh mắt quái dị như vậy, nổi giận nói: “Lớn mật! đã nhân từ đâu tới? Nhìn thấy bản tiểu thư còn không mau lui ra!”

Thiếu nữ tóc vàng được buộc tạo hình một cách rất đẹp mắt. Quần áo đỏ như lửa, khiến cho nàng phá lệ chói mắt, diễm lệ như cây tường vi.

Đối phương vẫn chăm chú nhìn nàng, mà không thêm để ý đến lời nàng nói, tức giận, cao giọng phản phó: “A Mỗ! Đuổi tiện nhân này ra!”

“Vâng!” tùy tùng tên là A Mỗ khom người đáp.

Chỉ là hắn còn chưa đến gần, liền nghe được Mặc Liên hỏi: “bầy sói ở đây đâu?”

A Mỗ đi tới trước mặt Mặc Liên, nắm lấy bả vai của nàng, đang muốn mở miệng trả lời, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của Mặc Liên, trong nháy mắt, máu huyết toàn thân như bị đông lại.

Trên người Mặc Liên quanh quẩn sát khí, “Giết rồi sao?” Nàng trầm tư hỏi. A Mỗ gian nan gật đầu.

“Giết tất cả?” Nàng lại hỏi. Hít thở không thông, nhưng hắn không thể không thành thật mà gật đầu.

“Ai giết? Thi thể đâu?” Nàng hạ mí mắt, bình tĩnh hỏi tiếp.

Thiếu nữ tóc vàng lúc này không còn bình tĩnh nhìn tiếp nữa, đây chính là tùy tùng của nàng, nàng ta chỉ là một dân đen đê tiện! Có cái tư cách gì mà có thể chất vấn của người của nàng như vậy chứ.

Nàng ta tức giận, dùng âm thanh bén nhọn trả lời: “Không sai! Giết rồi! giờ muốn làm sao? Có thể làm đầy bụng chúng ta là vinh hạnh của chúng! Dù sao sinh mệnh chúng nó rẻ mạt! Căn bản không nên tồn tại!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Quang minh kỵ sĩ

“Nga? Chẳng lẽ là người giết?” Mặc Liên lạnh lùng đảo mắt nhìn thiếu nữ tóc vàng, nàng ấy bị khí thế của nàng dọa sợ, lui ra phía sau vài bước.

Nuốt nước miếng, thiếu nữ tóc vàng kiêu ngạo, vênh mặt lên, nói: “Là Ôn Toa kỵ sĩ đại nhân giết, loại sinh vật xấu xí này cũng dám chiếm lấy huyết động, chúng nó đáng chết.”

Mặc Liên ánh mắt chậm rãi chuyển qua miếng thịt quay đang xèo xèo một bên, hắc mâu tinh khiết càng thêm thâm thúy.

Kỵ sĩ mặc trang phục màu trắng bên cạnh thiếu nữ tóc vàng, vẫn duy trì phong độ lạnh nhạt, nói: “Đúng vậy là ta giết. Người nên biết mình may mắn vì người là nhân tộc! Nếu như là chủng tộc khác, xấu xí và nhỏ bé yếu ớt như vậy, sẽ không có tư cách sinh tồn. Dù sao Quang Minh thần điện chúng ta sẽ không tàn sát người đồng tộc.”

Lại Quang Minh thần điện!

Mặc Liên khoe miệng câu ra ý cười nhợt nhạt, ưu nhã, tà khí tỏa ra bốn phía, nàng tỏ ra buồn bã nói: “Vậy sao? Ta đây hẳn là nên ca ngợi sự vĩ đại của Quang Minh thần?”

Chỉ cần là người quen biết Mị Ảnh nàng, họ đều biết, mỗi khi trên mặt Mị Ảnh hiện lên nét cười mỉa hoặc này, sẽ khiến cho người khác trầm mê, nhưng việc đó cũng chứng minh nàng đang rất phần nộ.

“Các người, đều đi tìm chết đi.” Mặc Liên vừa dứt lời, bóng đen nhanh như tia chớp đã đi đến chỗ A Mỗ, cô hất liền quai dùi vạn vẹo, chùy thủ trong tay, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cắm vào trong ngực hắn.

“A!!! A Mỗ!!!” “Thiếu nữ tóc vàng kinh hãi hét lên, vẻ mặt trắng bệch, xem ra nàng ta là nữ nhi của một gia tộc quý tộc nào đó, chưa từng tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài.

Hai vị thiếu niên còn lại phi thường lạnh nhạt, không có chút phản ứng gì. Bọn họ một người mặc huyền sư trường bào, hoa văn tinh xảo. Khuôn mặt hắc trắng nổi tuấn mỹ, ánh mắt kiêu căng. Hẳn chính là Mặc gia nhị công tử, Mặc Lâm, cũng chính là hung thủ hại chết Mặc Liên, năm nay mười ba tuổi, một linh giả cấp tám.

Một người còn lại là một nam tử mặc huyền sư trường bào màu vàng, dáng người gầy, mắt nhỏ, hẹp dài. Hắn giọng the thé nói: “Ôn Toa đại nhân, hẳn đã ra tay giết người, chính là làm trái với giáo lý của Quang Minh thần điện.”

Mặc Liên đầu lư giận, tuy rằng không biết vì sao bọn họ lại xuất hiện ở trong rừng rậm, nhưng nàng cảm giác được trên người Ôn Toa có năng lượng dao động hùng hậu giống. Ở trước mặt của hắn, nàng quả nhỏ bé, thậm chí không thể phản kháng.

Ôn Toa mặc chính thống kỵ sĩ y phục, sắc trắng bao lấy dáng người thon dài của hắn, anh vì bất phàm, hắn tiếc nuối lắc lắc đầu: “Loại người này thật là ác độc, vẫn là nên chết đi thì hơn.”

Thân ảnh hắn như quỷ mỵ, chớp mắt đã thấy xuất hiện ở phía sau Mặc Liên, màu cam bao vây lấy cả người hắn, đồ đằng thể hiện cấp bậc của đấu khí từ lòng bàn chân hiện lên.

Màu cam đấu khí! Dĩ nhiên là sơ giai Đấu sư! Khó trách bọn họ có thể hoành hành ngang ngược như thế.

Đấu sư thì như thế nào! Li lợm chính là thể mệnh của nàng, đó cũng chính là nhược điểm trí mạng của hắn. Thời gian đánh nhau càng lâu, đấu khí của hắn sẽ ngày càng cạn kiệt. Ôn Toa động tác cực nhanh, Mặc Liên trong mắt phân tích động tác của hắn, nàng có thể thấy được phương hướng đấu khí chuyển động.

Không biết là khinh địch hay là quá tự tin, trừ bỏ sử dụng đấu khí để tấn công, Ôn Toa cũng không có sử dụng đấu khí để phòng thủ, mà đấu khí khiến cho Mặc Liên thân thể khó chịu, nàng cắn chặt đôi môi, một cái xoay người thuần di tiếp cận Ôn Toa, rút ra chùy thủ trong tay hướng chỗ yếu nhất, không có đấu khí, mà đâm tới. Động tác Mặc Liên Mấy rất nhanh, mấy người kia giật mình, kinh ngạc, nói không nên lời.

Thứ nhất, Mặc Liên thật sự quá nhanh, so với một Đấu sư như Ôn Toa nhanh hơn nhiều! Hơn nữa không khó để nhìn ra được, nàng không có một chút đấu khí nào, giống như người thường.

Thứ hai, động tác của nàng quá ác độc, tàn nhẫn, đều chỉ công kích vào điểm yếu của kẻ địch.

Khuôn mặt tuấn tú của Ôn Toa bắt đầu vặn vẹo, không khó tưởng tượng, lần này đủ để cho hắn cả đời không quên. Mà Mặc Liên nhưng không có lãng phí cơ hội tấn công tốt nào, thừa dịp hắn xoay người, chế trụ cái cổ của hắn, nháy mắt Ôn Toa liền giống như A Mỗ, cổ liền vặn vẹo một cái.

Hai vị thiếu niên đứng bên kia hô hấp cứng lại, khó có thể tin! Một sơ cấp đầu su! Đã bị một tiểu tử mười tuổi giết chết đơn giản như thế! Mà tiểu tử này còn không có chút đầu khí!

Thế giới này đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ có Mặc Liên biết trận thắng này là nàng may mắn, nếu không phải mình có thể nhìn thấy đầu khí lưu động của đối phương, không phải bởi vì đối phương khinh địch, thì một trăm Mặc Liên cũng không thắng được Ôn Toa!

Lúc này một vị khác kỳ sĩ một vị khác động thủ, giống như bão lốc lao tới, so với Ôn Toa càng thêm ngoan lệ, không do dự chút nào. Đầu khí lưu chuyển, đại kiếm xuyên qua thi thể Ôn Toa, không dừng lại, nó lại thẳng tắp đâm lên xương bả vai của Mặc Liên. Hắn kéo nàng giống như một đồ vật, đặt phía trên nam thạch.

Xác nhận Ôn Toa đã chết, kẻ đó không chút nào quan tâm, rút ra thanh kiếm. Mặc Lâm, chậm rãi đi đến trước mặt Mặc Liên, nhìn nàng, khinh thường trào phúng nói: “Như thế nào? Không phục, ở trước mặt bốn thiếu gia, ngươi chỉ như một con kiến hôi!”

Một cước dẫm nát mu bàn tay Mặc Liên. Đau đớn là thế, cũng không có làm cho Mặc Liên thỏa hiệp, ánh mắt của nàng càng thêm lạnh như băng, nàng chính là muốn mình nhớ kỹ người này, nhớ kỹ phần nhục nhã này, một ngày nào đó, Mặc Liên nàng nhất định phải làm cho hắn chết thật thống khoái.

“Phế vật! Ngươi và Ôn Toa đều giống nhau! đều là phế vật!” Mặc Lâm thân nhiên nói, giống như người chết vừa rồi không phải bằng hữu của hắn.

Hắn chậm rãi rút ra một lợi đao bén nhọn, đâm xuyên qua ngực Mặc Liên. Huyền thiết lạnh như băng xuyên qua thân thể nàng, Mặc Liên cảm nhận được nó rất rõ ràng, màu máu đỏ tươi trong bóng đêm càng thêm huyền lệ, xinh đẹp mỹ hoặc nhân tâm, khiến cho người ta trầm mê.

Một mùi thơm mê người tự nhiên tỏa ra khắp bốn phía, khiến cho mấy người kia đều sùng sốt. Mặc Liên ý thức trở nên mơ hồ, vô lực ngã trên mặt đất, mặt trắng bệch, cười lạnh, bọn họ nghĩ nàng đã chết sao?

Trong khoảng thời gian này, nàng từng thử qua nhiều dạng thương, nhưng ngày thứ hai, nàng đều sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Giờ phút này loại cảm giác thân thể thay đổi càng thêm mãnh liệt, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được có thứ gì đó trong cơ thể đang chữa trị nội tạng mình, như là hàng nghìn, hàng vạn con trùng được nuôi dưỡng trong cơ thể của nàng vậy, nàng còn nghe được những âm thanh rất nhỏ. Chi ... Chi ...

Là hắn sao?

Sinh mệnh hắn kết thúc là vì nàng. Thiếu nữ tóc vàng sớm bị những sợ hãi liên tiếp khiến cho toàn thân run rẩy không thôi, nổi điên đối với hai người còn lại: “Các ngươi điên rồi! Ôn Toa đại nhân là bằng hữu của các ngươi!”

Mặc Lâm, đồng tử biến đổi, châm chọc nói: “Phế vật không có tư cách trở thành đồng bạn của ta, càng không tư cách sinh tồn ở thế giới phía trên, Thịnh ngài ghi nhớ, tiểu thư của ta.”

Nữ tử bị vô tình lãnh huyết của hắn dọa sợ tới mức nói không nên lời, chỉ có thể sợ hãi mím chặt môi, im lặng. Bỗng nhiên, bên ở ngoài huyết động, một quả đạn huyền lực chiếu sáng đêm đông rét lạnh xuất hiện. Mấy người cả kinh, cũng không nghiến cứu tinh tế hương thơm mê người từ chỗ nào mà đến, loại đạn tín hiệu này, rõ ràng là ấn ký của Quang Minh thần điện.

“Rốt cục phát hiện!” Kỳ sĩ lạnh lùng lên tiếng, chính là hưng phấn ẩn chứa trong lời nói che lấp không được.

“Thật tốt quá! Chúng ta đi!” Mặc Lâm vội nói, xem cũng chưa xem thi thể của Ôn Toa cùng Mặc Liên, vội vàng đi đến ngoài động. Sau khi mọi người rời đi, cô gái tóc vàng nhìn ba thi thể, đáy lòng run lên, ly khai huyết động.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Địa Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Đột biến

Bầu trời về đêm, ánh trăng khiến rừng rậm trở nên mờ mịt lung, huyền ảo. Cảnh đêm đẹp mê người.

Mặc Liên im lặng nằm trên mặt đất. Vết thương trên người đã phục hồi như cũ, nhưng do mất máu quá nhiều, cả người nàng giống như rơi vào hầm băng, tứ chi lạnh lẽo, khiến suy nghĩ của nàng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, một thanh âm cứng rắn, vô tình vang lên bên tai nàng: “Hừ, còn tưởng rằng ‘hắn’ chọn ngươi, thì sẽ có điểm hơn ngươi, nhưng không ngờ lại

là một kẻ ngu ngốc, chỉ vì mấy con dã thú mà định chôn vùi tính mạng của mình.”

Người đang nói là ai?

Vì sao giọng nói trào phúng của người ấy lại mang đến cho nàng cảm giác quen thuộc như vậy.

Rốt cuộc là ai nhỉ? Nàng cố gắng lần mò trí nhớ của mình.

“Nữ nhân ngu ngốc, nhanh đứng lên! Bản tôn nhất định phải giết người dám lãng phí thời gian ngủ của bản tôn.”

Thanh âm kia lại vang lên, giọng điệu đã có chút biến hóa, mang theo vài phần non nớt không thể che dấu.

Mặc Liên muốn mở hai mắt để xem người đang nói chuyện với mình là ai, đôi mắt chớp động một hồi, cuối cùng cũng mở ra được.

Nàng chỉ nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng từ cửa huyết động lao tới chỗ nàng, với tốc độ cực nhanh, thậm chí trên không trung chỉ lưu lại một tàn ảnh. Mặc Liên ngồi dậy, ôm được vật thể đó.

“Chi Chi”

Tiếng ma thú kêu thật nhỏ vang lên trong động.

“Rốt cục cũng tóm được người a.” Mặc Liên vui vẻ lên tiếng

Tiểu tử kia từ ngày gặp nàng trong huyết động, nó đã luôn đi theo nàng. Mới đầu, nàng nghĩ một thời gian sau nó sẽ bỏ đi, nhưng ai biết hai tháng rồi nó cũng dính lấy nàng, nhưng lúc ẩn lúc hiện, nàng cũng không biết được lúc nào thì nó sẽ xuất hiện.

Đã vậy vì sao giờ phút này nó lại chịu lộ mặt?

Nương theo ánh trăng, Mặc Liên cẩn thận đánh giá tiểu tuyết cầu lông ngắn trong tay, nó đang đau khổ giãy giụa hòng thoát khỏi ma trảo của nàng. Bàn tay Mặc Liên ra sức vuốt ve bộ lông tuyết trắng mềm mại của nó, khiến cho tiểu tuyết cầu hết sức khó chịu. Nó ngước đôi mắt to tròn ngập nước, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Mặc Liên, mắt chớp chớp, như đang muốn nói: mau thả người ta ra, người ta chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Tiểu tuyết cầu bày ra bộ dáng đáng yêu kia khiến ngay cả Mặc Liên cũng bị hấp hồn, tim đập thình thịch.

Mặc Liên âm thầm than, nếu nàng không kịp thấy vẻ giảo hoạt chột lóe, rồi biến mất trong ánh mắt kia của nó, thì nàng cũng đã bị nó gạt rồi.

Bàn tay chà xát cái bụng nhỏ tròn vo của tiểu tử kia, Mặc Liên cố gắng trầm sắc mặt xuống, nói: “Tiểu tử kia, người lúc nào cũng ẩn lúc hiện, lần này là muốn thịt sói hay thịt bò của ta đây?”

Nghe Mặc Liên nói, ánh mắt Tiểu Tuyết cầu lập tức sáng ngời, ngay lập tức bày ra một bộ dáng đói khát, như thể nó nghe hiểu những lời nàng nói.

Nàng nở một nụ cười đầy ẩn ý. Nếu Tiểu Tuyết cầu muốn chơi, nàng đương nhiên sẽ phụng bồi tới cùng. Nàng không tin mình sẽ thua cái vật nhỏ này.

“Thật đáng thương, chắc là người đã bị đói bụng nhiều ngày rồi hả? Thịt sói của ta còn có rất nhiều, đừng khách khí, ăn nhiều một chút.”

Mặc Liên ôm Tiểu Tuyết cầu lên, khó khăn đi đến một bên. Nàng lấy xuống một miếng thịt sói đã được tẩm ướp gia vị riêng, nhét vào miệng tiểu tử kia.

Tiểu Tuyết cầu khoe miệng run rẩy hai cái, kết quả không thể không há miệng nuốt miếng thịt kia xuống. Âm trầm cười, Mặc Liên lập tức lấy tay che miệng tiểu tử kia.

Tiểu tử đáng thương, thịt sói nàng dùng tiêu và ớt làm gia vị ăn ngon như vậy sao?

Ngay sau đó, vài âm thanh cực kỳ bi thảm của tiểu tuyết cầu vang lên trong huyết động. Tiểu Tuyết cầu bây giờ giống như một con nhím, bộ lông của nó dựng đứng, hai tròng mắt không ngừng chảy nước mắt, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm vào Mặc Liên.

Thế mà nàng ta không hề có phản ứng gì, chỉ cười rất ôn nhuận ấm áp, nhưng tươi cười đó ở trong mắt tiểu tuyết cầu lại được hình dung bằng hai từ - dữ tợn.

Đáng giận!!! Thật là đáng giận!!!

Sớm biết nàng ta như vậy, nó sẽ không thêm cứu nàng, để cho nàng ta bị những kẻ đó giết chết cho xong. Chỉ vì nó thích cảm giác trên người nàng, mà khiến cho mình mệt mỏi một hồi, cố ý dẫn đám người xấu rồi đi.

Thật là tức chết nó mà.

“Như thế nào, không đủ ăn sao? Còn muốn không? Ta còn có rất nhiều nha~” Ngữ điệu này làm cho nó càng muốn phát hỏa.

Rốt cuộc không thể chịu đựng được tra tấn của Mặc Liên, hai tròng mắt của tiểu tuyết cầu tràn đầy ủy khuất, nhất thời đứng lên gào khóc.

“Người khi dễ động vật. Người là người xấu. Ô ô. Tiểu sư sư. Cứu taaaa!!!” tiểu tuyết cầu đầy ủy khuất, cao giọng lên án nàng.

Nó có thể nói tiếng người sao?

Mặc Liên sùng sốt, lên tiếng nói: “Huyền thú”

Ở Lan Tạt đại lục, có thể nói tiếng người tất nhiên chỉ có huyền thú, vương giả của các loại Ma thú.

Trừ bỏ những địa phương như cấm địa cùng bí cảnh, thường có những loại ma thú cấp bậc cao. Mặc Liên không nghĩ huyền thú có thể xuất hiện ở chỗ nàng. Huyền thú đều là những ma thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Chúng nó không chỉ có thể hiệu lệnh vạn thú, hơn nữa còn có thể phóng thích huyền lực cường đại, khiến cho thiên địa một phương gà bay chó sủa.

“Rống”

Tiếng thú rống thật lớn vang lên, cao vút, đầy uy lực, đất trời như bị lay chuyển bởi tiếng rống ấy. Vô số dã thú ở bốn phương tám hướng, chạy đến nơi phát ra tiếng rống kia mà thành kính cúi đầu, bái phục con ma thú kia.

Vạn thú quỳ lạy!!!

Bản thân vốn đang bị trọng thương, Mặc Liên không thể chịu nổi uy lực cường đại của tiếng rống đó, nên nàng phun ra một ngụm máu tươi, chẳng may rơi lên trên người tiểu tuyết cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Liệt Diễm chiến sư

Từ phía chân trời xa xôi truyền đến một trận thú rống, tiếng động đó làm cho những huyền sư đang ở trong rừng thăm dò tung tích của Linh thú, tâm huyết một trận quay cuồng, một bộ phận huyền sư sùi bọt mép, hai mắt nhắm chặt, ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Làm cho mọi người khiếp sợ không phải là uy lực của tiếng rống kia, mà là bởi vì ma thú ngủ đông trong rừng bị tiếng rống kia gọi về, giống như hồng thủy mãnh liệt.

Ánh mặt trời bị che lại bởi những bầy chim đang ùn ùn bay đến, phía trên rừng rậm, tối đen một mảng, phẳng phất như mây đen.

Bốn phía đều có những tiếng gào thét cường đại của ma thú, ngay cả những Tinh Linh Thú bình thường khó gặp, bây giờ đều có cả một quần kết đội xuất hiện, khí thế khủng bố này làm cho lòng người khiếp đảm không thôi.

Lúc này, nhóm người Huyền sư và Vũ sư thật muốn đi tìm cái chết.

Hai tháng trước, phát hiện có một Linh Thú sắp ra đời, nên bọn họ muốn tiến vào trong rừng nhìn xem một chút, nếu chẳng may vạn khí tốt gặp gỡ được Linh Thú thì càng tốt, ai ngờ lại đụng tới ma thú triều dâng trong truyền thuyết.

Lúc này, những người trong rừng cũng không có dư thừa sức lực để tìm rõ nguyên nhân của cuộc ma thú triều dâng này, người nào có ma thú có thể phi hành thì gọi về, người nào có truyền tống trực thì xé truyền tống trực, người nào có gia tốc huyền khí thì sử dụng gia tốc huyền khí.

Mỗi người xuất ra những thủ đoạn khác nhau để bảo mệnh, họ chỉ cầu rời khỏi cái nơi địa ngục này, càng nhanh càng tốt.

Sau khi mọi người trở về Tạt Đạt thành thì phát hiện ma thú không đi về phía này, mà chạy như điên về một phía khác trong rừng.

Vì sao ma thú lại chạy vào khu rừng ấy?

Phải biết rằng đây chẳng qua là một khu rừng bình thường không thể bình thường hơn, trong đó đừng nói đến Tinh Linh Thú, ngay cả Tinh ma thú đều khó gặp.

Một bộ phận cao giai Huyền sư và Vũ Sư giờ đều tụ tập thành đoàn đội, đi về hướng bên kia rừng rậm.

Bên trong sơn động, Mặc Liên bị một tiếng thú rống kia làm tổn thương kinh mạch, mà tiểu tuyết cầu kia bị máu tươi của nàng nhiễm đỏ, bộ lông của nó giờ phút này trông thật chặt vật, giwof này thân hình nho nhỏ của nó như một khí cầu bị thổi đến to phồng, cả người tỏa ra chín vàng sáng, Cực Quang mê ly đẹp mắt.

Rống! Rống! Rống!

Tiếng rống càng lúc càng gần, thậm chí Mặc Liên bị ép tới thở không nổi, thân hình không chịu được run rẩy, “oành” một tiếng, nàng quỵ rạp xuống đất.

Nàng cố gượng dậy, nhưng giờ này nàng chỉ như con kiến nhỏ, yếu ớt, chính là nàng vẫn kiên cường, cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía cửa động.

“oành, oành, oành”

Ngoài cửa động truyền đến nhiều tiếng bước chân, mỗi một bước giống như Vô Thượng Thiên uy, thật mạnh truyền đến tim Mặc Liên.

Trong thoáng chốc, thiên địa ngoài cửa động đều bị một ngọn lửa vây quanh, một bóng dáng to lớn ở bên trong ngọn lửa, như ẩn như hiện.

Một đôi cánh bằng lửa, vàng óng ánh, trên người con sư tử kia có ánh lửa quán quanh, uy vũ mạnh mẽ. Một đôi mắt sáng ngời, hữu thần, bề ngoài nhìn Mặc Liên đang nửa quỵ trên mặt đất, chính là khi ánh mắt kia dời đến trên người tiểu tuyết cầu cả người đang tỏa ra chín ngọn ánh sáng rực rỡ thì ngọn lửa trong mắt hiện lên một tầng thâm trầm.

Nhìn huyền thú trước mắt, Mặc Liên lập tức liên tưởng đến một ít tin tức nàng đã đọc được ở Huyền Thư Các ở Mặc gia, chỗ đó có thấy ghi lại, lãnh chúa - Liệt Diễm chiến sư!

Nhưng mà Liệt Diễm chiến, loại ma thú cấp bậc cao cấp này sao lại xuất hiện ở đây?

Nó đi tới gần một bước, không khí ngay lập tức bị đốt cháy. Ngay cả hai cỗ thi thể trong động nháy mắt bị biến thành bột phấn.

Nó hơi thu hồi uy áp trên người, mở miệng hỏi: “Tiểu bối, Nó bị như vậy là bởi vì ngươi sao?”

Lại thêm một ma thú có thể nói tiếng người!

Xem ra ma thú cả người bốc hỏa này thật sự là Liệt Diễm chiến, một trong tam đại lãnh chủ trong truyền thuyết rồi.

Mặc Liên cười khổ một tiếng, nguyên lai Liệt Diễm chiến này xuất hiện là vì tiểu tuyết cầu, mà tiểu tuyết cầu cũng là huyền thú, huyền thú không phải phi thường khan hiếm hay sao? Vì sao lúc này lại giống như nấm, mọc lên cái này rồi lại cái khác?

Liệt Diễm sư, lực chiến đấu cường đại, là loại ma thú trưởng thành, mà Liệt Diễm chiến sư này lại còn là vua của Liệt Diễm sư, thống lĩnh đàn Liệt Diễm sư, là một sự tồn tại làm cho tất cả mọi người phải kiêng kỵ, là một ma thú vương giả.

“Ta không biết” Mặc Liên thành thật trả lời. Tuy rằng Mặc Liên không biết Liệt Diễm chiến sư này vì sao lại đưa ra nghi vấn này, nhưng nàng có thể cảm giác được câu trả lời của nàng làm cho sát ý trên người nó dịu đi một chút.

Liệt Diễm chiến sư cũng không có chắc chắn suy đoán của mình, dù sao chuyện liên quan đến huyết mạch truyền thừa đối với quá mức xa lạ, cho dù hắn đã sống khá lâu, nhưng chuyện này hắn khá mơ hồ, bởi vì những ghi chép về truyền thừa đã sớm tuyệt tích.

Nhưng mà trong người tiểu tử kia có huyền khí dao động, điều này nhắc nhở nó, tất cả chuyện này đều là sự thật.

“Tiểu bối yên tâm, bản lĩnh chủ sẽ không lấy mạng ngươi. Chỉ cần tiểu tử kia không sao, ta liền thả ngươi đi, nhưng nếu nó có bất cứ thương tổn gì, ngươi chỉ có thể chết.” Liệt Diễm chiến sư trầm giọng nói, thu hồi hai cánh vàng óng ánh, chăm chú nhìn Mặc Liên thật sâu, lặng yên đứng ở một bên, chờ đợi.

Mặc Liên nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống ngay tại chỗ, hai mắt tập trung vào Liệt Diễm chiến sư. Tuy Liệt Diễm chiến sư hứa hẹn với nàng, nhưng Mặc Liên cũng vẫn nâng cao cảnh giác, mặc dù thực lực giữa hai người bọn họ khác biệt rất lớn, nhưng nàng cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

Mặt trời đã lặn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, quân ma thú vây quanh cửa động, lẳng lặng cùng chờ đợi. Không khí trong huyết động dần dần ngưng kết.

Nhóm Huyền sư và Vũ Sư đã đến, đang ở một bên lẳng lặng chờ, bọn họ nghe được tin tức có Linh Thú sắp ra đời. Thông thường ma thú sinh ra đều là sơ cấp, chỉ khi có huyết thống tốt thì ma thú mới sinh ra đã có thể có đẳng cấp cao.

Vừa ra sinh ra đã đạt tới hoàng giai Linh Thú, nhất định lớn lên có thể tấn chức Huyền giai thậm chí Địa giai. Huyền giai cường giả không hề nghi ngờ đã là bá chủ một phương. Bởi vậy có thể thấy được, con ma thú này giá trị không thể đo lường.

Ma thú vừa sinh ra đã là Huyền giai huyền thú, ở Lan Tịch đại lục còn chưa từng xuất hiện.

Hai tháng trước, Mặc Liên và người của Mặc gia ra ngoài, xuyên qua khu rừng rậm này, mục đích cũng là vì con Linh Thú này.

Chuyện này không chỉ hấp dẫn người của Mặc gia ở Á Đặc Lan đế quốc, mà còn Lam gia ở Uy Nhĩ đế quốc, ngay cả Hiên Viên gia ở Cách Lan đế quốc cũng tới.

Hòa gia và Hoàng Phủ gia bởi vì đường xá xa xôi, cách khá xa truyền tống, lần này nếu đi lại sẽ lãng phí một nguồn tài lực lớn, hơn nữa cho dù tới đây cũng không nhất định có được Linh Thú, cho nên thông báo cho đệ tử lịch lãm ở phụ cận tới đây xem xét tình hình.

Dong Binh Công Hội, Thuần Hóa công hội và Quang Minh thần điện cũng phái Huyền sư và Vũ Sư tới, ai cũng muốn tranh giành con Linh Thú này.

Quyển 1 - Chương 9: Quang hệ ma thú

Ánh sáng trên người Tiểu Tuyết Cầu chậm rãi biến mất, lộ ra thân hình nhỏ bé của nó, không đợi Mặc Liên xác nhận tình huống của nó giờ như thế nào, Thiên Địa Pháp Tắc bỗng nhiên giáng xuống, một đồ án vừa tinh mỹ vừa huyền ảo đem nó bao vây lại.

Đây là lần đầu tiên Mặc Liên nhìn thấy Thiên Địa Pháp Tắc, trên thực tế nó giống như một pháp trận hấp thu Thiên Địa Linh Khí, mỗi khi thăng cấp đều xuất hiện Thiên Địa Pháp Tắc, nhưng đối với đồ án của mỗi người đều bất đồng bởi vì phương thức tu luyện bất đồng.

Giờ khắc này, hiện ra trước mặt Mặc Liên là một đồ án ma thú không biết tên! Nó hoa lệ, chói mắt, linh khí được triệu hồi, như thủy triều lao tới, bao trọn cả huyết động, huyền lực lưu động trong không gian, một đạo ánh sáng thánh thần từ chiếc nhẫn trên tay Mặc Liên chui ra, đem Mặc Liên và tiểu Tuyết Cầu bao vây lại.

“Nhân danh ta, lấy máu ký khế sinh tử.”

Khế ước!

Đến cùng chuyện gì đang xảy ra?

Mặc Liên phát hoảng, thứ nhất là bởi vì tiểu gia hỏa này nàng không nhìn ra cấp bậc của nó nhưng mở miệng lại có thể nói tiếng người. Thứ hai là bởi vì bản thân bị một con tiểu ma thú ép buộc ký khế ước.

Ánh sáng màu bạc dần dần thối lui, tiểu Tuyết Cầu lẳng lẳng trôi nổi giữa không trung, bộ lông tuyết trắng, nhẹ phiêu động, mang theo một chút ánh sáng lấp lánh sáng rực, khó hiểu nhất chính là, khí chất trên người nó có biến hóa nghiêng trời lệch đất! Nếu chỉ là thăng cấp, sẽ không có thay đổi lớn như thế này, quả thực nó giống như vừa được tẩy gân phạt tủy, thay da đổi thịt vậy.

Hơi thở vừa tôn quý, vừa tinh khiết, làm cho cả người Mặc Liên đều run lên.

Hóa ra nó là một quang hệ ma thú khan hiếm!

Liệt Diễm chiến sư chăm chú nhìn Mặc Liên và tiểu Tuyết Cầu, ánh sáng biến hóa càng thêm sáng ngời, không khí trong huyết động tăng lên, nóng rực, Thiên Địa Quy Tắc giáng xuống trong nháy mắt, đã đến hồi gay cấn!

Nguyên lai huyết mạch truyền thừa trong truyền thuyết hết thảy đều là sự thật!

Ngoài chúng ma thú ở ngoài cửa động đều ngẩn cổ chờ Thiên Địa Quy Tắc giáng xuống, từng trận thú rống hội tụ, có năng lượng khủng bố có thể khiến cho trời long đất lở, làm cho ma thú ngủ đông ở những nơi bí mật trong rừng cũng bị quấy nhiễu.

Nhưng những người có thể tới chỗ này chờ đợi, cũng không phải là hạng người vô năng, ai nấy cũng đều xuất ra tất cả vốn liếng của mình, toàn lực triển khai vòng bảo hộ, tránh cho năng lượng ma thú bạo động, đối với những thành viên của mình tạo thành thương tổn. Đồng thời trong lòng bọn họ cũng không nhìn không được có khủng hoảng và kinh hãi, cho tới bây giờ họ chưa từng tiếp xúc qua uy áp mãnh liệt bậc này, đến cùng là ma thú mới sinh kia có cấp bậc như thế nào?

Mới Linh Thú mới sinh tràn ngập lực hấp dẫn, nhưng so ra cũng vẫn kém thực lực mạnh mẽ của ma thú trưởng thành!

Một con ma thú trưởng thành cần một thời gian rất dài và một lượng lớn Thiên Tài Địa Bảo. Huống chi con Linh thú mới sinh này còn có thể làm vạn thú quỳ lạy? Vậy nó tất nhiên là Vạn Thú Chi Vương rồi, vì có nồng đậm huyết mạch chi lực! Nếu có thể đem thu phục, sau này chắc chắn sẽ đem lại trợ lực lớn!

Các gia thế ào ào rực rạch, tuy rằng uy áp của bảy ma thú có chút khủng bố, nhưng cũng ngăn cản không được dục vọng và tham lam trong lòng bọn họ, huống chi ma thú vừa mới tiến giai, căn cơ bất ổn, trong lòng bọn họ ảo tưởng, nhân cơ hội này mà có thể khế ước với nó là thời khắc tốt nhất!

Trong huyết động, cuối cùng tiểu Tuyết Cầu cũng mở hai mắt ra, giữa con ngươi có ánh sáng màu bạc, ánh sáng rực rỡ tràn đầy, trừng mắt nhìn xung quanh, trên thực tế tiểu Tuyết Cầu cũng không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, bản thân nó làm sao lại có thể bị một con người yếu đuối ký khế ước rồi!

Nó phóng một cái về hướng Mặc Liên, lại bị nàng dễ dàng lắc mình tránh thoát.

Tiểu gia hỏa té chổng vó trên mặt đất, nhưng nó cũng không hề buồn bực, ngược lại nâng đầu lên, đôi mắt long lanh như đá quý một đầy hơi nước, bộ dáng đáng thương, tội nghiệp nói: “Chủ nhân! Vì sao lại muốn né tránh ta? Người đã ký khế ước với người ta rồi, đừng nói babay giờ người lại không muốn nhân gia đi.”

Đứng ở phía sau, Liệt Diễm chiến sư nhìn được bộ dáng này của tiểu Tuyết Cầu, bản thân bất lực, rùng mình một cái.

Con tiểu ma thú này không những phúc hắc mà còn gian trá, giao hoạt, không ngờ bây giờ nó lại lộ ra biểu cảm này, thật làm cho Liệt Diễm chiến sư có cảm giác loại ghê tởm như vừa mới ăn phải một con ruồi.

Từ mấy tháng trước, bản thân hắn không cẩn thận ở sâu bên trong Tinh Thạch Bình Nguyên gặp được một tiểu ma thú vừa mới ra đời, không hiểu vì sao lại bị nó hấp dẫn, hắn cũng đã bị nó tra tấn nhiều lần!

Cả ngày phải công nó đi khắp nơi tính kế bảo vệ của những đại ma thú khác, Liệt Diễm chiến sư đáng thương đã bị các vị lãnh chủ khác xếp số đen, muốn đến bãi phóng cũng được tiếp đãi.

Để cho người ta buồn bực chính là, thời kì mới sinh, tiểu Tuyết Cầu bị một gã Thuần Linh Sư phát hiện, hắn ta còn tưởng vận số hắn may mắn, mạnh mẽ ký khế ước với nó. Không ngờ rằng ở thời khắc mấu chốt, tiểu ma thú này phúc hắc âm hiểm, giả vờ bản thân mình yếu ớt, bị Thuần Linh Sư kia ức hiếp, làm cho Liệt Diễm chiến sư phẫn nộ, dùng một cái tát đập chết hắn, nhưng mà trước khi chết Thuần Linh Sư kia còn kịp dùng thông tin thủy tinh truyền về cho người trong gia tộc.

Cho nên thế lực của các đại gia tộc mới ào ào kéo đến Độc Pha Sơn Lâm.

Hai tháng trước, tiểu gia hỏa này bỗng nhiên nói với hắn nó phát hiện được một bảo vật! Liền chuẩn bị đi mất. Cho đến vừa rồi phát sinh một màn kia, Liệt Diễm chiến sư có thể khẳng định rằng, ánh mắt của tiểu Tuyết Cầu này thật sự là quá chuẩn xác.

Nhìn hai tròng mắt nó ngập nước, cái mũi nhỏ đỏ hồng, miệng không ngừng nức nở, nếu là một tiểu cô nương, tin tưởng ai cũng sẽ bị bộ dáng đáng thương này của nó mềm hóa trái tim, nhưng Mặc Liên là ai? Biết rõ tiểu ma thú kia chỉ đang giả bộ đáng thương, làm sao nàng có thể mắc mưu?

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Mặc Liên lạnh lùng nói: “Ta không có khế ước với ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10-1: Tiểu Tuyết Cầu và bản mạng khế ước giả

Tiểu Tuyết Cầu vừa nghe vậy, ngăn người, “Ngươi không có ký khế ước với ta sao?”

Mặc Liên lắc đầu: “Ta không có huyền lực, thì sao có thể cùng ngươi ký khế ước được?”

Nói xong, ánh mắt Mặc Liên đưa về cái giới chỉ chất phác trên bàn tay mình, nó hình như vừa nổi lên một loại thanh lãnh ánh sáng, rất nhạt, như có như không. Lúc vừa này, bên trên cái ngăn giới này hiện lên một ma thú đỏ án thần bí, vừa tôn quý, vừa thanh lệ, đồ án đó giống hệt đồ án lúc thăng cấp của Tiểu Tuyết Cầu.

Chẳng lẽ bởi vì cái Ngăn giới này?

“Không có khả năng! Giữa chúng ta đã hình thành huyết khế ước, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Tuyết Cầu sững sốt, vẻ mặt khó hiểu, ngờ ngác hỏi.

“Đừng giả vờ ngu ngốc nữa, ngươi làm như vậy đến cùng là vì cái gì? Trên người ta không có bảo vật gì đáng giá đâu, ngươi không cần phải hao tổn tâm sức tiếp cận ta.” ánh mắt Mặc Liên liền ngưng lại, giọng nói lạnh như làm cho tiểu Tuyết Cầu rùng mình một cái. Trên thực tế trong lòng nàng chắc chắn, khế ước này được hình thành là vì Ngăn giới trên tay nàng.

Tiểu Tuyết Cầu lập tức vội vàng giải thích, nói: “Chủ nhân, chủ nhân ngươi đừng nóng giận, trước đây, ta tới gần ngươi thật sự là vì trên người ngươi có bảo vật, nhưng hiện tại ngươi thật sự đã là chủ nhân của ta! Chuyện này có quan hệ với máu của người đó, bây giờ giữa chúng ta đã hình thành huyết khế ước, mặc dù hiện tại huyền lực của ngươi chưa thức tỉnh, nên người không nhận ra mà thôi!” Không có khả năng, chủ nhân của nó chắc chắn có thiên tư hơn người, bản thân nó có huyết mạch chi lực cao quý tinh thuần, đáng nhẽ nó phải là bản mạng khế ước với chủ nhân mới đúng, chẳng lẽ chủ nhân đã có bản mạng khế ước giả?

Mấy lời này của Tiểu Tuyết Cầu làm Liệt Diễm chiến sư giật mình, nó lập tức hỏi: “Huyết khế ước! Làm sao có thể như vậy! Nàng không có quang hệ huyền lực, cũng không phải Thuần Linh Sư, Tinh Thần lực của nàng càng không thể có khả năng khống chế được ngươi, làm sao có thể cùng ngươi ký kết khế ước mà không bị phản phệ?”

“Ta cũng không biết, hết thảy đều bởi vì thể chất đặc thù của nàng.” Tiểu Tuyết Cầu trầm giọng đáp.

Trên mặt Mặc Liên không có xuất hiện vẻ vui sướng hay kích động như tiểu gia hỏa dự kiến, chỉ thấy sắc mặt Mặc Liên lạnh lùng, nhàn nhạt đặt nghi vấn: “Trên người ta có bảo vật gì? Hơn nữa muốn ký khế ước với ma thú không phải là cần phải trở thành Huyền Sư sao? Thậm chí ngay cả Đấu Sư cũng

không có cách nào ký kết khế ước với ma thú, huống chi ta còn là một người bình thường?”

Tiểu Tuyết Cầu buồn bực, nước mắt đều muốn trào ra, miệng nó mím lại, nức nở nói: “Người ta thật sự không lừa chủ nhân mà, bảo vật chính là cái nhẫn màu đen trên tay người đó, bởi vì huyền lực của chủ nhân chưa có thức tỉnh, cho nên mới không thể dùng nó. Tộc của ta hiểu Cổ Kim Chi Lý! Ta tuyệt đối sẽ không lầm! Lúc này Huyết Mạch Chi Lực của ta thức tỉnh sớm cũng bởi vì máu của chủ nhân, trước mắt ký ức truyền thừa của ta không được mở ra toàn bộ, cho nên ta cũng không biết rõ tình huống của chủ nhân, nhưng ta có thể chắc chắn chủ nhân tuyệt đối không phải là một người bình thường.”

Trên mặt Mặc Liên đầy hắc tuyến, chẳng lẽ nàng là Đường Tăng hay sao? Máu của nàng có thể làm cho con người bất lão bất tử, công lực tăng lên?

“Chủ nhân không cần lo lắng, bởi vì người bây giờ chưa hề Khai Linh, bí mật về máu của người sẽ không người khác phát hiện. Nếu không phải là bởi vì ký ức truyền thừa của ta vừa mở ra, ta cũng không thể phát hiện ra bí mật này của người. Hơn nữa nếu chẳng may bị người khác phát hiện, người yên tâm, ta sẽ bảo vệ chủ nhân, không bỏ mặc người một mình!” Tiểu gia hỏa cho rằng Mặc Liên lo lắng an nguy của bản thân khi bí mật này bị lộ tẩy, lập tức an ủi nàng.

“Người xác định máu của ta đã làm Huyết Mạch Chi Lực của người thức tỉnh? Ta không thể tu luyện huyền lực, cũng không thể tu luyện đấu khí, ta chỉ là một tuyệt thể phế vật, dù vậy người vẫn nguyện ý đi theo ta sao? Ma thú các người không phải đều phi thường khinh bỉ nhân loại hay sao? Vì sao người nhất định phải đi theo ta? Nếu là vì huyết khế ước, chờ thêm một đoạn thời gian, chúng ta tìm được phương pháp giải trừ thì đường ai nấy đi!” Trầm tư một lát, Mặc Liên nhủ mảy mò.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10-2: (tt)

Tiểu Tuyết Cầu tỉnh táo lại, chăm chú nhìn Mặc Liên, nghiêm túc nói: “Chủ nhân! Ta tuyệt đối sẽ không sai, đúng là Huyết Mạch Chi Lực của ta thức tỉnh sớm vì máu của người, nhưng ta cũng không phải vì điểm này mà quyết định vận mệnh của bản thân, ta tuy rằng không biết rõ bản thân mình là ma thú thuộc chủng tộc gì, nhưng theo trong truyền thừa ký ức, ta biết, ta là Thiên Địa Thụy Thú, tổ tiên của ta là Thượng Cổ thần thú đó, tộc ta rất kiêu ngạo, không phải ai chúng ta cũng thân phục, chỉ có những người trời sinh Vương Giả mới có tư cách trở thành chủ nhân của chúng ta. Nếu chúng ta không nguyện ý đi theo, thì cùng lắm lắm ngọc nát đá tan! Mà ta tin tưởng lựa chọn của bản thân mình, sẽ có một ngày chủ nhân đứng trên đỉnh thế giới này.”

Mặt Liệt Diễm chiến sự đen lại, không biết nên bình luận như thế nào, hẳn chưa từng gặp ai có thể khen bản thân đến trình độ mặt không đỏ như tiểu ma thú này.

Theo từng lời nói của Tiểu Tuyết Cầu, toàn thân nó đều toát ra hơi thở tôn quý, mặc dù nó xuất phát từ một Ấu Thú, nhưng uy lực huyết mạch của Thượng Cổ Thần Thú đều làm cho hành động của Mặc Liên và Liệt Diễm chiến sự bị kiềm hãm! Bên ngoài huyết động, bày ma thú bất an, bắt đầu xông xáo, nhóm Huyền Sư và Vũ Sư đều run run, đè nén hơi thở.

“Không sai! Sẽ có một ngày như vậy!”

Giọng nói của Mặc Liên mặc dù mang mấy phần non nớt, nhưng cũng đầy cuồng vọng, nàng cười tự tin, nàng đứng dậy, ba ngàn sợi tóc đen tung bay trong gió, hai tròng mắt sáng ngời, giữa mi tâm toát ra một loại kiêu ngạo, bề ngễ thiên hạ: “Tốt, người không được hối hận đó! Ta, Mặc Liên ở đây xin hứa, sẽ có một ngày ta đứng trên đỉnh thế giới này. Bề ngễ nhìn chúng sinh!”

Mặt Tiểu Tuyết Cầu ngẩn ra, nó biết rằng đây là biểu hiện Mặc Liên đã tiếp nhận bản thân mình, lập tức mừng như điên bỏ nhào về hướng ngực nàng, bấu môi làm nũng, nói: “Chủ nhân nên nhớ kỹ lời hứa của mình, về sau chủ nhân đi nơi nào, ta cũng đi nơi nào!”

Ôm tiểu ma thú mềm mại như nhung trong ngực, tâm tình lạnh lẽo như băng của Mặc Liên bắt đầu có chút biến hóa, không còn giống như lúc trước đối mặt với nó, ánh mắt nàng nhìn thẳng tiểu Tuyết Cầu, mềm nhẹ cười nói: “Tốt! Từ hôm nay trở đi, người đã kêu là Bạch Tuyết đi.”

Lúc này, Ngân giới trong tay Mặc Liên hơi hơi lóe lóe.

Tiểu Tuyết Cầu vừa nghe cái tên này, lập tức đem đầu hướng trong ngực Mặc Liên cọ cọ, yếu ớt nói: “Tiểu Tuyết Cầu thật ưa thích tên này nha, nó giống Tiểu Tuyết Cầu đều rất mỹ lệ, cảm ơn chủ nhân!”

Ma thú ở bên huyết động vẫn như cũ yên tĩnh chờ đợi, chỉ khổ nhóm Huyền Sư và Vũ Sư đang phải ắp núp ở một bên. Những người này, không ai muốn làm con chim đầu đàn xuất hiện trước, cũng không ai dám dùng huyền lực thăm dò, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Bên trong huyết động, Mặc Liên ôm Tiểu Tuyết Cầu Cầu ở một bên tán gẫu, qua một lúc lâu, Tiểu Tuyết mới đem tình huống bên ngoài huyết động nói cho Mặc Liên biết, miêu tả của nó so với tình huống mà Mặc Liên do thám cũng không có khác biệt nhiều lắm, bởi vậy có thể thấy được cảm giác năng lực của Mặc Liên đã đạt tới một trình độ có thể làm cho người ta kinh ngạc, ngay cả Tiểu Tuyết và Liệt Diễm chiến sự đều giật nảy mình.

“Tiểu Tuyết, thân thể của ta thật sự có thể tu luyện Huyền Lực và Đấu Khí sao?” Mặc Liên chạm nhẹ đầu Tiểu Tuyết, hỏi.

“Đương nhiên, hơn nữa chủ nhân đã có bản mạng khế ước giả, tất nhiên người có thể tu luyện rồi.” Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt như bảo thạch của mình, nghi hoặc nói.

“Bản mạng khế ước giả?” Trầm tư một lát, Mặc Liên khẳng định nói: “Không thể, ta làm gì có!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11-1: Thử

Không có bản mạng khế ước giả? Điều này sao có thể, nhưng mà chủ nhân cũng không cần phải lừa nó.

Tiểu Tuyết trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cái ôm của Mặc Liên, từ sau lưng triển khai một đôi cánh trắng như tuyết, tỏa ra ngân quang, cao thượng, chói mắt, Tiểu Tuyết lập tức bay đến trước mặt Mặc Liên, bắt đầu dùng ánh mắt thăm dò thân thể Mặc Liên.

Đây là chính là Vạn Tượng Chi Nhân một trong những thiên phú của Tiểu Tuyết, nó có thể xuyên thấu qua mọi vật, thăm dò mọi căn nguyên trên thế gian, bao gồm cả những Thiên Địa Dị Bảo ở dạng hữu hình.

Ánh sáng màu bạc đem Mặc Liên bao lại, một lúc lâu sau, Tiểu Tuyết thu hồi kỹ năng kia, mâu quang chớp chớp, trầm tư một lát mới mở miệng nói: “Chủ nhân có thể tu hành huyền lực, chỉ là bây giờ chủ nhân bị trúng độc, huyền lực vì thế bị bế tắc, tạm thời vô pháp tu luyện, chỉ cần đem cánh cửa huyền lực trên người chủ nhân mở ra, người ngay lập tức có thể tu luyện huyền lực. Mà khí hải của người hình như bị thứ gì đó phong ấn, nhưng việc này không ảnh hưởng đến việc người tu luyện Đầu Khí, chỉ là không có cách nào nhìn ra được cấp bậc đầu khí của người mà thôi.”

Mặc Liên những lời này, trong lòng không nén nổi kích động, quả nhiên nàng vẫn có thể tu luyện.

“Nhưng mà...” Tiểu Tuyết Cầu Cầu tiếp tục mở miệng nói, ánh mắt nhìn thẳng Mặc Liên, muốn đem tất cả phản ứng trên người nàng thu vào đáy mắt, “Trên thực tế, huyền lực của chủ nhân quá mức hỗn loạn, huyền lực của người trên căn bản đan xen vào nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, thật sự rất khó để trở thành một kỳ tài. Hơn nữa khí hải của chủ nhân bế tắc quá mức nghiêm trọng, người còn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tu luyện đầu khí, kinh mạch người suy yếu, thể chất cũng rất kém, Đầu Khí chắc sẽ rất khó để ngưng kết. Tổng thể mà nói, chủ nhân là một đóa kỳ hoa, có thể sinh trưởng nhưng vì thể chất phế vật, đóa kỳ hoa đó trưởng thành thật sự phải trải qua muôn vạn cực khổ. Hơn nữa, còn có một chuyện xấu nữa, đó là chủ nhân tuyệt đối không có khả năng sống quá hai mươi.”

Tiểu Tuyết bình tĩnh nói ra kết luận của mình, thậm chí giọng điệu mang theo một loại tàn khốc, lạnh lẽo, thâm trầm.

Nếu chủ nhân nó không thể đột phá chương ngại tâm lý này, thì sao có thể đấu với Thiên Địa, nếu một chút khó khăn này làm cho chủ nhân nó nhụt chí, vậy nàng cũng không xứng đáng làm chủ nhân của nó.

“Vậy à?” Mặc Liên vuốt vuốt mái tóc, giống như nàng đã hoàn toàn tiêu hóa hết mấy lời nói của Tiểu Tuyết Cầu Cầu, thờ ơ nói, “Vậy bây giờ ta nên làm gì?”

Tiểu Tuyết ngẩn người, hình như nó cũng không nghĩ tới Mặc Liên có thể bình tĩnh đến bậc này, “Người phải dùng Tủy Tỳ Phạt Cốt Đan! Nhưng cái đan dược này cũng chỉ có thể giúp chủ nhân mở ra cánh cửa tu luyện, đến cùng chủ nhân có thể đi đến một bước cuối cùng kia còn rất xa, để sống quá hai mươi tuổi, người phải Nghịch Thiên Cải Mệnh, toàn bộ chỉ có thể dựa vào chính người!” Tiểu Tuyết Cầu Cầu thờ dãi đáp, ánh mắt tràn đầy vẻ tàn thương, chủ nhân nó đúng là không tầm thường. Lập tức lại bổ sung thêm, “Tủy Tỳ Phạt Cốt đan tuy rằng là Tứ Phẩm đan dược, nhưng trong đó có một loại phối dược là Thạch Tinh Hoa có chút khó tìm. Nhưng mà chủ nhân không cần để ý điểm này, tìm kiếm Thiên Địa Dị Bảo là năng lực của ta! Hơn nữa ta còn sinh ra Tinh Thạch Bình Nguyên, nơi đó có rất nhiều Thạch Tinh Hoa, chúng ta nên đi càng sớm càng tốt.”

Trên trán Mặc Liên đầy hắc tuyến, Tủy Tỳ Phạt Cốt Đan và Thạch Tinh Hoa là đan dược và dược liệu trân quý, Tủy Tỳ Phạt Cốt Đan là một phương thuốc dân gian như đã tuyệt tích từ lâu, mà Thạch Tinh Hoa nổi danh khó tìm, như thế nào hai thứ này qua lời Tiểu Tuyết lại giống như củ cải trắng ven đường, rất dễ tìm.

Cứ thử tưởng tượng nàng đã có đầy đủ đan dược thì muốn tìm một Đại Dược Sư để chế thuốc cho nàng cũng phải tốn một lượng lớn tinh thạch. Hơn nữa, đan dược có phẩm giai càng cao, xác suất thất bại cũng càng lớn. Nhưng mà sự tồn tại của Đại Dược Sư thật sự ít ỏi, nếu một vị dược sư nào chỉ luyện một lần đã có thể luyện thành công tứ phẩm đan dược, Tủy Tỳ Phạt Cốt Đan, ngay lập tức được người người tôn vinh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11-2: (tt)

Ngay cả một vị thiên tài luyện đan sư, khi luyện Tứ phẩm đan dược, Tây Tuyền Phật Cốt Đan, xác suất thất bại cũng cao tới tận chín tầng.

Đổi cách nói khác, bây giờ Mặc Liên muốn có Tây Tuyền Phật Cốt Đan không khác nào khó như lên trời. Nhưng Tiểu Tuyết không hề để ý điểm này, bởi vì đối với nó một cái Tứ Phẩm đan dược nhỏ nhỏ chỉ là một viên đường đậu nhỏ bé mà thôi.

Mặc Liên chăm chú nhìn Tiểu Tuyết một lát, nàng chậm rãi nói: “Tiểu Tuyết, đừng có ý đồ thử ta, ngươi không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của ta. Mặc Liên ta không phải người tốt, để đạt được mục đích ta sẽ không từ thủ đoạn, ai dám cản đường ta, gặp thân giết thân, gặp phật giết phật, nếu toàn bộ thế giới đối địch với ta, ta cũng không ngại làm toàn bộ thế giới này nhiễm máu tươi.”

Tiểu Tuyết Cầu cả kinh, nó tuy rằng chỉ là ấu thú, nhưng may mắn nó có huyết mạch truyền thừa, khiến nó có thể trưởng thành nhanh hơn người. Không nghĩ tới Mặc Liên ngay lập tức nhìn ra tâm tư của nó, nàng thật sự là một tiểu hài đồng sao? Này giọng nói nàng thâm trầm, ánh mắt giống như vực sâu làm cho nó không tự giác hoảng sợ.

Quả nhiên, lựa chọn của nó không sai!

Mặc Liên đem phản ứng của Tiểu Tuyết thu vào đáy mắt, cười lạnh nói: “Tốt, bên ngoài có người của Quang Minh thần điện và Mặc gia sao?”

“Chủ nhân, ý người nói là nhóm người mặc y phục màu đen và y phục màu trắng sao? Có đó.” Tiểu Tuyết nhảy mắt mấy cái, mặt lộ ra biểu cảm chán ghét, thân hình tròn vo rúc vào trong lòng Mặc Liên, ừ ừ nói: “Chủ nhân, người muốn ở cùng nhóm với mấy người bọn họ sao? Nhưng mà trong lòng những người đó đều có tham lam và dục vọng, ở cùng với bọn họ, Tiểu Tuyết sẽ không thoải mái.”

Tiểu Tuyết có Thiên Phú Thần Thông, nó có thể cảm giác các loại năng lượng trong Thiên Địa, còn có thể cảm giác được lòng người thiện ác. Mà Tiểu Tuyết còn là Tuồng Thụy thú quang hệ, nó luôn thích những thứ thanh khiết, may mắn, đối với những thứ dơ bẩn, nó phi thường chán ghét.

Mặc Liên không có trả lời, mà lộ ra một nụ cười tính kế, đưa mắt nhìn Tiểu Tuyết trong lòng, rồi lại nhìn lên bóng dáng của Liệt Diễm chiến sư ở bên kia.

Một màn xảy ra mấy ngày trước khiến cho nàng minh bạch rõ ràng tầm quan trọng của thực lực ở thế giới này, so với suy nghĩ của nàng càng thêm đã man, ở đây thực lực là tất cả, người có thực lực có thể định ra cả pháp tắc!

Sắc mặt âm trầm, tà ác này của Mặc Liên làm cho Liệt Diễm chiến sư cảm giác có nguy cơ sắp đến, nó rung mình một cái, vội vàng nói: “Nhìn cái gì vậy? Bồn tọa có việc, phải đi trước đây!”

“Hắc hắc, không cần nóng vội, Tiểu Sư, ngài ở lại giúp chúng ta một việc nhỏ thôi, đi mà!” Tiểu Tuyết ngầm hiểu ẩn ý trong ánh mắt của Mặc Liên, ừ ừ khua nói.

Liệt Diễm chiến sư thật buồn bực, hai chủ tớ nhà này, ai nấy đều có bộ dáng thô phi, thật sự là làm cho hắn khóc không ra nước mắt: “Ta nói trước, các tộc có một quy định bất thành văn, phạm là cường giả ngoài Địa giai không thể tùy ý tham gia tranh đấu của loài người. Trước kia, có một vị cường giả Địa giai, tùy tiện tham gia tranh đấu của một vị tiểu bối, đã bị người đời nói là trơ trẽn, còn nữa, nếu cường giả Địa giai nào cũng có thể tùy ý làm loạn thì thế lực một phương có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng, như vậy, sẽ làm tổn hại chung tộc căn cơ.”

Mặc Liên tự nhiên biết có sự tồn tại của mấy kiểu trói buộc này, chậm rãi cúi đầu cười, nói: “Yên tâm, ta sẽ khiến lãnh chủ làm những chuyện mang lại phiền phức cho ngài, ta chỉ cần một chút tinh thạch mà thôi, ngài không phải vừa mới hủy đi tinh thạch của ta sao, ngài phải trả lại cho ta chứ!”

Liệt Diễm chiến sư vừa nghe vậy, lập tức nhảy dựng lên, gào to nói: “Bồn tọa khi nào thì hủy đi tinh thạch của ngươi hả? Đừng ở đây ăn nói lung tung!”

Mặc Liên nghiêng cổ, vô tội nói: “Ngài đã quên sao? Lúc ngài tiến vào đây, dùng lửa của mình khoe khoang, có bao nhiêu khí thế, có bao nhiêu uy phong chứ, chắc ngài cũng không có tâm tình để ý hai cỗ thi thể trên đất đi, ngài biến chúng thành bột phấn rồi. Trên người hai người kia khẳng định có nhẫn trữ vật, trong đó không thiếu tinh thạch và đủ loại đồ vật khác đi. Ngài hủy đi tài sản của ta, thì phải giúp ta kiếm. Ngài không biết Tây Tuyền Phật Cốt Đan rất đắt tiền sao?”

Giờ phút này, Liệt Diễm chiến sư thật sự cảm thấy Tiểu Tuyết Cầu và Mặc Liên thật sự là trời sinh một đôi chủ tớ! Hai người bọn họ đúng là vô si giống nhau!

Thấy lý do của mình có tác dụng, trên môi Mặc Liên hiện lên một nụ cười giảo hoạt cười, tiếp tục nói: “Ngài chỉ cần làm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 12: Đem nhi tử của bồn tọa giao ra đây

Trăng lên cao, ánh trăng màu bạc chiếu lên những bông tuyết trắng xóa làm cho cả rừng rậm mang thêm vẻ thanh lãnh, nhưng cũng không kém phần mỹ lệ, cảnh sắc này lọt vào mắt Mặc Liên. Lập tức, nàng hơi hơi hướng đầu về phía Liệt Diễm chiến sư, gật đầu một cái.

Mặc dù tức giận đến trợn trừng mắt, nhưng Liệt Diễm chiến sư vẫn phải buồn bực mà làm theo kế hoạch của Mặc Liên, hấn rống một thật lớn, ngoài huyết động, Vạn Thú xao động! Tiếng rống kia mang theo uy lực có thể làm rung chuyển cả một mảng thiên địa.

Mấy huyền sư và vũ sư đang ẩn nấp một bên trái tim đập mạnh, thần kinh buộc chặt, chuẩn bị đối phó với đột biến sắp xảy ra. Ngoài dự đoán của mọi người, vạn thú sau khi nghe được tiếng rống kia không tấn công bọn họ mà ào ào biến mất.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, dần dần âm thầm đi.

“Đến cùng chuyện này là sao?” Nam tử nói lời này thân hình cao lớn, mặc một bộ y phục màu đen, tuổi chắc tầm hơn bốn mươi, có một đôi mắt như hổ thâm trầm, trong đó còn dấu điểm hàn quang làm cho người ta tim đập nhanh. Nam tử này chính là Lục Trưởng Lão của Mặc gia, Mặc Phú Thiên. Sơ cấp thánh huyền sư.

Trong Ngũ Đại Thế Gia và các Đại Thế Lực ở Lan Tạp đại lục, chỉ cần tấn thăng thánh huyền sư là có thể trở thành trưởng lão, thánh huyền sư được xem là cao thủ, là sự tồn tại làm cho người ta chiêm ngưỡng và sùng bái.

“Ma thú hẳn là tiến giai xong, trở về khu vực sâu trong rừng rậm rồi.” Một nam tử áo lam lên tiếng, anh tuấn, cương trực, sắc mặt có một tia nghi hoặc, người này đúng là Tam Trưởng Lão của Lam gia, Lam Thần Ngọc, “Xem ra ma thú này thăng cấp cũng không muốn liên lụy nhiều nhân, chúng ta trở về thôi.”

Lam Thần Ngọc nói xong, liền dẫn một đám đệ tử Lam gia rời đi, bỗng nhiên trước mắt hấn chợt lóe bạch quang, một con tiểu ma thú bay xoẹt qua trước mặt hấn.

Nó dùng một loại tốc độ nhanh như tia chớp, làm cho mọi người cả kinh, nhưng cũng để lộ hơi thở hùng hậu và non nớt trên cơ thể nó.

Linh Thú!

Hơn nữa còn là Linh Thú ở vào Ấu Sinh Kỳ!

Bộ lông trắng như tuyết, trong trời đêm phiêu động, không thể nghi ngờ nó chính là mục tiêu lần này của bọn họ!

Trưởng lão của Quang Minh thần có phản ứng nhanh nhất, xuất ra trục cuốn có huyền lực trận, nháy mắt trên không trung hình thành một nhà giam quang hệ huyền lực.

Mọi người cả kinh, Quang Minh thần điện vì con Linh Thú này xuất ra cả vốn gốc, thậm chí ngay cả huyền lực trận trên quý đều mang ra sử dụng, hơn nữa còn là trục cuốn Hoàng giai Thượng Phẩm! Xem ra lần này bọn họ quyết tâm nhất định phải đoạt được con Linh Thú này.

Tiểu Tuyết Cầu Cầu trong lòng cười lạnh, trục cuốn Hoàng giai nho nhỏ này có thể vây khốn nó sao? Quả thực là người si nói mộng!

Một cái lắc mình, nó linh hoạt nhảy ra khỏi phạm vi của cái nhà giam kia, chuyển hướng phóng về phía Mặc Phú Thiên.

Mặc Phú Thiên đã sớm chuẩn bị xong, xuất ra một huyền khí, huyền khí kia như một con xà sống chuẩn xác trườn về phía Tiểu Tuyết Cầu, hóa ra là một món huyền khí Hoàng giai Thượng Phẩm!

Mặc gia là vì dễ nhất luyện khí thể gia trên Lan Tạp Đại Lục, trong tay bọn họ có những huyền khí có phẩm giai cao cấp như thế này cũng không có gì là, những người khác trừ bỏ hâm mộ ghen ghét ngoài ra cũng không thể làm gì khác.

Mất thấy huyền khí kia sắp khóa được tiểu ma thú, ai ngờ nó lại đột nhiên quay đầu hướng về phía Thuần Linh Sư công hội.

Huyền khí kia hăm không được lập tức xông về phía đội ngũ của Thuần Linh Sư công hội, lần này thật sự là phi thường náo nhiệt!

Trong khoảng thời gian ngắn, các thế lực ào ào xuất ra tất cả vốn liếng, đều không bắt được Tiểu Tuyết Cầu, vì tốc độ nhanh như tia chớp của nó, trên không trung các loại bất đồng Huyền khí, Đấu Khí, Huyền khí, luân phiên trình diễn, loạn thành một đoàn.

Bọn họ thế nào cũng không thể tưởng tượng được, bắt một sơ giai Linh Thú lại khó đến thế.

Cuối cùng mọi người đồng tâm hiệp lực đem nó đẩy vào góc chết, mắt thấy mục đích sẽ đạt thành, hai mắt Tiểu Bạch lại trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người sửng sốt, còn chưa kịp đem nghĩ hoặc trong miệng mình nói thành tiếng, một cỗ uy áp của cường giả dừng trên người bọn họ. Mọi người kinh hãi, người cầm đầu các thế lực ào ào đem uy áp gỡ ra, trong không khí phảng phất che phủ một tầng sương mù không giải được, làm cho tâm tình bọn họ trở nên khẩn trương, thở không nổi.

“Chẳng lẽ đám ma thú vừa rồi lại trở lại?” Mặc Phú Thiên run run nói, cái trán không ngừng chảy ra mồ hôi, cái môi tái nhợt môi, biểu lộ sự sợ hãi trong lòng hấn. Uy áp khủng bố bậc này, đến cùng sẽ là ma thú có phẩm giai gì?

Thú Tộc thích giết chóc, hiếu chiến, điều này ai ai cũng biết, bọn họ đến đây đều là vì tham lam và dục vọng, muốn tranh giành con Linh Thú này. Nhưng

bọn họ vẫn là quá ngây thơ rồi, đơn thuần cho rằng dựa vào lực lượng của bọn họ có thể dễ dàng bắt được con ma thú này sau khi nó tiến giai, lại không nghĩ đến một điểm, một con ma thú có thể triệu hồi vạn thú, sao có thể rơi vào tay bọn họ chứ?

Tinh thần bọn họ đều ở trạng thái cảnh giác cao độ, còn có người xuất ra trục cuốn truyền tống tập thể trên quý, chỉ cần có gió thổi cỏ lay liền lập tức rời đi.

Mà bọn tiểu bối sớm đã bị loại tình huống này dọa sợ tới mức không biết làm sao, nhưng vẫn có mấy người giữ vững được bình tĩnh, bởi vậy có thể thấy được, thành tựu trong tương lai của mấy người nhất định không có giới hạn.

Xa xa Mặc Liên nhất nhất đem những gương mặt kia ghi nhớ vào đáy mắt.

Lại là một tiếng sư tử rống kinh thiên động địa, ánh lửa từ chân trời đốt cháy tới tận trời, băng tuyết xung quanh nháy mắt tan chảy, không khí cực nóng như sông triều thổi quét tới. Bên trong khu rừng, từng vòng diễm hỏa đỏ tươi, đám người nhân tộc giờ này tâm mất đi chống cự! Uy áp này giống như cảm giác đối diện với vực sâu núi cao, khiến cho bọn họ ào ào ngã xuống, miệng phun máu tươi, đáy lòng run run, vô hạn vô lực.

Trước mặt con ma thú kia bọn họ không thể phản kháng, bọn họ chỉ như một con kiến, lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

Rõ ràng đối phương không muốn giết bọn họ, bằng không chỉ cần một tiếng rống của nó cũng có thể khiến cho toàn quân bị thương. Mặc Phú Thiên run run nói: “Không biết là vị tiền bối nào, nếu bọn tiểu bối quá nhiều đến ngại, xin ngài thứ lỗi!”

Âm thanh phá không truyền đến, có thể đem nham thạch hòa tan, Liệt Diễm chiến sư cả người màu hoàng kim, thân hình to lớn vĩ đại từ trên trời giáng xuống, giữa đồng tử nó kia tản ra khí phách đánh đầu thắng đó, không có gì cần nói, ánh lửa quanh tứ chi tráng kiện hữu lực của nó, một đôi cánh tỏa ra kim quang rạng rỡ, mỗi lần vũ động lại làm nổi lên một trận gió lớn làm cho đám người nhân tộc nằm rạp trên mặt đất khổ không thể tả, lời nó nói ra càng làm cho bọn họ trợn mắt há mồm.

“Khụ khụ... Đem con trai của bốn tọa giao ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Địa Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Phí tổn thất tinh thần (1)

“Tướng... Khụ khụ... Đem nhi tử của bốn tọa giao ra đây!” Liệt Diễm chiến sư có chút lúng túng, miễn cưỡng lên tiếng nói, nếu giờ phút này nhóm nhân tộc kia cẩn thận quan khán nó, bọn họ sẽ có thể nhìn ra khuôn mặt dưới lớp lông xù kia hơi phẫn hồng.

Miệng phun ra ngôn ngữ loài người!

Hóa ra là Địa giai huyền lực thú!

Những người có thể lực trong nhóm loài người kia, hẳn là người có hiểu biết một chút cũng hiểu được con ma thú đang nói chuyện với bọn chúng không hề tầm thường, vì vậy đều bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, mấy người này ngay lập tức liên tưởng đến thân phận cao quý của Liệt Diễm chiến sư, ào ào cúi đầu vái chào!

Tam Trưởng Lão Lam gia cuống quýt lên tiếng giải thích: “Liệt Diễm Linh Chủ đại nhân, chúng ta có gan to đến vậy cũng không dám có tư tưởng xấu với nhi tử của ngài.”

Nhi tử? Liệt Diễm Linh Chủ là một trong ba đại Linh Chủ! Bọn họ có chết cũng không dám bắt cóc nhi tử của vị đại nhân này!

“Hừ!” Chuyện có đúng hay không nó cũng chẳng quan tâm, có trách thì trách bọn họ sao lại đến đây đi, nó vẫn nên làm xong chuyện hai chủ tó kia bảo rồi chuẩn êm là tốt nhất, “Các ngươi lần này cùng nhau tới đây, chẳng lẽ không phải vì nhi tử của bốn tọa mà đến sao? Nó ở nơi nào rồi? Mơ tưởng lường gạt bốn tọa! Đúng là không muốn sống nữa đi!”

Mọi người sùng sốt, nhớ tới mục tiêu lần này của bọn họ là một tân sinh Linh Thú!

Đích xác, nếu nó là nhi tử của Liệt Diễm chiến sư thì mọi chuyện đều dễ hiểu rồi, huyết mạch chi lực nồng đậm như thế, đích xác có khả năng vừa sinh ra nó đã là một Linh Thú!

Nhưng mà nhóm Linh Sư của thuận Linh Sư công hội đã thấy qua dáng vẻ của tiểu Tuyết Cầu, nhìn như thế nào nó cũng không giống sư tử a!

Vì vậy hai con ma thú đó làm sao có thể là phụ tử đây! Đây là một chuyện quá khác thường đi!

Hơn nữa quan trọng nhất, nhóm bọn họ mới đem nhi tử của Linh Chủ đại nhân làm cho hôn mê a!

Đáng chết! Thật là xui xẻo mà!

“Linh Chủ đại nhân, chúng ta thật sự đúng là bởi vì tân sinh Linh Thú mà đến, nhưng mà nó... Nó... Thấy thế nào cũng không giống như có huyết thống của Liệt Diễm chiến sư bộ tộc ngài a...” Trưởng Kiều Tư là Phó Hội của Thuần Linh Sư công hội ở Á Đặc Lan đế quốc đưa tay lau mồ hôi, vội vàng giải thích.

Tin tức xuất thế của con linh thú này là thuần Linh Sư công hội bọn hắn phát ra, hơn nữa bọn họ giờ phút này còn vây bắt nó, nếu này nó thật sự là nhi tử của Liệt Diễm Linh Chủ, ngài ấy thật sự diệt một trăm thuần Linh Sư, bọn họ cũng thể oán thán a!

Mồ thú kia nghe vậy xấu hổ vội ho một tiếng, vội gượng nói: “Muốn chết sao! Nhi tử của bọn tọa sao bọn tọa có thể nhân nhượng được chứ!”

Đáng chết, muốn hẳn đường đường một linh chủ băng thanh ngọc khiết cứng rắn bị hai người chủ tứ phúc hắc kia bôi đen, hu hu, nếu tin này bị truyền ra, không biết bị bao nhiêu người chê cười đây!

Lập tức Liệt Diễm chiến sư giống như chợt phát hiện Tiểu Tuyết Cầu bị té xỉu ở đằng sau nhóm người kia, nhanh chóng tiến lên, dụng ý niệm nâng thân hình, tiểu Tuyết Cầu lên, khỏe mắt thậm chí còn có chút nước mắt vì thương tâm khi nhi tử của mình bị những nhân loại nhỏ bé kia tổn thương, giận dữ hét: “Nhi tử, nhi tử của ta! Người làm sao vậy! Ai dám tổn thương người! Toàn tộc bọn họ sẽ không được chết từ tế!”

Ở trong mắt Liệt Diễm chiến sư, tuy rằng những nhân loại kia chỉ như những con kiến hôi, yếu kém, đến ngay cả cơ hội chết vẫn nó cũng không có!

Liên tính oan uổng bọn họ thì bọn họ lại có thể như thế nào!

Bọn tọa nói là cái gì thì sẽ là cái đó!

Nghĩ xong, Liệt Diễm chiến sư càng cảm thấy phần nộ, bỗng nhiên ngọn lửa quanh thân phình to, không gian bốn phía đều bị bốc cháy, không khí ngột ngột trở nên nóng bỏng, những người có tu vi không đủ giống như đều bị cướp đi hô hấp, toàn bộ hai mắt trợn ngược lên, rồi ngất đi.

Mấy vị trưởng lão có tu vi cao cường không có ai là miệng không phun máu tươi, trong lòng bọn họ đều đem thuần Linh Sư công hội và Tiểu Tuyết Cầu mắng mấy chục lần!

Thuần Linh Sư công hội đáng chết cũng dám bắt giữ nhi tử của Linh Chủ, đây không phải là trắng trợn muốn hại chết bọn họ sao?

Còn có cái kia tiểu Tuyết Cầu đáng chết, mới vừa rồi rõ ràng tinh lực dư thừa, như thế nào lại lập tức ngất đi! Như thế này thì bọn họ làm sao mà giải thích với Linh Chủ đại nhân đây!

Lửa đỏ của Liệt Diễm chiến sư đốt cháy cả một mảng Sâm Lâm, ngọn lửa chói mắt có thể chiếu sáng rọi cả một phía chân trời, các vị cao thủ trong những đại gia tộc và các vị trưởng lão đều run rẩy trên mặt, những nơi bị đồng tử màu vàng kim cao quý mỹ lệ kia nhìn tới đều trở nên nhỏ bé không có sức phản kháng giống như cỏ dại.

Cảm thụ được nguồn uy áp nồng liệt kia, cảm thấy thủ hạ của mình đều đã hôn mê bất tỉnh, Mặc Phú Thiên chỉ đành cắn răng lên tiếng: “Liệt Diễm Linh Chủ đại nhân xin ngài bớt giận, nhi tử của ngài chỉ là có chút mệt nhọc nên đã nghỉ ngơi trước, mà việc này đúng là thuần Linh Sư công hội không đúng, chuyện này cùng với chúng ta không có nửa điểm quan hệ, xin Linh Chủ đại nhân hạ thủ lưu tình, để tránh cho việc phá hủy ước định giữa Thú Tộc và nhân tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13-2: Phí tổn thất tinh thần (2)

“Mặc trưởng lão nói rất đúng, xin Linh Chủ đại nhân cân nhắc thật kỹ để tránh thương tổn đến những người vô tội.” Quang Minh thần điện sau khi suy nghĩ lợi hại cũng biết giờ này tốt nhất là nên thuận nước đẩy thuyền, vì vậy lập tức phụ họa theo, hồng xoa dịu con phần nộ của Liệt Diễm chiến sư.

Kỳ thực nhân tộc hẳn là đứng cùng một chiến tuyến, nhưng giờ phút này vì tự bảo vệ mình, Quang Minh thần điện, Mặc gia và Hiên Viên gia rõ ràng đã quên luôn những lời hứa của nhân tộc lúc trước.

“Người... Các người!” Kiều Tư giờ phút này bị tức kém chút nữa thở không nổi, mấy người bọn họ rõ ràng chính là muốn cho thuần Linh Sư công hội chịu oan ức một mình, còn bọn họ được đặt bên ngoài bảo tồn lực lượng mà!

Mà tổ trưởng Tập Nhĩ và Lam Thần Ngọc của Dong Bình Công Hội thứ ba Á Đặc Lan đế quốc không nói một lời, chỉ đứng ở một bên xem biến động, mà Mặc Liên ở phương xa đối với thái độ chờ đợi không kiên nhẫn không siêng nịnh này phá lệ thường thức.

Biết thời cơ đã đến, Tiểu Tuyết Cầu này giờ vẫn té xỉu bỗng nhiên “Hư” một cái đã tỉnh lại, không chút do dự phóng như bay tới bên người Liệt Diễm, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng ni non chít chít hu hu.

Khóe miệng Liệt Diễm chiến sư gật gật, không thể không dựa theo kịch bản dùng huyền lực tiếp nhận Tiểu Tuyết Cầu, cứng ngắc nói: “Nga, đứa nhỏ, con rất cứng cục tính! Thế nào có phải rất không thoải mái hay không? Cái gì, con nói bọn họ đều khi dễ con sao?”

Nghe Liệt Diễm chiến sư gằn từng chữ, trong lòng mọi người đều nghi hoặc, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Tổ Tông này cuối cùng tính a!

Chỉ có điều ánh mắt của bọn họ liếc về phía Tiểu Tuyết Cầu vẫn cứ tràn đầy nghi hoặc!

Nó có nơi nào giống sư tử chứ!

Đến cùng phu nhân của vị Liệt Diễm Linh Chủ này là vị tiểu thư của bộ tộc nào?

“Chi! Chi! Chi!” Tuyết trắng ôm ôm cổ Liệt Diễm chiến sư làm nũng nói.

Trong lòng mọi người đỏ mặt, ai ôi Tiểu Tổ Tông của ta, ngài đây là đang nói cái gì a! Ngàn vạn cũng chớ nói lung tung a!

“Cái gì! Bọn họ cũng dám đến Sâm Lâm này để đuổi theo con! Bọn họ còn hung ác uy hiếp con, nói muốn đoạt con đi làm linh thú khế ước của bọn họ!” Liệt Diễm chiến sư giận dữ lên tiếng.

Tiểu Tuyết Cầu lập tức đáng thương tội nghiệp gật gật đầu, chỉ có một điều rất buồn cười là hai người một đỏ một trắng, một Kim một Ngân, nhìn thế nào cũng không giống một đôi phụ tử...

“Buồn cười! Khi dễ người của Thú Tộc đã là chuyện không thể tha thứ, bây giờ bọn người đến cả nhi tử của bọn tọa cũng dám trêu chọc thì đã chạm vào tử huyệt rồi. Bốn tọa nhất định phải xé xác bọn người ở ngay chỗ này!” Liệt Diễm chiến sư càng nói càng hăng, ngọn lửa quanh thân tăng vọt trong nháy mắt, bộ dáng này thực giống như nhi tử ruột của mình bị người khi dễ.

“Linh Chủ đại nhân tình minh xét, bọn ta chắc chắn không có ý quấy rầy tiểu linh chủ, xin ngài thứ tội.” Kiều Tư lập tức giải thích.

“Không được! Bốn tọa muốn các người chết không có chỗ chôn!” Liệt Diễm chiến sư hướng lên trời gào to, mọi người trong tộc không chịu nổi uy áp lại ào ào ngã xuống đất, không dậy nổi.

Trước mặt mọi người cho rằng bản thân hẳn phải chết thì Tiểu Tuyết Cầu bỗng nhiên đối với Liệt Diễm chiến sư râm rì nói gì đó.

Tâm của nhóm nhân tộc kia đều đề lên tận cổ họng, bọn họ rất sợ vị Tiểu Tổ Tông này lại nói loạn cái gì đó thì bản thân bọn họ sẽ ngay lập tức đi đòi nhà ma hoặc là sống không bằng chết.

“Cái gì! Con thật sự muốn thả bọn họ sao?” Liệt Diễm chiến sư nghi hoặc nói, lời này của nó lại làm cho mọi người lại dấy lên hi vọng được sống.

“Bảo bối à, con làm sao có thể dễ dàng thả bọn họ như vậy được! Làm như vậy bọn họ sẽ không biết sợ hãi, trong tương lai ai biết được bọn họ có thể lại tiếp tục khi dễ con hay không?” Nghe Liệt Diễm chiến sư nói, mọi người có cảm giác muốn học máu, lần sau bọn họ nhìn thấy nhi tử của nó còn không mau chóng tìm đường vòng mà đi, làm sao có thể không muốn sống mà đi khi dễ nó!

Bỗng nhiên, Tiểu Tuyết Cầu nước mắt lưng tròng chăm chú nhìn Liệt Diễm chiến sư, chỉ thấy Liệt Diễm chiến sư bỗng nhiên chuyển giọng nói thành mềm mại: “Nhi tử, con là đang lo lắng cho ta sao?”

Tiểu Tuyết Cầu gật đầu, Liệt Diễm chiến sư nhủ mảy, đối với nhóm nhân loại kia ghét bỏ nói: “Bởi vì con ta muốn ta thả các người, bốn tọa sẽ tha cho nhóm các người, nhưng các người phải lưu lại nhân trụ vật, đây là phí tổn thất tinh thần cho nhi tử của bốn tọa, để đồ ở lại rồi nhanh chóng rời đi cho khuất mắt ta!”

Mọi người tròn to hai mắt, nhân trụ vật đối với những tu luyện giả như bọn họ so với mệnh của bọn họ còn trọng yếu hơn a! Liệt Diễm chiến sư làm như thế so với giết bọn họ có gì khác nhau đâu!

“Thế nào? Không vừa ý sao? Vậy các người toàn bộ gia nhập Minh tộc đi.” Liệt Diễm chiến sư hừ lạnh một tiếng, đôi mắt thú màu vàng kim lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, cũng là để cho bọn họ biết, giờ phút này nếu phản kháng chỉ có một con đường chết.

Nhóm người kia chăm chú nhìn nhân trụ vật của bản thân, chỉ đành tiếc nuối tháo ra, dù không đành lòng nhưng bọn họ cũng không thể chết ở chỗ này được, trong nháy mắt trong tay Liệt Diễm chiến sư có một đồng nhân trụ vật khác nhau.

Liệt Diễm chiến sư tự nhiên có thể nhìn ra được tâm tư của mọi người, nhếch miệng cười lạnh một tiếng, liên hệ giữa nhóm nhân loại và nhân trụ vật nháy mắt được tháo gỡ. Sắc mặt mọi người phút chốc trở nên trắng bệch, xem ra Liệt Diễm chiến sư đã mạnh mẽ xóa bỏ tinh thần dấu ấn giữa bọn họ và nhân trụ vật rồi. Việc này đối với tinh thần lực của họ đều tạo thành những tổn thương nhất định.

Mặc Liên lẳng lặng chăm chú thu hết thấy phản ứng của mọi người vào trong mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, xem ra một đồng kim tài địa bảo sắp tới tay nàng a!

Mặc gia và Quang Minh thần điện, chắc chắn sẽ là kẻ địch của nàng, bọn họ đã diệt bầy sói, món nợ kia nàng sẽ tự tay đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14-1: Bình Nguyên Tinh Thạch (1)

Liệt Diễm chiến sư nâng Tiểu Tuyết Cầu lên, ôm vào trong lòng, nghênh ngang mang theo nhảu trừ vật vừa cướp bóc được biến mất ở trong rừng sâu, một đám nhảu tộc nghiêng rảng nghiêng lợ, tức giận nhưng không ai dảm nỏi.

Người ta là một trong ba đại Lĩnh Chủ, Địa giai huyền thú, một hơi thở cũng có thể đem bọn nhảu thổi mất xác, coi như hôm nay bọn nhảu không may nên đụng phải nhảu.

Sau khi trấn an tốt những người bị thương, các thành viên gia tộc lục tục ly khai khu rừng rậm này.

Tiếp đến phải kể đến Tiểu Tuyết Cầu, sau khi trở về nó hết sức vui vẻ vui vẻ ôm một đồng lớn nhảu trừ vật, dùng tư thế hiển vật quý mà giao tận tay Mặc Liên, Mặc Liên thoải mái đến híp cả mắt.

Tuy rằng tiểu gia hỏa này là quang hệ huyền thú, nhưng mà nó vừa phúc hắc vừa ngoan độc, thập phần hợp khẩu vị nhảu.

Mà Tiểu Tuyết Cầu đối người chủ này cũng càng ngày càng yêu thích, nó lần đầu tiên chứng kiến loại phương thức không tốn một phần một hào nào cũng có thể thu thập đủ loại bảo vật trong thiên hạ, phải biết rằng ưa thích sưu tầm bảo vật là thiên tính trời sinh của nó.

Một cái diệu kế đơn giản như thế của chủ nhảu đã có thể thu hoạch được nhiều tài báo như vậy, tuy rằng đối với nó những Phàm Phẩm này không hiếm lạ gì, nhưng mà ruồi bọ cũng là thịt a! Không thể tu luyện thì lại như thế nào! Ở trên phương diện vơ vét của cái, chủ nhảu của nó là kỳ tài a!

Liệt Diễm chiến sư yên lặng đứng ở một bên chăm chú nhìn đôi mắt dần dần sáng ngời của một chủ một thú, không khí giữa hai người bọn họ càng thêm hài hòa, Liệt Diễm chiến sư nuốt nuốt nước miếng, chân tự giác rút lui hai bước.

Hai chủ tớ nhảu này quả nhiên cấu kết với nhau làm việc xấu, về sau nó vẫn nên cách xa bọn họ một chút mới tốt.

Thân thể hỏ bé của Tiểu Tuyết Cầu nhanh như bay chui vào trong ngực Mặc Liên, giọng nỏi non nớt mềm nhũn: "Chủ nhảu, chúng ta nhanh một chút rời đi nơi này, miễn cho những ngốc tử kia xót của nửa đường quay trở lại thì thật phiền toái. Bất quá người không cần để ý, Liệt Diễm sẽ bảo hộ chúng ta!"

Mặc Liên gật đầu, một tay ôm Tiểu Tuyết Cầu ở trong lòng, tốc độ cực nhanh tiến sâu vào trong rừng.

Liệt Diễm chiến sư sừng sốt, không thể không đuổi theo hai người vô sỉ này.

Nó đường đường Liệt Diễm chiến sư, vốn là có vô hạn quyền, hiện tại lại sa cơ lỡ vữ đến mức phải làm bảo tiêu của kẻ lừa đảo, mặt mũi của ó biết để vào đâu đây.

"Liệt Diễm, người còn không mau mau công chúng ta trên lưng, nếu chủ nhảu tự mình vận động, không biết đến tận khi nào thì chúng ta mới có thể đến Bình Nguyên Tinh Thạch." Tiểu Tuyết Cầu Tiểu ở trong không trung vũ động, bắt mắt lắm lắm vài câu với Liệt Diễm chiến sư.

Liệt Diễm chiến sư trợn trừng hai mắt, dùng huyền lực trực tiếp đem Mặc Liên thả lên cái lưng rộng lớn của nó, sau đó căng ra hai cánh chim kim sắc màu vàng óng ánh, quang cảnh xung quanh cũng vì động tác giờ cánh này của nó mà bị che phủ bởi một luồng ánh sáng rực rỡ, làm Mặc Liên phải hơi hơi nheo mắt.

Màu sắc cao quý có một loại chói mắt như muôn hoa trong mùa xuân thì nhâu khoe nở vậy, trong đôi mắt đen nháy của Mặc Liên lóe lên chút ánh sáng, thể nhưng ở đây tràn đầy ra chín luồng ánh sáng rực rỡ khác nhâu, đan vào nhâu tạo ra một mảnh mộng ảo.

Tiểu Tuyết Cầu hơi giật mình chăm chú nhìn những biến hóa trong mắt Mặc Liên, một loại cảm giác không hiểu lan tràn dưới đáy lòng, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ đã bị động tác di chuyển nhanh như lưu quang của Liệt Diễm chiến sư làm cho bưng tỉnh, chỗ sâu trong rừng rậm, không khí có chút nóng bức, linh khí tràn đầy.

--

Liệt Diễm chiến sư dẫn hai người Mặc Liên và Tiểu Tuyết Cầu tiến vào chỗ sâu trong Bình Nguyên Tinh Thạch, Mặc Liên bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một phen khiếp sợ.

Nói nơi đây là bình nguyên, nhưng thực gia đây là một sơn mạch được chôn sâu dưới nền đất, là một cái huyết động chứa đầy tinh thạch rất vĩ đại. Đồng lớn đồng nhỏ tinh thạch từ dưới chân lan tràn tới tận chỗ chỗ sâu sương mù phía trước, tinh thạch bao quanh lấy nhâu, gấn bó làm bạn, như nhiều đoá hoa nở rộ.

Ánh sáng dùng để chiếu rọi nhân gian đều mất đi màu sắc, từng khối tinh thạch óng ánh tỏa ra những vàng sáng trắng, trong suốt tinh khiết, nồng đậm linh khí được ngưng kết, đến một trạng thái là sương mù để hình dung, lượn lờ quanh quẩn, làm cho người ta như sa vào mộng ảo nơi tiên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Địa Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14-2: Bình Nguyên Tinh Thạch (2)

Trời ơi! Chỗ này toàn bộ đều là tinh thạch a! Hơn nữa bên trong chúng nó đều ẩn ẩn có linh lực dao động, không thể nghỉ ngơi, toàn bộ tinh thạch ở nơi này đều là Thượng Phẩm tinh thạch! Chúng ta phát tài rồi!

Khó trách nhân tộc chưa có ai phát hiện ra Bình Nguyên Tinh Thạch, nếu không chắc chắn những Huyền sư và Vũ sư ngoài kia sẽ điên cuồng kéo đến đây. Nếu không phải vì có chỉ dẫn của Liệt Diễm chiến sư, chỉ cần dựa vào thực lực siêu quần của nhóm mãnh thú ở vùng lân cận Bình Nguyên Tinh Thạch cũng đã đủ cho những người dám xâm nhập một trận nhớ đời tới tận cuối đời.

Càng miễn bàn đến sương mù và đầm lầy ở bên ngoài Bình Nguyên Tinh Thạch, muốn phát hiện ra cách đi vào Bình Nguyên Tinh Thạch quả là chuyện không tưởng.

Tinh thạch là kết tinh của linh khí trong trời đất, chỉ có địa phương có địa mạch linh khí đầy đủ mới có khả năng cho tinh thạch sinh trưởng. Mà linh khí trong tinh thạch chẳng những có thể cho phép Huyền sư và Vũ sư hấp thụ rồi sau đó tiến hành tu luyện, nó còn là loại tiền tệ được lưu thông trên Lan Tạt đại lục.

10000 kim tệ tương đương 1 tinh tệ, 10000 tinh tệ tương đương 1 Hạ Phẩm tinh thạch, 10000 Hạ Phẩm tinh thạch tương đương 1 trung cấp tinh thạch, 10000 Trung Phẩm tinh thạch tương đương 1 Thượng Phẩm tinh thạch, 10000 Thượng Phẩm tinh thạch tương đương 1 cực phẩm tinh thạch.

Tuy rằng trong lúc trao đổi tinh thạch dựa theo cấp bậc đó, nhưng mà không có ai nguyện ý dùng cao cấp tinh thạch đi đổi thành tinh thạch cấp thấp.

Mặc Liên đã thấy được một lượng lớn tài phú vậy tay về phía nàng, tuyệt đối nàng sẽ không buông tha nguyên tắc làm người của mình, Mặc Liên quyết định đem toàn bộ đồng lớn tinh thạch đóng gói mang đi!

"Chủ nhân người đừng đứng ngổ lảng ở đây như vậy, chỗ tinh thạch này chúng ta không mang đi được đâu, bởi vì chúng là hoạt tính tinh thạch, chỉ cần một khi chia rẽ nó với vùng đất này, linh khí bên trong chúng nó sẽ tự nhiên xói mòn. Bằng không, Liệt Diễm đã sớm mang tất cả bọn nó lấy đi rồi." Tiểu Tuyết Cầu chăm chú nhìn bộ dáng hai mắt tỏa ánh của chủ nhân nhà mình nhìn không được muốn đã kích một câu.

"Cái gì? Hoạt tính tinh thạch là sao?" Lời nói kia của Tiểu Tuyết Cầu đánh thức Mặc Liên từ trong ảo tưởng, đôi mi thanh tú vì tiếc nuối mà nhăn chặt lại, nàng thế nào cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cụm từ này.

"Là vậy a, từ lúc ta sinh ra chỉ biết rằng đã có một đồng tinh thạch xuất hiện ở đây rồi, theo thời gian ta cũng phát hiện ra chính là dãy núi này đã sinh dưỡng ra đồng tinh thạch này, và chúng có một Nguyên Linh tinh thạch, tất cả tinh thạch ở Bình Nguyên tinh thạch không thể tách khỏi uyên Linh tinh thạch, Nguyên Linh tinh thạch thập phần có linh tính, hơn nữa tính cách siêu cấp quái dị, chỉ tiếp cận người mà nó ưa thích mà thôi, vô luận người kia là Thú Tộc, Ma tộc, Tinh Linh hay là Dực Tộc nó cũng chẳng quan tâm."

"Nói như thế tới, chỉ cần chúng ta chiếm được Nguyên Linh tinh thạch, chẳng khác nào đã chiếm được cả quặng tinh thạch này sao? Hơn nữa đối tượng được nó chọn lựa không có quan hệ đến thực lực và chủng tộc phải không?" Mặc Liên nhíu mày hỏi.

"Uh, đúng vậy a." Tiểu Tuyết Cầu không biết bản thân chủ nhân muốn làm cái gì, nên chỉ biết chi tiết đáp.

Một loại ánh sáng tự tại nhất định là phải như thể hiện lên trên đôi mắt đen lánh như đá quý của Mặc Liên, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đều tỏa ra một tầng ánh sáng mờ ảo.

Nguyên Linh tinh thạch này nàng muốn định rồi!

Liệt Diễm chiến sư nhìn Mặc Liên này giờ vẫn chìm đắm trong cảnh đẹp của Bình Nguyên Tinh Thạch, âm thanh có chút lạnh lùng: "Bỏ tọa muốn trở về trước, rất nhanh sau đó chính là đại hội Thú Tộc, bỏ tọa cũng không có thời gian cùng hai tiểu bất điểm các người chơi đùa. Nơi này hẳn có thể coi là có hương lớn lên tiểu bất điểm đi, hai người các người tự bảo vệ mình hẳn là không thành vấn đề đi?"

Nói xong, Liệt Diễm chiến sư khiêu khích nhìn nhìn Tiểu Tuyết Cầu Cầu một chút, phảng phất như đang muốn nói, nếu như vậy người ngay cả khả năng tự bảo hộ bản thân thì nên trở về bên trong trứng đi thôi!

Tiểu Tuyết Cầu bị Liệt Diễm chiến sư dùng ánh mắt trần trụi khiêu khích nhìn như vậy, đành nén giận, cắn răng nói: "Ta đương nhiên không thành vấn đề! Ta thế nhưng là Thụy Thú đó! Thiên Địa Thụy Thú! Hừ!"

"Như thế là tốt rồi, vậy hai người tự bảo trọng, có vấn đề gì thì qua lãnh địa của Liệt Diễm tìm bỏ tọa là được." Liệt Diễm chiến sư đưa mắt về phía

Mặc Liên, hứa hẹn nói.

Mặc Liên trầm mặc một lát, sau đó nghi hoặc nói: "Ta tuy rằng không biết việc Tiểu Tuyết Cầu thăng cấp và máu của ta có trực tiếp liên quan đến nhau hay không, nhưng mà, ngài không có suy nghĩ muốn thử một chút sao?"

"Không cần, vạn nhất bốn tọa thủ, sau đó bản thân mình thăng cấp như vậy không phải bốn tọa sẽ bị mất đi tự do sao? Như vậy thì tộc dân của bốn tọa nên như thế nào đây? Bảo hộ chúng nó cũng là sứ mệnh của bốn tọa." Liệt Diễm chiến sư căng ra hai chiếc cánh kim sắc vàng óng ánh, ngọn lửa trên người nó nhất thời đem hai người Mặc Liên vây quanh, thần thánh lại trang nghiêm.

Trong lòng Mặc Liên tràn ngập cảm kích đối với Liệt Diễm chiến sư, tuy rằng ngay từ đầu nó hay dùng uy áp mà đè ép nàng đến mức gần chết, bất quá nàng lại thưởng thức hành động đó của nó.

Vì đại hoàng kim chỉ được triển khai, ánh sáng màu bạc tràn ngập khắp huyết động, Liệt Diễm chiến sư kiêu ngạo ngửa đầu nói: "Ta chỉ có thể giúp các ngươi đến đây thôi, còn lại chỉ có thể dựa vào tự thân các ngươi rồi!"

Mặc Liên mỉm cười chăm chú nhìn bộ dáng cao ngạo của nó, nhẹ giọng nói: Cảm ơn!

Nói xong, cự phong nổi lên, vô số mảnh nhỏ tinh thạch vì vậy mà bị cuốn lên theo, bay trên không trung, giờ này chúng nó tựa như những ngôi sao nhỏ tỏa sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15-1: Tứ Phẩm đan dược (1)

Biểu cảm của chủ nhân càng ngày càng trầm mặc, Tiểu Tuyết Cầu biết Mặc Liên là luyện tiếu vì phải chia tay Liệt Diễm chiến sư sớm như vậy, nó vội vàng vàng chuyển đề tài, "Chủ nhân người đừng suy nghĩ lung tung nữa, mau nhìn xem những đồ mà chúng ta vừa mới cướp đoạt được... Khụ, trong nhẫn trữ vật của người khác đều có mấy thứ quý giá đi!"

Mặc Liên cảm thấy ấm áp, sao nàng không hiểu được tiểu tâm tư của nó cơ chứ, Mặc Liên mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Tuyết Cầu, ý niệm vừa động, liền lấy những vật phẩm bên trong nhẫn trữ vật ra ngoài.

Không có tinh thần dấu ấn của chủ nhân, chỉ cần dùng Tinh Thần lực là có thể điều động vật phẩm trong nhẫn trữ vật. Trước đó những chiếc nhẫn trữ vật này đã được lấy máu nhận chủ hạ, chỉ có khi tinh thần dấu ấn bị phá hư hoặc là chủ nhân của nó tử vong thì người khác mới có thể tự do sử dụng nó.

"Uh, một vạn tinh tệ, 20 khóa Hạ Phẩm tinh thạch, một ít y phục và thực phẩm, còn có tam kiện Phàm giai Thượng Phẩm huyền khí, nhất kiện Hoàng giai Hạ Phẩm. Trời ơi, mấy người này có thể không nghèo đến mức độ này được không! Còn tương tương lão sẽ khá khảm hơn chứ!" Tiểu Tuyết Cầu kiểm kê xong, khinh thường rầm rì một tiếng.

Mặc Liên lại hơi sững sờ, đến cùng Tiểu Tuyết Cầu là cái giống gì? Ở trong ấn tượng của nàng, Hoàng giai huyền khí đã là cầu mà không được, cái này phải là Khí sư có tài năng mới luyện ra được a!

Trên Lan Tạp Đại Lục, Khí sư là một chức nghiệp phi thường tôn quý. Bởi vì khi luyện khí cần dùng đến huyền lực, cho nên muốn thành một Khí sư điều kiện bắt buộc là phải trở thành Huyền giả, nhưng điều đó không có nghĩa là toàn bộ Huyền giả đều có thể trở thành Khí sư.

Đầu tiên Khí sư phải có huyền lực Hòa Hệ làm yêu cầu bắt buộc, tiếp theo, phẩm chất huyền lực của hắn phải từ Huyền giai trở lên. Còn nữa, đối với Tinh Thần lực của Khí sư cũng có những yêu cầu hết sức nghiêm ngặt.

Vì vậy một vị Khí sư luôn nhận được hết thảy tôn trọng của người đời, cái này quả thực không cần nói cũng biết, mà này chỉ có Khí sư có tài năng hiếm có mới có thể luyện chế ra Hoàng giai huyền khí, vậy mà ở trong mắt Tiểu Tuyết Cầu, nó lại thành thứ bỏ đi, điều này làm cho Mặc Liên không thể không xấu hổ.

"Tốt lắm, chúng ta nhìn xem cái nhẫn khác đi, thật sự là một nhóm quý nghèo, hừ!" Tiểu Tuyết Cầu điểm một đồng vật phẩm trong chiếc nhẫn trữ vật thứ nhất thì cảm thấy thật thất vọng tràn trề, lập tức khẩn cấp muốn mở ra cái nhẫn trữ vật thứ hai, đem hết một đồng đồ bên trong đó chuyển ra ngoài.

May mắn là cái nhân này chỉ có diện tích 5 mét vuông, bằng không nhóm Mặc Liên có khả năng bị vùi lấp trong đồng vật phẩm rồi.

"Ai nha, người này còn khá hơn một chút." Tiểu Tuyết Cầu ghét bỏ lật tới lật lui đồng vật phẩm, ánh mắt dừng lại trên một chiếc bình ngọc một lát, sau đó hai mắt đột nhiên sững sờ.

"Chủ nhân, người này thậm chí có đan dược!" Giọng nói hưng phấn của Tiểu Tuyết Cầu vang lên, nó lập tức phóng về phía Mặc Liên, đem bình ngọc đặt lên tay nàng.

Chiếc bình ngọc trong suốt óng ánh, nhìn thấy thì đều có thể nhận biết nó không phải là phẩm phẩm, miệng bình còn có ký hiệu bảo vệ.

Hồi nhỏ Mặc Liên đã học không ít phù văn, nàng tuy rằng không có huyền lực, nhưng mà những phù văn hoa lệ phức tạp này ở trong mắt nàng giống như bị phân giải vậy, chỉ cần nhìn một chút nàng đã lập tức nhận ra loại phù văn này là dùng để bảo vệ và hạn chế người sử dụng.

Đến cùng là trong này chứa cái gì mà chủ nhân của nó phải đối đãi đặt cẩn trọng như vậy.

"Tiểu Tuyết Cầu, ngươi có thể coi bỏ phù văn này không?" Mặc Liên trầm tư một lát sau, mỉm cười hỏi.

"Có thể, nhưng mà nếu coi bỏ nó, chúng ta nên dùng nó, nếu không được hiệu sẽ bị xói mòn." Tiểu Tuyết Cầu sờ sờ bộ lông tuyết trắng nói.

Mặc Liên nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của nó, không kìm được đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của Tiểu Tuyết Cầu, hỏi tiếp: "Nga? Vậy ngươi có thể chữa trị cái phù văn này không?"

"Điều này e rằng không được này, phá hư vĩnh viễn so với kiến tạo dễ dàng hơn." Tiểu Tuyết Cầu cười hắc hắc, lúng túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15-2: Tứ Phẩm đan dược (2)

"Theo ý ngươi, bên trong này đựng loại đan dược gì? Đan dược này tỏa ra bốn đạo lục sắc, là có ý tứ gì?" Mặc Liên nhìn chăm chăm bình đan dược, nghi hoặc nói.

Tiểu Tuyết Cầu nghe vậy vậy, cả kinh, nhảy lên, túm chặt ống tay áo Mặc Liên, kích động hỏi: "Chủ nhân, ngươi có thể nhìn thấy luồng màu sắc trên bình đan dược kia sao?"

"Há? Chuyện này quá kỳ lạ sao? Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy?" Mặc Liên bị thái độ Tiểu Tuyết Cầu làm cho giật mình, kén chút làm rơi chiếc bình ngọc trong tay, nhú nhú mày hỏi.

"Cái chủ nhân nhìn thấy được gọi là đan văn, toàn bộ đan dược đều có đan văn thuộc về nó, nhưng mà chỉ có cực phẩm đan dược trở lên thì mới có thể dùng mắt thường để nhìn thấy đan văn thôi, mà ta sở dĩ có thể nhìn thấy đan văn của Tứ Phẩm hạ cấp đan dược, đó là bởi vì mắt ta có chút đặc thù, thế nên sao chủ nhân có thể nhìn thấy được đan văn của nó nhỉ?" Tiểu Tuyết Cầu nghĩ mãi không xong, chăm chú nhìn Mặc Liên, tựa hồ muốn đem mặt nàng nhìn ra một cái động.

Vì sao bản thân mình có thể nhìn thấy, điều này Mặc Liên cũng không biết.

Nàng cảm thấy bản thân mình tựa hồ có thể bắt giữ được dấu vết biến hóa của năng lượng linh khí dao động trong không khí, thậm chí mới vừa rồi, phù văn kia ở dưới cái nhìn chăm chú của nàng đã tự động phân giải. Nếu tính là Liệt Diễm và Tiểu Tuyết Cầu liên hợp lửa nàng, thì chuyện này cũng quá mức chân thực đi.

Hơn nữa, nàng có thể mơ hồ nhìn thấy phương hướng địa mạch tinh thạch lưu động ở chỗ này.

Này đến cùng là vì sao?

Chăm chú nhìn chủ nhân nhà mình buồn rầu, bộ dáng này thật quá đáng yêu đi, Tiểu Tuyết Cầu cảm thấy giờ phút này Mặc Liên mới có khí chất phù hợp với độ tuổi hồn nhiên của mình, nên nhịn không được lên tiếng khuyên nhủ: "Không biết cũng không sao, dù sao đây chính là chuyện tốt a!"

Mặc Liên rõ ràng bị một bộ khẩu khí đại nhân của Tiểu Tuyết Cầu làm cho vui vẻ, quay người ôm lấy Tiểu Tuyết Cầu, mỉm cười nói: "Vậy ngươi nói xem chúng ta nên xử lý bình đan dược ày như thế nào?"

"Đương nhiên là phải coi bỏ đan văn a, chủ nhân ngươi nhìn xem, loại lục sắc đan văn này chính là thuộc về một loại đan dược có dồi dào sinh mệnh chi lực a, nó có thể là dùng để chữa thương hoặc là để tăng cường khí lực, cấp nó cho chủ nhân ngươi, để ngươi bồi bổ thật là quá vừa vặn rồi." Tiểu Tuyết Cầu dùng một bộ dáng đương nhiên phải như vậy mà nói, làm cho Mặc Liên có một loại cảm giác vô lực.

Vạn nhất dược này đối với bản thân nàng vô dụng, như vậy không phải là lãng phí rồi sao? Thà để dành, sau này đem nó đi bán hoặc cho người khác dùng thì tốt hơn.

Đường như Tiểu Tuyết Cầu không có suy nghĩ cấp cho Mặc Liên thời gian để suy xét thiệt hơn, chớp mắt một cái đã thấy Tiểu Tuyết Cầu phóng ra một cái tiểu huyền thuật, phù văn trên bình đan dược kia cứ như vậy bị phá giải một cách dễ dàng.

Cuộn cuộn dược lực ngay lập tức tỏa ra từ bên trong chiếc bình ngọc, Tiểu Tuyết Cầu ngừng ngừng, hai tròng mắt lóe sáng, hưng phấn mà nói: "Thật tốt quá! Chủ nhân! Đan dược thế nhưng chính là Tỳ Tụy Phạt Cốt Đan a!"

"Cái gì?" Ngờ khi của Mặc Liên tràn đầy kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ tới vận khí của bản thân mình thế nhưng lại tốt đến như vậy! Thuận tay cướp bóc một hồi đã kiếm được loại đan dược mà mình cần.

Kỳ quái chính là, đến cùng chủ nhân của chiếc nhẫn trữ vật này là ai? Thế nhưng lại có được loại đan dược trân quý này!

Tinh thạch lóe sáng, dường như nó cũng có hứng thú với viên đan dược này, hương thơm của Tây Tuyền Phạt Cốt Đan phiêu đẳng trong huyết động, khiến cả một cái huyết động u ám được rót vào một tia sinh cơ.

“Sột soạt”

Có tiếng động từ không trung truyền đến, Mặc Liên khẽ nhíu mày, ngẩng đầu liền phát hiện bầu trời đã bị che lấp bởi một loạt vật màu đen, chung nó nhiều vô kể, bọn nó bò trên mặt đất, thi nhau tràn qua chỗ hai người bọn họ như thủy triều, không tới một lát sau, chúng nó đã đem một người một thú gât gao vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16-1: Bầy Tử Thử (1)

Chăm chú nhìn thủy triều màu đen không ngừng toán loạn, Mặc Liên chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Da lông của bọn nó vừa dài, lại vừa có màu ngăm đen, đôi mắt nhỏ dài đỏ đậm, thỉnh thoảng còn không ngừng thả ra những ánh sáng khát máu, răng nanh và móng sắc nhọn, nháy mắt là có thể đem những viên tinh thạch cứng rắn phá hủy, trong phút chốc bị biến thành bột phấn, theo gió biến mất trong không trung.

"Chủ nhân, chúng nó là Tử Thử, may mà bọn chúng chỉ là tam giai Tử Thử!" Tiểu Tuyết Cầu hét lớn.

Nó tuy là biết rằng huyết mạch trên người nó so với loại ma thú cấp bậc thấp này không biết cao hơn bao nhiêu lần, nhưng mà nó là loại ma thú không có bất kỳ năng lực công kích nào a! Cả một huyết động rộng lớn rất nhanh đã một đàn chuột màu đen bao vây kín mít cả trong lẫn ngoài, trong không khí nồng nặc từng trận tanh hôi.

"Tiểu Tuyết Cầu! Ngươi có biết biện pháp nào để đối phó với bọn nó không?" Mặc Liên nhíu mày hỏi. Lấy tình huống hiện tại của nàng, đối phó với một Thổ Lang, một nhị cấp ma thú, đã không sai muốn mệnh của nàng, huống chi là một đàn Tử Thử, có khả năng che lấp cả mặt trời này.

Miệng của Tiểu Tuyết Cầu hơi mím lại, làm nũng nói: "Chủ nhân, chúng nó là Tử Thử đó! Tử Thử là quần cư ma thú. Chúng ó là một loài ma thú rất tuân thủ chế độ cấp bậc, toàn bộ Tử Thử đều nghe lệnh Thử Vương. Đặc tính Tử Thử nổi bật nhất của bọn nó là cái gì cũng ăn, khoáng thạch này, tinh thạch này, bó củi này, hay tất cả các loại thịt trên đời chỉ cần có thể lọt bụng là tử thử sẽ không buông tha.

Hơn nữa răng nanh và móng của Tử Thử phi thường cứng rắn, Tử Thử có cấp bậc càng cao thì sức chống đỡ của thân thể cũng vì thế mà tăng cao theo, chúng nó chỉ là một đàn chuột lớn nhưng mà ngay cả Linh Thú cũng không dám trêu chọc đâu.

Chủ nhân, người ta chỉ là một tiểu Thụy Thú! Người có biết không, ta là Thụy Thú đó! Loại sự tình đánh đánh giết giết này ta không có biện pháp!" (* Thụy thú: là loài ma thú vương giả luôn được các loại ma thú khác tôn trọng, chúng thông minh, có thể nhìn rõ hết thấy vạn vật trong thiên địa, có thú vui là săn lùng bảo vật, chúng nó có sức mạnh huyết thống cường đại.)

Khỏe miệng Mặc Liên rụt rụt, cổ nén cảm xúc muốn đá người xuống, cuối cùng mở miệng, trầm giọng nói: "Vậy sao ngươi lại cam đoan với Liệt Diễm là chúng ta sẽ không có việc gì!"

Tiểu Tuyết Cầu ủy khuất rụt rụt cổ, vẻ mặt rất đáng thương tội nghiệp, nhưng chuyện này cũng không thể trách nó: "Người ta đã ở Bình Nguyên Tinh Thạch đã lâu như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua các loài khác ma thú!"

Tiểu Tuyết Cầu ủy khuất trừng mắt với Mặc Liên, nhưng ở dưới ánh mắt hung ác của Mặc Liên, Tiểu Tuyết Cầu thông minh lựa chọn ru rú trong ngực Mặc Liên, không mở miệng nói chuyện.

Chủ nhân thật là hung dữ a, nhưng mà hương vị trên người chủ nhân lại rất thơm quá a.

"Uy áp của ngươi có thể dọa bọn nó lùi lại một chút không?" Mặc Liên thấy bộ dáng tự trách như thế của Tiểu Tuyết Cầu, cũng không nỡ trách nó, ai bảo nàng không có năng lực cường đại chứ, nên lên tiếng hỏi.

Tiểu gia hỏa kia đôi mắt sáng ngời, "Ta thế nào không nghĩ tới chuyện này nhỉ, chủ nhân người đợi chút nha!"

Tiểu Tuyết Cầu lơ lửng ở giữa không trung, hơi thở trên người đột nhiên biến đổi, phát huy khí thể thần thánh, giống như một tòa núi cao vừa mới được

sinh ra, cả huyết động đều không thể ức chế hơi khê run rẩy.

Điềm tiếc nuối chính là, cổ uy áp này lại không gây ảnh hưởng gì với đàn chuột, cũng không thể ngăn cản chúng nó tiến tới gần bọn họ, rất nhanh đàn chuột kia lại có thể đem một người một thú triệt để bao vây một lần nữa.

“Chít chít”

Hàng loạt tiếng động chít chít làm mây Mặc Liên cau chặt lại, hơi thở tanh hôi trên người bọn chúng có thể so sánh với mùi thối rữa của thi thể, chất lỏng màu đỏ từ trong miệng bọn chuột thỉnh thoảng lại nhỏ xuống mặt đất, thật giống như một người một thú bọn họ là một bữa mĩ vị sắp được dâng đến miệng của bọn chúng vậy.

Một con Tử Thử nhảy lên, phát động công kích về phía hai người bọn họ, Mặc Liên khê đưa mình né tránh, quanh thân Tiểu Tuyết Cầu được bao phủ một luồng ánh sáng màu bạc mãnh liệt, nhảy mất đem toàn bộ bầy Tử Thử đẩy dõ ra phía sau năm thước.

Cả huyết động nguyên bản bị bao phủ trong màu đen nhánh của đám Tử Thử, cuối cùng cũng có chút ánh sáng, Tiểu Tuyết Cầu khinh thường nhìn bọn nó nói: "Chỉ bằng đám ma vật có đẳng cấp thấp như các ngươi mà cũng dám đụng vào chủ nhân của ta sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16-2: Bầy Tử Thử (2)

Mặc Liên cẩn thận nhìn chăm chăm đàn chuột đang mấp máy róc rách trên đất, ánh mắt trong veo, phi thường lý trí mà lạnh lùng.

Không hiểu sao đàn chuột này đem đến cho nàng một loại cảm giác quái dị, giống như chúng nó không phải là sinh vật sống vậy. Bón nó hình như không hề có cảm giác, không có sợ hãi, không có linh hồn, giống như là yêu ma quỷ quái đi tới từ Địa Ngục, bọn nó mang theo nguyên rủa và oán hận, muốn hủy diệt hết thảy trên thế gian.

Chỉ trong nháy mắt đám Tử Thử kia đã bao trùm luồng hào quang, từ xa nhìn lại, chúng nó chính là một đàn chuột đáng sợ.

Khi màn hào quang kia bị bao trùm, một loại chùm tia sáng, từng sợi giống như sợi tơ dần dần hiện lên ở đáy mắt Mặc Liên, chúng nó đan xen thành lưới, dây dưa quấn quít, cuối cùng lại bị biến mất ở một nơi bí mật gần đó.

"Tiểu Tuyết Cầu, ngươi xem sợi tơ này là cái gì?" Mặc Liên nhỏ giọng hỏi Tiểu Tuyết Cầu, mặc dù hỏi vậy nhưng ánh mắt của nàng lại lưu lại ở trên người đàn chuột, chờ chúng nó tiến thêm một bước thì nàng sẽ động.

"A, cái sợi tơ gì? Không có sợi tơ nào hết mà chủ nhân." Tiểu Tuyết Cầu theo ánh mắt Mặc Liên nhìn qua, cẩn thận quan sát sau đó mới trả lời.

Từng đợt từng đợt ngân tuyến ở giữa một đàn chuột đen càng thêm rõ ràng, Mặc Liên phân phó nói: "Tiểu Tuyết Cầu, ngươi cố gắng tiếp tục duy trì, không nên cử động lung tung, ta đi xem một chút."

Câu nói này của Mặc Liên lập tức làm cho Tiểu Tuyết Cầu nghi hoặc, đám Tử Thử kia thì chẳng hề quan tâm, vẫn tiếp tục tới gần luồng hào quang trên người Tiểu Tuyết Cầu.

Con người lạnh lùng của Mặc Liên nhẹ nhàng dần dần hội tụ thành một luồng tinh quang, tuy rằng có chút nhọt nhọt, nhưng vẫn không kém phần long lẫy, ở giữa dòng tử năng không ngừng biến ảo, lập đi lập lại, một lần rồi lại một lần nữa, dường như bao hàm toàn bầu trời bộ rộng lớn, ánh mắt của Mặc Liên giờ này vừa trong suốt lại vừa mờ mịt. Ánh sáng mờ ảo giống như sương mù dần dần ngưng tụ thành từng đạo đồ án, nhìn giống như một kiểu quỹ tích đơn giản, nhưng lại ẩn chứa Vô Thượng Thiên Đạo.

Tiểu Tuyết Cầu giờ phút này đã kinh ngạc nói không ra lời, hóa ra là đồ án! Hơn nữa loại này đồ án hóa ra là Bản Nguyên Trận!

Bỗng nhiên, khóe miệng khéo léo của Mặc Liên hiện lên một chút nhu thuận, điềm tĩnh nở nụ cười, hướng về phía Tiểu Tuyết Cầu nói: "Tiểu Tuyết Cầu, ngươi hãy đem luồng hào quang kia thu lại đi."

Trong nháy mắt, Tiểu Tuyết Cầu cho rằng lỗ tai của bản thân mình xuất hiện vấn đề, nên mới nghe được lời này của chủ nhân, lỗ tai tuyết trắng rụt rụt hai lần, nó không xác định mà hỏi lại: "Chủ nhân ngươi vừa rồi nói gì vậy?"

"Ta nói là ngươi thu lại luồng hào quang kia." Mặc Liên lặp lại, "Về sau lời nói của ta không cho phép ngươi được hỏi lại, ta làm gì cũng có nguyên nhân của mình."

Tiểu Tuyết Cầu khóe mắt rút rút, đang muốn bay đến bên người Mặc Liên để bảo vệ nàng, thì lại nghe thấy thanh âm non nớt của nàng truyền đến, "Ta đều có phán đoán của ta, ngươi chờ ở một bên là được. Nếu ngươi nhất quyết phải cử động, ta cũng không thể ép buộc ngươi, nhưng mà làm như vậy sẽ rất đau."

Nàng chăm chú nhìn nó, nói thật thì nàng cũng không biết phán đoán của nàng có chính xác hay không, một bước sai lầm, mặc dù nàng sẽ không ngay lập tức đi đòi nhà ma, nhưng cũng tuyệt đối không tốt hơn là bao. Mà nó chỉ là một tiểu thụ thú nhận thức nàng còn không đến một ngày, thật sự là không tất yếu phải theo nàng đi đến cùng, không phải sao?

Ánh mắt Tiểu Tuyết Cầu hơi trầm xuống, không chút do dự bay vào trong ngực Mặc Liên, dường như nó cũng hiểu tâm tư của Mặc Liên.

Nàng là chủ nhân nó, một khi nó đã quyết định, liền vĩnh viễn không phản bội, sinh tử gắn bó.

Đây là lời thề nơi đáy lòng nó.

Đáy mắt trong veo mà lạnh lùng của Mặc Liên tràn ra nhiều điểm tinh quang, ôn nhu say lòng người.

Từ giờ khắc này trở đi, nó vĩnh viễn chính là đồng bọn cả đời của nàng.

Mặc Liên hướng về phía Tiểu Tuyết Cầu gật gật đầu, Tiểu Tuyết Cầu lập tức hiểu ý, thu luồng hào quang trên người lại, đàn Từ Thử xống đến, giống như mưa, không ngừng xối xả trút từ trên trời xuống vậy, toàn bộ bọn chúng dừng trên người ở Mặc Liên và Tiểu Tuyết Cầu.

Mặc Liên nghiêng thân mình, hoàn toàn đem Tiểu Tuyết Cầu bảo hộ ở trong lòng, Bạch Tuyết lại chăm chú nhìn Mặc Liên không hề chớp mắt.

Cái loại xúc cảm lạnh như trên người Từ Thử truyền qua người Mặc Liên, theo sau là truyền đến từng trận đau đớn thấu xương.

Vô số lợi trào và răng nanh đâm vào da thịt của nàng, đau đớn một trận lại một trận kéo tới, khiến cho Mặc Liên trở nên tê liệt, nàng thậm chí có thể tưởng tượng được, giờ phút này bộ dáng của nàng đã huyết nhục mơ hồ.

Mặc Liên lạnh lùng cười, tùy ý để nhóm Từ Thử cắn bản thân mình, càng ngày càng có nhiều con Từ Thử tiến về phía này, không khí càng thêm khủng bố.

Tiểu Tuyết Cầu chăm chú nhìn từng cử động của Mặc Liên, nó muốn xoay người cứu nàng, nhưng bên tai lại truyền đến một thanh âm có phần trong veo mà lạnh lùng, giống như một dòng suối mát làm cho xao động bất an trong lòng nó được bình ổn lại.

"Đừng nhúc nhích! Ngoan ngoãn chờ!"

Đúng vậy a, nó nên tin tưởng chủ nhân của mình! Dù sao chủ nhân có một tài năng vô vết của cái năng nghịch thiên như thế, nàng ấy chắc chắn sẽ không dễ dàng đi chịu chết!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Cật Hóa

Editor: Umi

Màu máu đỏ tươi nhuộm đầm bộ lông không hề có chút tạp chất của Tiểu Tuyết Cầu, hai tròng mắt của nó cũng bị nhuộm thành một màu đỏ đậm, nhưng giờ này cặp mắt ấy lại phá lệ trấn tĩnh.

Cảm giác được Tiểu Tuyết Cầu dần dần bình phục phần nộ và xao động, Mặc Liên nhếch môi mỉm cười vuốt ve thân hình bé bỏng trong ngực, ánh mắt kiên định không dời tiếp tục đi tới.

Khỏe miệng trắng bệch hàm chứa độ cong làm cho người ta kinh hãi, tuy rằng bộ dáng của nàng giờ này có chút thâm, nhưng lại không hề có chút chật vật nào, ngược lại sinh ra vài phần tiêu sái.

Từng bước từng bước một đi tới chỗ sâu đang được đóng chuốt bao bọc, xương bả vai của Mặc Liên đã có thể thấy rõ Bạch Cốt, nàng đưa tay đột nhiên chụp được một vật gì đó!

"Bắt được người rồi!" Mặc Liên tự tin cười, sắc mặt âm trầm đáng sợ!

Đột nhiên, toàn bộ đàn Từ Thử thân hình vắn vẹo một trận, biến mất ở trong không trung không một dấu vết, giống như cảnh tượng lúc này chỉ là ảo giác.

Những khối tinh thạch đã bị đàn Từ Thử gặm nhấm cũng khôi phục hoàn hảo như ban đầu, mà bộ dáng của Mặc Liên cũng khôi phục, không hề có chút thương tổn chỉ trong một cái nháy mắt.

Tiểu Tuyết Cầu sững sốt, ngay lập tức phản ứng, dù sao nó cũng có huyết mạch truyền thừa ma thú.

Nó cắn răng: "Huyền lực Hệ Tinh Thần!"

Mặc Liên mỉm cười, khoát khoát tay, cố gắng đem cảm giác của mình rời lên trên vật gì đó, hướng về phía Tiểu Tuyết Cầu cười nói: "Đúng!"

Một đôi mắt to ngập nước, lông mi dài cong cong, kiều mị, huyền tinh có một khuôn mặt bánh bao tròn tròn, óng ánh trong suốt, ần ần lộ ra ánh sáng hoa mỹ. Hai cái lỗ tai nhọn khéo léo đáng yêu đang bị Mặc Liên nắm ở trong tay, một đầu tóc dài lay động biến ảo ra những sắc thái mê ly, bàn tay nhỏ bé đầy thịt gât gao nắm lại, một bộ dáng tội nghiệp.

Đây rõ ràng chính là một tiểu oa nhi phân điều ngọc trác, chỉ là không có mặc quần áo mà thôi!

"Tinh Tinh Nguyên Linh!" Tiểu Tuyết Cầu hô to, "Vẫn là một cái bại lộ cuồng!"

Mặc Liên trừng mắt nhìn, khóe miệng hơi hơi cứng ngắc, bất quá trong lòng cũng rất là ngoài ý muốn với cái kết quả ày, nàng hỏi: "Nó không là Nguyên Linh của tinh thạch sao?"

"Chủ nhân, cái tên bại lộ hóa này là Tinh Tinh Nguyên Linh! Khó trách ta không cảm giác được sự tồn tại của nó! Tinh tinh là cực phẩm tinh thạch, lắng đọng lại thăng hoa, thập phần trân quý. Mà Tinh Tinh Nguyên Linh này đây là không dung hợp được với tinh tinh, nó ở dưới tạo hóa Thiên Địa, tu luyện mà thành. Tinh Tinh Nguyên Linh tuy rằng sức lực công kích vật lý và công kích huyền lực rất yếu, nhưng lại am hiểu phòng ngự và có thể công kích tinh thần." Tiểu Tuyết Cầu phần nộ nói.

"Tốt cho ngươi Tinh Tinh Nguyên Linh! Đều nói các ngươi trời sinh tính tình thiện lương! Thế nhưng lại dùng cái loại ác độc huyền lực này! Nếu không phải là bị chủ nhân của ta phát hiện! Chúng ta chẳng phải sẽ ở trong ảo giác của ngươi, suy yếu đến chết!" Tiểu Tuyết Cầu xông lên, cho Tinh Tinh Nguyên Linh một cú đá, chỉ tiếc là nó tay ngắn chân ngắn, vì vậy hiệu quả của cú đá ày không cần phải nói, không hề có sức công kích nào.

Tuy rằng Tiểu Tuyết Cầu có huyết mạch cao quý, đồng dạng là ma thú được Thiên Địa tạo hóa, từ khi sinh ra đã là con cưng của trời, nhưng dù sao nó mới chỉ là một ấu thú, đem nó so sánh với một Tinh Tinh Nguyên Linh có thời gian tu luyện trăm triệu năm thì huyền lực của nó chả là gì.

"Hu hu... Ngươi ta... Không phải là... Bại lộ hóa... Khảo nghiệm... Thơm ngon... Muốn ăn..." Tiểu gia hỏa kia môi hồng răng trắng đỏ đô tội nghiệp nói. Trong mắt lệ càng giống như vòi nước, ào ào tràn ra ngoài, không ngăn lại được, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống.

Mặc Liên sững sốt, mày không thể ức chế nhăn lại.

Bại lộ hóa? A phi! Cái đó mới không phải là trọng điểm! Trọng điểm là nàng nghe được "ăn".

Ăn cái gì?

Hóa ra nó nguyên lai là một cái Cật Hóa! Vậy bản thân nàng không phải là bởi vì sự tham ăn của nó mà bị liên lụy? Nhớ tới bản thân nàng kém chút nữa bởi vì thế mà chết, Mặc Liên thật sự là dở khóc dở cười.

Huyền lực hệ tinh thần của Tinh Tinh Nguyên Linh này quả thực rất cao, chẳng những có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác, thậm chí cả năm giác quan đều trở nên lẫn lộn, nếu không bản thân nàng có thể nhìn thấy một tia năng lượng lưu động trong không khí, phỏng chừng bọn họ sẽ bị chôn sống trong ảo thuật của nó.

Bỗng nhiên, một tia ánh sáng giao hoạt hiện lên nơi đáy mắt Mặc Liên.

Cật Hóa, vĩnh viễn là một đối tượng tốt nhất để dụ dỗ khổng chế!

Nghĩ xong, nàng ôn nhu ôm lấy Tinh Tinh Nguyên Linh, ôn nhu nói: "Ngươi lúc này muốn ăn cái gì?"

Chăm chú nhìn chủ nhân nhà mình thay đổi thành một người khác, tròng mắt Tiểu Tuyết Cầu kém chút rơi xuống, sau khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Mặc Liên thì mới hồi phục tinh thần lại, lặng lẽ phối hợp đem toàn bộ vật phẩm trong nhẫn trữ vật mang ra ngoài.

Từng kiện huyền khí và đan dược đều được trưng bày ở trước mặt Tinh Tinh Nguyên Linh, trong một đồng đồ này có một bình ngọc tỏa ra luồng ngũ quang thập sắc nhu hòa.

Đôi mắt Tinh Tinh Nguyên Linh lúc này như thủy tinh sáng ngời, nhìn chăm chăm cái bình ngọc đó không chịu rời mắt.

Đôi mắt nhỏ kia tràn đầy khát vọng chiếm hữu.

Nguyên lai, Tinh Tinh Nguyên Linh này muốn ăn tứ phẩm tẩy tủy phạt cốt đan mà Mặc Liên định ăn.

Một đầu Mặc Liên đầy hắc tuyến, viên đan dược kia đến cùng có cái gì ngon miệng chứ?

Nàng không có một chút hoang mang cầm lên cái bình ngọc tinh mỹ kia, ần, ôn nhuận nhẵn nhụi, xúc cảm không sai, siết chặt bình ngọc trong tay vuốt ve, đôi mắt tinh thuần của Tinh Tinh Nguyên Linh cũng theo từng di chuyển ngón tay của nàng mà di chuyển theo, bên môi nó có chất lỏng đỏ sẫm khả nghi tràn ra.

Tiểu Tuyết Cầu vừa thấy, lập tức dùng một tốc độ nhanh phi thường mở ra một cái bình ngọc đựng hết chất lỏng khả nghi kia! Một giọt cũng không bỏ qua.

Đùa gì vậy! Đây chính là nước miếng của Tinh Tinh Nguyên Linh a!

Tinh Tinh Nguyên Linh này trên thân nó cái gì cũng là bảo bối. Liền ngay cả nước miếng cũng là chất lỏng tinh tinh có nồng độ cao, Huyền giả hoặc Vũ sư đều có thể trực tiếp hấp thu nó rồi tu luyện, là một trong những chỉ bảo hiếm có đó!

Hai chủ tớ, một người thì dụ dỗ, một người thì đoạt lấy, phối hợp không chê vào đâu được!

Mặc Liên nhìn thấy đã không sai biệt lắm, một tay cẩn thận cầm bình ngọc, ngẩng mặt nghiêm túc hỏi Tinh Tinh Nguyên Linh: "Muốn ăn?"

"Àn. Muốn ăn..." Tinh Tinh Nguyên Linh nhu thuận gật đầu nói.

"Làm sao bây giờ đâu, ta chỉ có một viên đan dược này thôi, không thể cho ngươi ăn không." Mặc Liên khó xử nhíu mi, dùng khẩu khí đáng tiếc nói.

"Ngô ~" Hai mắt sáng ngời của Tinh Tinh Nguyên Linh lập tức tràn đầy sương mù, bộ dáng kia muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

"Nếu không ngươi đi theo ta đi, ta liền đem nó cho ngươi ăn?" Sờ sờ mái tóc mềm mại của tiểu gia hỏa, Mặc Liên dụ dỗ nói.

"Thật sự?" Tiểu gia hỏa kia rõ ràng phi thường cao hứng, nhưng mà một giây sau lại giận tái mặt.

"Như thế nào?" Nhẹ nhàng kéo tiểu gia hỏa qua, Mặc Liên cực kỳ có tính nhẫn nại hỏi.

Ánh mắt của tiểu gia hỏa dần dần trở nên thâm trầm, thuận tay chỉ về một phương hướng, sắc mặt ngưng trọng, giọng nói lạnh như băng: "Khảo nghiệm, thông qua, cùng nhau rời đi! Nếu không, tử!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Khảo nghiệm của tự kỷ cuồng

Editor: Umi

Mặc Liên mỉm cười, cuối cùng nàng cũng biết tiểu gia hỏa này thủ hộ ở trong này vì lý do rồi.

Xem ra chỗ này có cái bảo tàng của vị đại năng thượng cổ nào đó đi, nhiệm vụ của Tinh Tinh Nguyên Linh là thủ hộ tại nơi đây, chờ khảo nghiệm giả, nhưng ngoài ý nó lại bị mùi của đan dược hấp dẫn, bằng không sao Tiểu Tuyết Cầu sinh ra tại nơi đây lại chưa từng gặp qua nó lần nào. Mà dưới nền đất này có cái gì đó ước thúc tiểu gia hỏa này không thể rời khỏi đây.

Dù sao thể chất của nàng phé vật, chết thì chết, lần này nàng tuyệt đối không buông tha cho một cơ hội tốt này.

Tuyệt thế phé vật lại như thế nào? Mệnh là do ta, không phải do trời!

Mặc Liên nhướn đuôi lông mày, một phen kéo Tiểu Tuyết Cầu qua, giọng nói lạnh lùng: "Tiểu Tuyết Cầu, cất kỹ mọi thứ vào đi, chúng ta đi xuống xem một chút."

Tiểu Tuyết Cầu cảm nhận được suy nghĩ của Mặc Liên dao động, nháy mắt liền đem toàn bộ vật phẩm thu vào sinh mệnh không gian, vui vui vẻ vẻ đi theo Mặc Liên và Tinh Tinh Nguyên Linh hướng chỗ sâu huyết động đi đến. Càng đi càng cảm thấy rất quen, chỗ này không phải là trung tâm của Bình Nguyên Tinh Thạch, nơi mà nó sinh ra sao?

"Chủ nhân, nơi này chính là địa phương ta sinh ra." Tiểu Tuyết Cầu rất nhanh liền nhận ra mục đích của Tinh Tinh Nguyên Linh, đúng là nơi lúc trước nó ấp trứng.

Tinh Tinh Nguyên Linh giờ phút này cũng không có dừng lại, mà là lướt qua trung tâm Bình Nguyên Tinh Thạch, tiếp tục mang theo Mặc Liên đi tới một chỗ khác, đường đi càng ngày càng hẹp, còn có chút gấp ghe, linh lực ở đây cũng càng nồng đậm gấp bội hơn bên ngoài.

Dần dần, Mặc Liên ở huyết động thạch bích thấy qua đủ loại phù văn tinh mỹ và tranh vẽ trên tường.

Trên tường có một loạt bức tranh họa thế nhưng chỉ vẽ có một người, khi thì mặc huyền bào, khi thì mặc áo giáp, bộ dạng anh tuấn lỗi lạc, anh vĩ bất phàm.

Hoặc giận hoặc cười, nhìn qua rất sống động.

Mặc Liên nghĩ thầm trong lòng, người này đến cùng là có nao nhiêu tự kỷ a!

Tranh vẽ ở trên tường giống như sử thi văn chương, triển khai ở trước mặt Mặc Liên, nguy nga trang nghiêm lại không thiếu phần hoa lệ phong phú, còn có đủ các loại huyền lực đấu kỹ mà tự kỷ cuồng kia sử dụng, rất sống động, như là một khúc thơ cổ, giống như một đoạn lễ tụng tán ca, làm cho tâm huyết người ta mê mông sôi trào!

Nơi này nguyên lai là chỗ ở của một vị đại năng thượng cổ, có tính cuồng tự kỷ! Thứ đầu tiên được ghi lại chính là những thành tựu lúc sinh của hắn!

Chinh phục, sát phạt, bảo vệ, cứu rỗi, người này có vẻ vừa chính vừa tà.

Mặc Liên bị tranh vẽ trên tường làm cho khiếp sợ, nàng phảng phất như rơi vào bên trong sương mù, hình ảnh trên thạch bích như núi cao ảm ảm đi tới, huyết tinh tàn khốc, chém giết như đao nhọn công kích linh hồn của nàng, phản bội, cực khổ, cô độc... Con đường duy nhất mà cường giả nhất định phải trải qua là đi trên máu tươi và nghị lực là thứ trang bị không thể thiếu để thành công, không ngừng chiến đấu, đó là vũ khí sắc bén tốt nhất để ma luyện linh hồn.

Một hồi đầu tranh kia là thuộc về linh hồn!

Mặc Liên tự nhiên không biết, giờ phút này mật độ linh lực ở trong huyết động này đã lên tới một cái mức độ có thể làm cho người ta hít thở không thông, bởi vì nàng đang ở trong tinh thần ảo thuật, nên xung quanh chỉ là một mảng yên lặng, nếu là Tu Luyện Giả, tất nhiên sẽ bị này mật độ linh lực đột nhiên tràn ngập tràn ngập cả người, nếu cấp bậc không đủ, thể chất huyền lực hơi yếu, không biết tự lượng sức mình sẽ ngay lập tức bị tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Linh lực quá mức nồng đậm, đối với Tu luyện giả mà nói là kịch độc, nhưng đối với Mặc Liên, loại người không có cách nào linh khí mà nói, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Không thể không nói, chủ nhân của cái huyết động này thật sự là suy nghĩ rất hoàn mỹ.

Những tu luyện giả có tâm chí không kiên định thì dùng tinh thần ảo thuật để diệt!

Những tu luyện giả có thể chất suy yếu thì có thể dùng linh khí thiên địa để diệt!

Đây là khảo nghiệm trí mạng đối với tu luyện giả, vô luận là thân hình hay là linh hồn đều kiểm tra qua. Nhưng mà đối với Tiểu Tuyết Cầu và Tinh Tinh Nguyên Linh, những loại con cưng của trời kia mà nói sẽ không có ảnh hưởng gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiểu Tuyết Cầu sốt ruột chăm chú, đầu tinh tế đầy mồ hôi, lại không nhận được phản ứng nào từ Mặc Liên, một lần rồi lại một lần hung tợn trừng mắt Tinh Tinh Nguyên Linh.

Cái tiểu gia hỏa kia thể nhưng bố trí cạm bẫy như vậy để cho bọn họ gậy vào! Quả thật là không nên để tướng mạo ngây thơ đáng yêu bên ngoài của nó đánh lừa!

Tinh Tinh Nguyên Linh ở dưới ánh mắt âm trầm của Tiểu Tuyết Cầu rụt rụt cổ, trong lòng nó cảm thấy rất là ủy khuất.

Chủ nhân của nó đã dặn dò qua, nếu muốn cùng người ta rồi đi, thì người đó cần phải trải qua khảo nghiệm, nếu không trải qua khảo nghiệm thì nó cũng không có biện pháp.

Đột nhiên, cự phong nổi lên, lướt nhẹ qua mái tóc dài màu đen của Mặc Liên, nó ở trong không trung bay lượn, một loại năng lượng dao động không hiểu trong không trung xuất hiện, Mặc Liên chậm rãi mở hai tròng mắt ra, đáy mắt thâm thúy có hơn vài phần u ám và kiên định.

"Chủ nhân! Người không sao chứ?" Chỉ một cái chớp mắt Tiểu Tuyết Cầu đã nhào vào trong ngực Mặc Liên, làm nũng cọ cọ.

Mặc Liên ôn nhu cười, mở miệng nói: "Không có việc gì, chỉ là một cái khảo nghiệm của một vị tiền bối mà thôi."

Nói xong, Mặc Liên cung kính hướng về hình người trên bức tranh vẽ trên tường, khom người thi lễ.

Lần tới luyện tâm trí này, thật sự đã mang lại cho nàng không ít lợi.

Theo động tác Mặc Liên, cửa đá trước mặt huyết động lặng yên mở ra, nàng mỉm cười, ôm hai hai tiểu gia hỏa kia đi vào bên trong cửa đá.

Bên trong chỗ sâu của huyết động ở trong trung tâm Bình Nguyên Tinh Thạch, đó là một nơi cao phải tới trăm trượng, rộng lớn không có điểm dừng, địa hình gập ghềnh, thạch đá lồi chồm.

Tinh tinh ở đây tùy ý sinh trưởng như bụi cây, mỗi một viên tinh tinh này mà xuất thế đều có thể khiến cho vạn năm nguyên tố điên cuồng, mỗi một khoáng tinh tinh đều trong sáng giống như Cửu Thiên Huyền lộ, ản ản phóng ra ba quang chói mắt, thứ thái ở giữa huyết động hắc ám rét lạnh này tỏa ra từng đợt ánh sáng mê ly, cảnh vật trong huyết động trở nên huyền ảo, mờ ảo như chìm giữa một biển sương mù.

Tinh tinh ở trong huyết động dừng đứng, có khối cao năm trượng, xuyneh quanh là những khối huyền tinh cao mười trượng, chung quanh huyền tinh được che kín bởi những phù vân tinh mỹ, chiếu xạ ra ánh sáng tràn đầy, cửu sắc rực rỡ, ngăn trở hết thấy những u ám trên thể gian.

Quang huy màu bạc mềm mại lưu chuyển phía trên huyền tinh, giống như nó là màu sắc thánh khiết tinh thuần nhất trên đời, phút chốc ánh sáng màu bạc trở nên đậm nhạt, màu đen nhanh chóng chiếm hết một khối tinh tinh hoàn chỉnh, hắc ám đậm đặc thuần túy, sau đó huyền tinh lại trở nên bình thường. Không có một tia dao động, hư vô yên lặng, giống như chưa bao giờ từng tồn tại qua. Ngay sau đó là ánh sáng chói mắt màu vàng, màu lục nồng liệt, màu lam của đại dương, màu đỏ của lửa, màu xanh phong phú, màu tím thần bí, thay phiên nhau xuất hiện.

Không thể tưởng tượng nổi một màn trình diễn luân phiên này, phảng phất như đã trải qua trăm triệu năm tháng n tang thương, chỉ là một cái liếc mắt liền có thể làm cho nhân tâm run rẩy, bị lạc vào bên trong dị tượng kia.

"Chủ... Chủ... Chủ nhân, đây là huyền tinh a!" Tiểu Tuyết Cầu gian nan nuốt nuốt nước miếng, mở miệng cao hứng nói, chủ nhân của nó, quả nhiên là có vận may nghịch thiên!

"Hả? Có ý tứ gì?" Mặc Liên không hiểu, cửu sắc tinh tinh này tuy rằng mỹ lệ, nhưng nàng lại không biết nó cùng với những loại tinh tinh khác khác nhau ở chỗ nào.

"Chủ nhân." Tiểu Tuyết Cầu ngừng một chút nói, "Huyền tinh là đặc biệt tượng trưng cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Quang, Âm trong thiên địa, thập loại huyền lực kết hợp lại. Huyền tinh và tinh tinh có sự khác nhau rất lớn, tinh tinh ngưng kết chính là linh lực, mà huyền tinh ngưng kết tất nhiên là huyền lực rồi. Bên trong huyền tinh là mười nguyên tố, chúng nó hỗ trợ lẫn nhau, tự thành một cảnh giới, biến ảo vô cùng, có thể giúp trùng tổ huyền lực căn, hoặc là nghịch thiên cải mệnh! Nó là thiên địa chí bảo!"

Mặc Liên cảm thấy sùng sốt, quả nhiên là trời không tuyệt đường người!

Nhưng nếu nó là một chí bảo hiếm có như thế, vì sao tự kỷ cuồng lưu nó lại cho hậu nhân mà không tự mình sử dụng?

Chẳng lẽ, đây cũng là một lần khảo nghiệm khác của tự kỷ cuồng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Điều kiện biến thái

Editor: Umi

"Vì sao cái tên tự kỷ cuồng kia lại không cần thứ thiên địa chí bảo này?" Mặc Liên ôm Tiểu Tuyết Cầu nghi hoặc nói với nó.

Nàng mới không tin cái tên tự kỷ cuồng kia là người tốt như vậy, cố ý đem một chí bảo hiếm có lưu lại cho hậu bối.

Tự kỷ cuồng sẽ làm vậy sao?

Tiểu Tuyết Cầu khoe miệng giật giật, lập tức cũng yên tĩnh trở lại, trầm tư một lát, sau đó nói: "Chủ nhân! Người muốn sử dụng huyền tinh thì phải có Hồn Nguyên huyền lực căn, hơn nữa phẩm giai huyền lực căn phải là ở thiên giai trở nên, bằng không vừa chạm vào nó, lập tức sẽ nổ tan xác thân bỏ mình, huống chi là cái huyền tinh này còn to lớn như thế."

"Hồn Nguyên huyền lực căn? Cả sao ta chưa từng thấy cái gì tương tự như thế ở Mặc gia, đến cùng đó là một loại linh căn như thế nào?" Mặc Liên không hiểu, hỏi nó.

"Hồn Nguyên huyền lực căn, bao gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong Lôi Quang Âm, ý là thập loại huyền lực căn cùng tồn tại trong một thể chất." Tiểu Tuyết Cầu giải thích nói.

"Cái gì! Làm sao có thể có người có thập hệ huyền lực!" Mặc Liên kinh ngạc nói. Phải biết rằng hiện tại tuyệt đại bộ phận mọi người là đơn huyền lực căn. Song hệ huyền lực căn đã là đối tượng thiên tài được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng. Về phần thập huyền lực căn, Mặc Liên cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có người như vậy tồn tại.

"Loại này người Thiên địa Đại Vận, kể cả từ ngàn năm trước cũng là có thể gặp mà không thể cầu, vừa sinh ra đã được ấn định có tương lai bất phàm, nhưng mà phương pháp tu luyện của người có Hồn Nguyên linh căn phi thường gian khổ, hơn nữa phần lớn đều có mệnh khổ, rất nhiều người từ lúc còn trẻ đã chết sớm, vì vậy những người có Hồn Nguyên linh căn có thể chân chính trưởng chỉ lác đác lơ thơ vài người, nhưng chỉ cần có thể trưởng thành, lực lượng của một người này có Đại Năng để hủy diệt cả thế giới." Tiểu Tuyết Cầu chậm rãi nói, ánh mắt khát khao hỏi tưởng lại những sự tích kinh hãi thời đại thượng cổ.

"Vì sao lại vô pháp trưởng thành?" Mặc Liên nghe một chút đã ngay lập tức bắt được trọng điểm, nhíu mày hỏi.

Tiểu Tuyết Cầu ngẩng đầu nhìn Mặc Liên, đáp: "Người có Hồn Nguyên huyền lực căn sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề đau đầu, đầu tiên là công pháp tu luyện phi thường khan hiếm, tiếp theo, lúc tu luyện yêu cầu không gian gấp mấy chục lần những người sở hữu huyền lực căn khác."

Nhớ tới Tiểu Tuyết Cầu bởi vì máu của mình mà thăng cấp, Mặc Liên cảm thấy hơi nghi hoặc, cau mày nói: "Cho nên ý của ngươi là, cái tên tự kỷ cuồng kia không phải bởi vì tiền bối ưu ái hậu bối cho nên mới lưu lại chỉ bảo, mà là vì hắn động không dùng được nó? Huyền tinh này thật là lợi hại như thế sao?"

"Chủ nhân ngươi chờ chút." Thấy Mặc Liên không tin lời mình nói, Tiểu Tuyết Cầu lập tức quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm Tinh Tinh Nguyên Linh, cắn răng nói: "Bạo Lộ Cuồng! Ngươi nói đi! Người đã từng thấy qua bao nhiêu người chết ở chỗ này?"

Tinh Tinh Nguyên Linh ngơ ngác trừng mắt nhìn Tiểu Tuyết Cầu, vươn cả hai bàn tay nhỏ bé trong suốt trắng nõn ra.

"Mười người sao? Chủ nhân ngươi nghe đi, từng có mười người chết ở đây! Ngươi đừng có nói bậy!" Tiểu Tuyết Cầu lập tức nói kết quả kia cho Mặc Liên, nhưng cảm thấy có gì đó không đúng nên quát Tinh Tinh Nguyên Linh.

"Không phải... Không phải là mười người... Là mười vạn người..." Tinh Tinh Nguyên Linh phản ứng chậm nửa nhịp, sợ hãi nói.

"Cái gì! Mười vạn người?" Tiểu Tuyết Cầu ghen lời, giật mình nói, "Làm sao có thể có nhiều người như vậy tới đây!"

"Thật lâu... Thật lâu trước kia... Chủ nhân... nói, huyền tinh ở đây, ai hữu duyên... liền tặng cho người đó... Mọi người... xếp hàng đi tới đây vì lòng tham lam... chết một người rồi lại một người... Ngăn cản không được... Cho nên... Từ đại nhân... mới vì vậy mà thiết lập khảo nghiệm... Sinh tử do trời định..." Tinh Tinh Nguyên Linh dùng hai đôi mắt tinh thuần nhìn về phía trước, như là đang cố gắng hồi tưởng lại.

Mặc Liên thu hồi tầm mắt, tự giễu cười, tuy rằng nàng rất muốn đạt được lực lượng, nhưng nàng cũng không phải là người không có đầu óc. Lấy thể chất phế vật của bản thân làm sao có thể đạt tới điều kiện biến thái mà người kia muốn?

Tiếc nuối nhìn nhìn Tinh Tinh Nguyên Linh, nó mới là bảo bối nàng muốn, đáng tiếc, thật quá đáng tiếc.

Đang lúc Mặc Liên chuẩn bị nhắc chân rời đi, Tinh Tinh Nguyên Linh lại bỗng nhiên túm chặt tay nàng, con ngươi tinh khiết sạch sẽ giờ này lại tràn đầy khát vọng và kiên định.

Tiểu Tuyết Cầu chăm chú nhìn động tác của Tinh Tinh Nguyên Linh, hơi kinh hãi, thể chất chủ nhân tuy rằng nó nhìn không thấu, nhưng mà máu chủ nhân lại có thể làm cho huyết mạch của nó tăng lên độ tinh khiết thật lớn, không thể nghi ngờ, tác dụng này so với thiên tài địa bảo khác cao hơn nhiều lắm.

Chẳng lẽ...

Đang lúc Tiểu Tuyết Cầu nghi hoặc, ngân giọng trong tay Mặc Liên bỗng nhiên sáng rọi mãnh liệt, một cỗ cường đại lực lượng mạnh mẽ kéo Mặc Liên đến bên trong huyền tinh.

Trong lúc đó điện quang hóa thạch, thân hình bé bỏng của Mặc Liên đã hoàn toàn tiến vào bên trong, mặt ngoài viên huyền tinh lại khôi phục như trước, hết thảy mọi chuyện như chưa từng xảy ra.

Tiểu Tuyết Cầu giật mình, đang muốn ngưng tụ huyền lực công kích thì bị Tinh Tinh Nguyên Linh giữ chặt. Cái nhìn chăm chú của nó giống như cắt đứt Thiên Đạo đồng tử, Tiểu Tuyết Cầu lựa chọn chờ đợi.

Lúc này ở bên trong huyền tinh, Mặc Liên cảm thấy bản thân mình giống như bị phân giải, từng mảnh này đến từng mảnh khác, linh hồn như bị một luồng ngoại lực xé rách, con đau thấu xương truyền khắp toàn thân, làm cho ý thức của nàng cũng muốn tiêu tán.

Gân cốt và huyết mạch bị năng lượng bá đạo huyền tinh phá hủy hầu như không còn gì, rồi sau đó lại chậm rãi đúc lại.

Loại hành hạ này kéo dài mấy phút đồng hồ mà giống như đã trải qua hết cả thế kỷ, nhưng Mặc Liên không hề rên rỉ một chút, chỉ yên lặng cắn răng thừa nhận hết thảy thống khổ!

Trong nháy mắt nàng tiếp xúc với huyền tinh, nàng không có bạo thể mà chết, nàng liền biết, huyền tinh này chính là cơ hội biến chuyển cuộc đời nàng.

Nhưng nàng lại không nghĩ đến mình phải ném thử cái loại cảm giác thống khổ này! Cái loại cảm giác suy yếu khi thấy hân biến mất mà lại bắt lực, làm cho nàng thống hận. Cái loại đau đớn trên thân thể đều so ra kém loại hành hạ về mặt linh hồn từ đáy lòng phát ra, nàng chỉ có thể tuyệt vọng hít thở, chịu đựng rồi lại tiếp tục chịu đựng.

Nàng thê, nàng phải thay đổi!

Nàng muốn nắm chắc vận mệnh bản thân mình!

Vì nàng và người bên cạnh nàng, cho dù Nghịch Thiên Cải Mệnh, quấy rối muôn dân trăm họ nàng cũng sẽ không tiếc!

Qua trình huyết nhục đúc lại kết thúc, ngay lập tức Mặc Liên có thể rời đi huyền tinh, mà lúc này nàng sâu sắc cảm giác được, lực lượng huyền tinh vẫn chưa có dùng hết, nàng quyết đoán đem huyền tinh nhập vào thân thể mình.

Huyền tinh chi lực lại chưa từng có tình phá hủy thân thể và kinh mạch Mặc Liên, quá trình lột bỏ cốt, chém gọt thịt, dường như đã qua ngàn năm luân hồi, rốt cục thân thể và kinh mạch của nàng được chữa trị toàn bộ.

Không chút do dự, dẫn huyền tinh chi lực vào cốt tủy, ngay sau đó lại là một phen tra tấn tê tâm liệt phế.

Một lần rồi lại một lần nữa, hủy diệt rồi phục hồi, toàn bộ tạp chất và độc vật đã sớm theo gân cốt trong huyết mạch của nàng loại bỏ ra ngoài, mạch huyền lực đã được mở rộng gấp đôi, từ một con suối nhỏ biến thành con sông, từ một con sông nhỏ lại biến thành một con sông to như Giang Hà. Khí hải cũng tương ứng biến thành một mảnh đại dương mênh mông.

Không biết là đã qua bao lâu, Mặc Liên sớm đã bị những cơn đau đớn kia làm mất đi tri giác. Thẳng đến khi một tia lực lượng cuối cùng của huyền tinh rót vào thân thể của nàng, hóa thành huyết nhục của nàng, đúc thành công năng linh hồn, thì quá trình đau khổ kia mới dừng lại.

Tiểu Tuyết Cầu và Tinh Tinh Nguyên Linh ở một bên yên tĩnh chờ đợi.

Có lẽ là kỳ tích, có lẽ là tan biến!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Xích Lô

Một trận cuồng phong kéo tới, những viên huyền tinh to lớn chung quanh trận pháp đột nhiên bị chấn động, nháy mắt thoát ra, da bị nứt nẻ đó là do dấu vết phân tán của huyền tinh do cuồng phong gây nên, từng mảnh vỡ vụn. Từng mảnh huyền tinh nhỏ chảy xuống, trong đó ẩn chứa những năng lượng tự động di động, chúng như lưu tinh trong bóng đêm, phát sáng, tất cả huyền tinh hướng về phía trung tâm tự tập lại.

Chỗ trung tâm, một thân hình nhỏ nhỏ trần trụi ở bên trong mớ hỗn độn kia. Thân hình mảnh khảnh nhẹ nhàng hiện lên những luồng ánh sáng nhạt, má tóc dài mềm mại như tơ lụa, tùy theo gió tung bay, khuôn mặt tinh xảo như chạm ngọc, đó là một đôi mày xinh đẹp tuyệt trần, lông mi như một chiếc quạt lông, đôi môi đỏ sẫm không tô mà đỏ, hình như tiểu thân thể đang phải thừa nhận một thống khổ nào đó.

Quý tích của từng ngôi sao đột nhiên biến đổi, vật đổi sao dời, một cảnh tượng u ám hỗn độn và lưu tinh lưu quang đan xen, thành công tạo thành một hình ảnh đẹp đẽ, mang theo cảm giác sơ khai mông muội của bầu trời chi lực, đó là vô thượng thiên uy, biến ảo rồi dung hợp, sau đó tiến vào tiểu thân thể kia.

Toàn thân tiểu thân thể tràn đầy loại cửu sắc rực rỡ loá mắt, linh khí giữa thiên địa chậm rãi từ giữa không trung thả tiểu thân thể xuống, làm cho tiểu thân thể tiếp xúc với đám tinh tinh thạch, chúng nó thể nhưng lại tự động né tránh, làm cho tiểu thân thể nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ chậm rãi biến mất, hết thảy lại trở về hắc ám, chỉ có những luồng ánh sáng mông lung lặng yên chiếu rọi một vùng hắc ám, nhu hòa mà mỹ lệ.

Tiểu thân thể nằm ở trên mặt đất không có mảnh vải che thân, cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt, đôi mắt đỏ đen như mực, màu mắt kia giống như biển đại dương sâu thẳm thâm thúy, những ánh sáng mê mang và không hiểu nơi đáy mắt như những ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời đêm, đôi mắt lạnh lùng xem kỹ hết thảy cảnh vật xung quanh, trước mắt là huyết động cao tới trăm trượng, mênh mông vô bờ, làm Mặc Liên có chút như lọt vào trong sương mù.

Chẳng lẽ là nàng thành công rồi?

Tiểu Tuyết Cầu ngay lập tức nhào vào ngực Mặc Liên, mềm mại yếu ớt trách cứ nói: "Chủ nhân, người có biết người đã ở bên trong đó đã bao lâu không? Ba ngày đó! Trọn vẹn ba ngày, thật sự là hù chết người ta rồi!"

Chăm chú nhìn thoáng qua đầy nước mắt trong suốt của Tiểu Tuyết Cầu, Mặc Liên biết nó là thật sự lo lắng cho nàng, nội tâm là một trận mềm mại, nàng khẽ cười nói: "Ta không phải là không có việc gì sao! Yên tâm đi!"

Vừa dứt lời, ánh sáng màu bạc trên người Mặc Liên chợt lóe, lúc này Tiểu Tuyết Cầu thực mở to hai mắt ra, nơi nào còn có bóng dáng của Mặc Liên?

Trí nhớ Mặc Liên dừng lại lúc trả lời Tiểu Tuyết Cầu, giữa lúc nàng đang hoảng hốt, Mặc Liên tựa hồ cảm nhận được một tiếng triệu hồi, không hiểu sao nàng cảm thấy nó rất thân thiết. Lúc nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, không gian bên người trong nháy mắt bị vặn vẹo, một âm thanh non nớt vang ở bên tai Mặc Liên: "Hừ! Người mới là cái nhần kiều ngạo rầm thú ấy!"

Mặc Liên chậm rãi mở mắt ra, lại phát hiện bản thân mình đang ở bên trong một không gian đen nhánh, mà đang đứng trước mặt mình là một nam oa nhi đáng yêu, phần điều ngọc trác, mà trên thân mình nàng có phủ thêm một cái áo choàng đen kịt, đem cả người nàng che phủ nghiêm nghiêm thực thực.

Bộ dáng nam đồng kia khoảng tầm năm sáu tuổi, tuy rằng còn nhỏ nhưng ngũ quan đã tinh xảo đến mức người người oán trách. Mái tóc dài màu bạc mềm mại như tơ lụa, trong đôi mắt to như Hồng Bảo Thạch có một loại ánh sáng rực rỡ Liễm Diễm, hình như hắt đang phẫn nộ, lông mi cong cong tựa

như hai cây quạt nhỏ, không ngừng chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn phồng nộn như trái anh đào hơi hơi nhếch lên, gò má mẫm mẫm đáng yêu bởi vì kích động mà nổi lên hai máng đỏ ửng.

Nam đồng gia thân mặc một bộ áo bào nhỏ bé, hoa văn tinh mỹ, đai lưng kia dùng ở trên người hần hình như có chút buồn cười, chính là hơi thở vô thượng uy nghiêm trên người hần làm cho Mặc Liên không dám coi khinh hần.

Nàng ngẩng người, không kìm lòng được đưa tay nhéo một cái lên khuôn mặt thủy nộn nhỏ nhắn kia: "Sờ thật mềm!"

Trên người nam đồng kiều ngạo kia có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, làm cho nàng an tâm.

Tiểu oa nhi thấy đối phương nhìn thấy mình mà không giật mình, còn bắt đầu tiến hành chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, bàn tay nhỏ nhắn béo ụt ịt thịt tay đem cái bàn tay đang tác loạn kia xoa sạch, phần nộ nói: "Khuôn mặt của bản tôn cũng không phải là thứ mà ngươi có thể sờ!"

"Vậy mặt ngươi là ai mới có thể sờ?" Mặc Liên cười thâm nơi đáy lòng, trên mặt lại vô tội hỏi ngược lại.

Tiểu gia hỏa sừng sốt, hỏn hỏn nói: "Khuôn mặt của bản tôn ai cũng không thể sờ!"

Mặc Liên nhìn bộ dáng đáng yêu đối phương, trong lòng buồn cười, nhìn không được lại vươn tay hung hăng nhào nặn khuôn mặt nhỏ nhắn vì vì thịt đối phương, nhưng bởi vì bộ dáng bản thân nàng cũng chỉ có mười tuổi, cho nên có chút cố hết sức, nàng cười nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi bảo ta vào đây là có chuyện gì?"

Tiểu nam hài một phen hất tay Mặc Liên ra, phần hận nói: "Ta không phải là tiểu gia hỏa, chính ngươi mới là tiểu gia hỏa đó!"

Mặc Liên nhú mày nói: "Ngươi cũng biết, một đời trước ta là một người hơn hai mươi tuổi!"

"Hừ! Vậy ngươi có biết bản tôn đã một trăm vạn tuổi rồi không?" Tiểu gia hỏa không chút nào yếu thế, nói xong còn khiêu khích liếc mắt Mặc Liên.

Nghe vậy, ba hắc tuyến xuất hiện ở trên trán Mặc Liên, nàng hỏi: "Ngươi có thể giải thích một chút cho ta biết đây là có chuyện gì không? Ta làm sao có thể ở cùng một chỗ với ngươi?"

Ánh mắt tiểu gia hỏa kia trầm xuống, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Đều là tại cái tên đáng ghét kia! Bản tôn đã sắp tu luyện xong, là có thể ngay lập tức ngưng kết ra cấp bậc khí hồn, lần đó bỗng nhiên đi ngang qua một cái nhân giới hẻo lánh, cảm thấy có một loại triệu hồi hấp dẫn bản tôn, hần có ở đây, nên bản tôn cũng nhàm vì vậy qua đó xem một chút, không ngờ lại gặp linh hồn của ngươi. Ai biết được lúc đó linh hồn của ngươi sắp bị tiêu tán mà lại xông vào trong thế giới này. Kết quả, ngươi thì tốt rồi! Thế nhưng bản tôn lại vì thế mà không dung hợp được! Còn định chẳng may thành linh hồn khế ước giả của ngươi! Tức chết bản tôn rồi!"

Mặc Liên tròn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Hần? Ngươi nói đến là ai? Cho nên ngươi chính là cái kia nhần kia sao? Đó là thế giới gì?"

Tiểu gia hỏa hèn mọn nhìn Mặc Liên, phi nhỏ nói: "Đúng là đồ hai lúa không có kiến thức, không sai, bản tôn chính là thượng thiên nhập địa, tung hoành vạn giới, tao nhã tuyệt thế Hỗn Nguyên giới! Đại Thế Giới đâu chỉ có một giới, thôi, ngươi về sau rồi sẽ biết! Tóm lại ngươi phải nhớ kỹ! Ngươi đã là linh hồn khế ước giả của bản tôn! Hào hào tu luyện cho bản tôn! Đừng làm cho bản tôn mất mặt!"

"Cho nên chúng ta hiện tại là nhất tôn câu tôn, nhất vinh câu vinh?" Mặc Liên nhú mày xác nhận nói.

"Không sai, khụ khụ, tuy rằng chuyện linh hồn khế ước giả kia là ngoài ý muốn, nhưng ngươi hiện tại cần phải ở thế giới này hào hào tu luyện, sớm ngày theo bản tôn trở về Vô Cực Thế Giới!" Tiểu gia hỏa lúng túng nói.

"Chẳng lẽ là do tiểu gia hỏa lúc trước đã lên mặt quá mức với Lôi Phách?" Mặc Liên một câu nói toạc ra.

"Này, này đó còn không phải là bởi vì có thể ngưng tụ thành khí hồn sao? Chỉ là không cẩn thận bị vong hình." Tiểu gia hỏa giải thích, "Còn có! Tên của bản tôn không phải là tiểu gia hỏa! Bản tôn kêu là Hỗn Nguyên Giới!"

"Phốc!" Mặc Liên thật không nể mặt cười to, cái gì Hỗn Nguyên giới, đây mà là tên sao?

"Ta xem ngươi vẫn nên dùng cái tên này, quá buồn cười, thấy ngươi có một đôi mắt thật đẹp giống như Hồng Bảo Thạch, hơn nữa chúng ta cũng vì Thiên Lôi mới có duyên, bắt đầu từ hôm nay kêu ngươi là Xích Lôi, ngươi thấy như thế nào?" Mặc Liên ôn nhu cười nói.

Xích Lôi?

Bỗng nhiên trong lòng tiểu gia hỏa có một loại cảm giác kỳ quái, hần kiều ngạo quay đầu nói: "Hừ! Ngươi đã có tâm như vậy, bản tôn sẽ nể mặt ngươi mà nhận cái tên này!"

"Được, Xích Lôi, ta là Mặc Liên, về sau nhờ ngươi chỉ giáo nhiều hơn!" Mặc Liên không để ý về mặt không tình nguyện của Xích Lôi, gờ tay nhéo nhéo khuôn mặt đáng yêu đầy thịt của hần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Hồn Nguyên Thiên Kinh

"Dừng! Dừng có lỗi kéo ta làm quen! Ngươi là một cái nhân loại lạc hậu!" Xích Lôi thở phì phì nói, dùng tay trái tát một cái lên cái bàn tay nhỏ nhắn tinh xảo như bạch ngọc, đang không ngừng vuốt ve tác loạn trên mặt hắn, hung tợn mà nói tiếp: "Dừng nháo! Để cho bản tôn điều tra xem linh căn và khí hải của ngươi đã được trùng tu như thế nào rồi."

Cái tay trắng nõn mềm mại mập mạp để trên trán Mặc Liên, xúc cảm ôn nhuận kia làm cả người Mặc Liên chấn động, nhưng sắc mặt Xích Lôi càng ngày càng âm trầm, làm cho Mặc Liên tưởng rằng bản thân mình đã trùng tu huyền lực căn thất bại, mãi tới một lúc sau, Xích Lôi đột nhiên cất tiếng cười to: "Ha ha! Khó trách ngươi có thể hấp dẫn Hồn Nguyên Giới! Không thể tưởng được ngươi hóa ra lại là Huyền Linh thánh thể! Thật sự là nhật được tuyệt thế bảo vật!"

Ánh mắt Xích Lôi nhất thời co rút, hắn dùng một loại ánh sáng quý dị bao trùm cả người Mặc Liên, bỗng nhiên không biết Xích Lôi lấy từ đâu ra một hạt châu, không đợi Mặc Liên lên tiếng thì hắn đã bá đạo ấn hạt châu vào giữa trán Mặc Liên.

"Hạt châu màu tím này là Hồn Nguyên Thiên Kinh! Là vật duy nhất mà ‘nàng’ lưu lại cho ta, ngươi không cần chống cự nó, thử tiếp nhận nó đi!"

Trong đầu Mặc Liên bắt đầu kịch liệt đau đớn, giống như bị tách rời thành từng mảnh vụn, nàng gất gao nhắm đầu lông mày, cắn chặt hàm dưới, một tiếng rên cũng chưa ra khỏi cổ họng.

Xích Lôi nhú mày xem thiên hạ đang chảy đầm đìa mồ hôi lạnh trước mắt, một đôi mắt Hồng Bảo Thạch xẹt qua tia tán thưởng, ngay sau đó kiêu ngạo nói: "Hồn Nguyên Thiên Kinh này nhưng là có những vô thượng giai tâm pháp đã thất truyền, tuy rằng hiện tại đã bị phong ấn một phần, nhưng chỉ cần ngươi hảo hảo tu luyện, năng lực đến một mức độ nào đó thì phong ấn sẽ tự nhiên có thể cởi bỏ! Vì để ngươi trưởng thành một cách tốt nhất, được và khí ngươi đều phải học hết, vốn ở chỗ của bản tôn thứ gì cũng có, nhưng là từ khi ‘nàng’ rời đi đã được trăm vạn năm rồi, bản tôn đều coi chúng nó là đường đậu mà ăn, hoặc là chơi đùa đến mức không còn hình dạng, bản tôn cũng không có luyện mấy cái này cùng ngươi đâu, cho nên ngươi vẫn nên tự dựa vào chính mình thôi, ở nơi này của bản tôn cái gì cũng không có."

Mặc Liên đang chịu không nổi những tra tấn kia, làm sao mà rảnh bận tâm đến những lời nói vừa rồi của Xích Lôi chứ, loại đau đớn này có thể so với loại đau đớn khi phải tách rời linh hồn, đau đớn đến thấu xương, toàn bộ hồ hấp nàng đều bị cướp đi, bằng không nàng nhất định sẽ xem thường mấy lời nói vừa rồi của hắn!

Ngươi chỉ là một cái khí linh, rảnh rồi dùng mấy thiên tài địa bảo kia để làm cái gì?

Dùng hết một đồng lớn bảo vật mà không biết sai còn lên mặt kiêu ngạo như thế, quả nhiên là một tên phá của chân chính!

Sau một lúc lâu, cả người Mặc Liên ướt sũng giống như vừa đi ra từ trong nước, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, đau đớn trên người đã giảm, nàng ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn.

Mặc Liên vừa mới từ trong thống khổ lấy lại tinh thần, đưa đôi mắt tỏa sáng nhìn Xích Lôi, suy yếu hỏi: "Theo trí nhớ của cái thân thể này, ta biết được trước kia nàng ấy không thể tu luyện, vô luận là Huyền khí, hay là Đấu khí, sau khi được huyền tinh luyện hóa, ta có thể tu luyện không?"

"Chắc chắn, vận khí của ngươi thật tốt." Nói đến chuyện luyện hóa huyền tinh, Xích Lôi cũng cao hứng thay cho Mặc Liên, trong ánh mắt bao hàm tia hâm mộ và chút ít ghen ghét.

Được một khối huyền tinh vĩ đại như thế, không biết nàng ấy đã gặp phải cái vận cứt chó gì nữa.

"Yên tâm, trải qua huyền tinh trùng tổ thân thể, huyền lực mạch của ngươi đã hoàn toàn khôi phục, chỉ cần thông qua Khai Linh là có thể tu luyện rồi. Bất quá Đại lục Lan Táp này, linh khí quá mức mỏng manh, tuyệt đối không đủ để chống đỡ Hồn Nguyên huyền lực căn trưởng thành. Mà Đấu khí vốn là không xem linh căn, mà là căn cứ khí hải lớn nhỏ của mỗi người mà quyết định đấu khí của họ, nói cách khác khí hải dùng để phán đoán trưởng thành cấp bậc của đấu khí, nhưng là mà khí hải của ngươi tựa hồ đã bị người nào đó phong ấn, cả bản tôn cũng không thể nhìn ra cách cởi bỏ, càng đừng nói đến những người khác." Xích Lôi nhiệt tình giải thích một đồng nghi hoặc cho Mặc Liên biên, cuối cùng hắn cũng tò mò đến cùng là ai đã hạ cái phong ấn kia? Phong ấn kia là loại phong ấn gì mà ngay cả hắn đều nhìn không ra?

"Này phong ấn này là nhằm vào Mặc Liên sao? Trên thân thể của nàng ấy đến cùng là có cái bí mật gì? Ta hiện tại không có cách nào để bài trừ phong ấn đúng không?" Ánh mắt Mặc Liên trầm xuống.

Xích Lôi hơi suy nghĩ một chút, ánh mắt chân thành tha thiết đón nhận câu hỏi kia của Mặc Liên, trịnh trọng nói: "Không biết! Bản tôn đối với trận pháp và đan dược đều không biết gì cả, bản tôn chỉ là người phụ trách bảo quản chúng nó thôi!"

Mặc Liên cảm thấy nếu lại hỏi tiếp, bản thân nàng nhất định sẽ học máu, thật thông minh tránh né hỏi sang một vấn đề khác: "Ta đây có thể tu luyện đấu khí không?"

"Đương nhiên có thể, ngươi hiện tại đã trải qua huyền tinh trùng tu, lại có Huyền Linh thánh thể! Đừng nói tu luyện đấu khí, ngươi muốn luyện cái gì đều có thể!" Xích Lôi rầm rì nói.

Nuốt nuốt nước miếng, Mặc Liên trầm giọng nói: "Huyền Linh thánh thể là cái gì?"

Nhớ tới cái này, Xích Lô có cảm giác nhất thời vui sướng khi người gặp họa: "Huyền Linh thánh thể tất nhiên là một chuyện tốt, nhưng mà vấn đề linh khí yêu cầu để tu luyện thì khá nhưc đầu, nhiều thêm một cái huyền lực cần thì cần dùng nhiều gấp đôi thời gian tu luyện, mà cũng cần một đồng lớn thiên tài địa bảo, vì vậy nhiều người có ba huyền lực cần cũng đã phải tốn một thời gian dài và rất nhiều tài bảo để tu luyện thành công, mà người lại là Huyền Linh thánh thể... đó là mười loại cần."

Đôi mắt to giống như hắc diệu thạch thủy nhuận hung hăng tròng lên, Mặc Liên gần như ngu ngơ mà nói: "Cho nên nói, tốc độ tu luyện của ta so với người chỉ có một huyền lực cần thì chậm đếm đều đếm không rõ bội số! Ta chỉ có thể lựa chọn tu luyện hai tới ba loại huyền cần?"

"Không! Ta còn chưa nói hết! Huyền lực mạch của người là rất hiếm có, cho nên trong quá trình tu luyện phi thường khó khăn, mà để tu luyện thành công càng khó khăn hơn!" Không thể không nói, tính cách thích lường gạt người của Xích Lô thật đúng là ác liệt.

"Đúng, không cần hoài nghi, người so với mấy người có một loại huyền cần chắc là chậm hơn ba vạn lần! Chúc mừng người! Ai bảo khí hải của người khác chỉ là con sông nhỏ, mà của người lại là biển lớn chứ." Tuy giọng điệu là trêu đùa, nhưng giữa mâu quang Xích Lô lại có thâm ý, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của Mặc Liên, hắn lại nói tiếp: "Hơn nữa, lúc người Khải Linh sẽ cần có một lượng lớn huyền lực, cũng không phải là người bình thường có thể làm được, người cho rằng có thể tìm được một người sẽ vì người mà truyền huyền lực để cho người Khải Linh sao? Cho nên cả đời này, khả năng rất lớn là người không thể Khải Linh để ngưng tụ huyền lực được. Kể cả huyền lực mạch của người được trùng tổ thì đã sao chứ? Người vẫn vô pháp tu luyện, cứ như mà vậy chết đi."

Mặc Liên hơi hơi rũ mí mắt xuống, bỗng chốc lâm vào yên lặng, bầu không khí quý dị lưu chuyển bên cạnh hai người bọn họ.

Chăm chú yên tĩnh nhìn Mặc Liên, thời gian cứ như vậy mà lặng lẽ trôi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ của Xích Lô chậm rãi trở nên âm trầm.

Nếu nàng cứ như vậy mà buông tay, không có dám cùng mệnh đấu tranh, không có tinh thần cứng rắn và quyết tâm chắc như thép, không có một loại khí thế bề ngễ thiên hạ, không có một linh hồn có thể ngạo thị vạn vật, kể cả sẽ tự tổn tu vi của bản thân thì hắn cũng phải tự tay giết chết nàng!

Hỗn Nguyên giới tuyệt đối không thể có một kẻ ước giả yếu đuối vô năng như thế. (không thể không nói, nhóm con cưng của trời này thật đúng là kiêu ngạo, vô luận là tiểu Tuyết hay là Xích Lô, ý tưởng đều giống nhau.)

Khi nhìn thấy bà vai gầy yếu tiểu cô nương bắt đầu ngừng run rẩy, nháy mắt bộc phát ra một cỗ hơi thở cuồng ngạo.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen như bảo thạch mang theo những ánh sáng chói mắt có thể chứa đựng hết thấy những điều tốt đẹp nhất trên thiên địa, nguyên bản biểu cảm yếu ớt, không có chút khí thế, bỗng nhiên như được phủ thêm một tầng tối cửu tiêu kim quang, linh động mà làm cho người ta kính sợ.

"Ha ha! Tốt một cái Hỗn Nguyên linh căn! Thực có ý tứ!"

Xích Lô kinh ngạc nhìn hơi thở thay đổi trong nháy mắt trên người nữ hài tử, tròng mắt hỏi: "Người thật cao hứng?"

Mặc Liên không nói gì, chỉ đưa cho Xích Lô một cái ánh mắt kiên định, giữa đôi mắt đen kịt hắc ám là một loại ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, đột nhiên Xích Lô cảm thấy bản thân mình vừa được nhìn thấy hai viên đá quý xinh đẹp nhất trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đường Tăng cầm trong tay Hỗn Nguyên Giới

Xích Lô yên lặng nhìn chăm chú vị tiểu cô nương sáng rọi nở rộ ở trước mắt, trong mắt tràn đầy suy nghĩ.

"Xích Lô, Hỗn Nguyên Giới này có cái địa phương đặc biệt nào không?" Mặc Liên hỏi.

Xích Lô vừa nghe đến câu hỏi của Mặc Liên, lập tức giấu suy nghĩ trong lòng xuống, kiêu ngạo ưỡn ngực nói: "Tất nhiên rồi! Người mau đi cùng bản tôn tới chỗ này!"

Hai người thân hình chột lóc, ngay sau đó bọn họ đã đi tới một không gian khác, đó là một mảng trời xanh mây trắng, không gian mênh mông bát ngát vô cùng tận lại không có bất kỳ sự hiện hữu nào khác.

Mặc Liên nghi hoặc nhìn chăm chú Xích Lô, tiểu gia hóa kia nhếch miệng cười nói: "Nơi này chính là được điền của "nàng", một ngày ở ngoại giới bằng

một trăm năm trong này, đương nhiên cũng có loại dược điền khác, ở đó một ngày bằng một ngàn năm ở ngoại giới. Nếu dược thảo được trồng ở trong này loại sẽ nhanh trưởng thành hơn."

Xích Lô không có nói tiếp, thật ra hắn đang nghĩ: "Đáng tiếc 'nàng' vẫn bỏ lại bản tôn ra đi một mình, cho nên bản tôn sinh khí, mọi loại thảo dược ở đây đều vì vậy mà bị chính tay bản tôn hủy đi."

"Uh, cái này đúng là một cái bảo bối." Mặc Liên khiếp sợ lắm bầm nói, giờ phút này ngắm nhìn một mảnh không gian rộng lớn trước mắt phẳng phất như đang được ngắm nhìn một cái dược điền vô vùng vô tận.

Giờ khắc này, ở trong lòng Mặc Liên đã hạ một quyết định, nàng có trong tay một mảnh dược điền như vậy, không học tập chế thuốc quả thực là quá lãng phí.

"Không chỉ có như thế đâu, đất ở trong dược vườn đều thuộc thổ linh nguyên tố, người có thể căn cứ bất đồng linh dược thuộc tính tiến hành tài bồi, phẩm chất của linh dược sẽ có thể tăng lên." Xích Lô hít hít mũi nói, cái mũi nhỏ đều đã vênh lên trời, rất là đáng yêu: "Trong không gian này, một mảng lớn linh thảo hi thảo là có phẩm chất cao nhất, nếu có linh dược quý giá hay thần mộc gì đó thì nên gieo xuống đây."

Tuy rằng Mặc Liên không biết thần mộc là cái gì, nhưng dựa vào giọng nói Xích Lô nàng có thể đoán được, nhất định là một loại chí bảo, có thể ngộ nhưng không thể cầu. Trong lòng nàng âm thầm thầm thì: "Này nếu ta ở trong này ngốc tám trăm năm, ngoại giới từ mới trôi qua trong chớp mắt, sau khi ta rời khỏi đây có phải sẽ trở thành một lão thái bà hay không?"

Nghe được lời nói của Mặc Liên, Xích Lô phi thường khó chịu, mở cái miệng nhỏ nhắn nói: "Bản tôn là Hỗn Nguyên Giới! Hỗn Nguyên Giới đó! Người có thể yên tâm tu luyện ở trong này, nhưng mà tuổi tăng trưởng của thân thể người quả thật nhất trí bảo trì liên quan trực tiếp đến thời gian trôi qua ở ngoại giới, đương nhiên điều này cũng có nghĩa là tu vi của bản thân người cũng như vậy."

Đây chính là muốn nghịch thiên mà! Nội tâm Mặc Liên hoảng hốt một trận.

"Đây chỉ là một loại không gian trong Hỗn Nguyên Giới mà thôi, ở đây còn có một không gian khác, ở đó thời gian hoàn toàn yên lặng. Còn có mấy loại không gian khác nữa, bất quá dựa vào trình độ của người trước mắt sẽ không cần dùng đến, người vẫn nên nỗ lực tu luyện đi!" Xích Lô khinh bỉ nhìn nhìn Mặc Liên, tựa như đang nhìn một con kiến nhỏ ven đường, ác liệt cười: "Đi nhanh đi, đi ra ngoài thì người sẽ ngay lập tức minh bạch, con người người lòng tham không đáy, để cho người đối mặt với thực tế mà bất mãn vẫn tốt hơn."

"Này, ta phải đi ra ngoài như thế nào?" Mặc Liên tròn trĩnh mắt, Xích Lô này thực sự không là một người keo kiệt bình thường, không phải bản thân hắn lúc trước chỉ là một cái phổ thông Ngân giới không hề đặc sắc sao? Như thế nào mà khi nàng muốn dùng nó một chút lại có vẻ mặt như mang thù vậy?

Xích Lô ôn nhu vẫy vẫy mái tóc dài, tà khí cười nói: "Người là linh hồn khế ước giả của bản tôn, tự nhiên là muốn tiến vào thì ngay lập tức tiến vào, nghĩ đi ra thì có thể đi ra. Hiện tại, việc đầu tiên người đi ra ngoài cần phải làm là thu Tinh Tinh Nguyên Linh vào trong này, nó miễn cưỡng có thể lọt vào mắt bản tôn."

Mặc Liên còn muốn hỏi chút gì, thì đã bị Xích Lô một phen ném ra ngoài.

Không, phải là quãng mới đúng!

Động tác và tư thế tao nhã của Lầy Xích Lô, Mặc Liên căn bản không có biện pháp so sánh nổi.

Tiểu Tuyết nhìn thấy vị chủ nhân vô cơ biến mất của mình, lại vô cơ xuất hiện, thân hình nhanh như hỏa tiễn xông tới ôm chặt lấy nàng.

Nếu không phải là nó có thể cảm ứng được chủ nhân không có gì nguy hiểm, thì nó đã sớm đi tìm người rồi.

Đợi chút, nó có thể cảm ứng được chủ nhân? Vì sao đột nhiên có thể cảm nhận được rồi?

Lập tức tiểu Tuyết dùng hai mắt sáng lấp lánh đánh giá Mặc Liên, quét mấy lần, sau đó vẻ mặt không thể tin, nuốt nước miếng nói: "Chủ... chủ nhân... phẩm chất huyền lực căn của người! Không có khả năng! Làm sao có thể!"

Mặc Liên sờ sờ tiểu gia hỏa trong ngực, không biết nó vì sao lại kích động như thế, chỉ cười nói: "Đúng, cuối cùng ta cũng có thể tu luyện, thật tốt quá."

Tiểu Tuyết bỗng nhiên bật lên, khuôn hoảng hốt nói: "Sao chỉ có thể dùng từ tốt lắm để diễn tả được! Trời ạ! Làm sao bây giờ! Chủ nhân!"

"Sao vậy?" Mặc Liên không hiểu.

"Chủ nhân! Người! Người làm sao có thể là Huyền Linh thánh thể! Làm sao có thể?" Hai tay tiểu Tuyết liều mạng đập nước lấm bầm nói: "Khó trách, khó trách máu của người có thể đề cao huyết mạch chi lực của ta! Nguyên lai là nguyên nhân này!"

"Đến cùng là như thế nào?" Mặc Liên bị tiểu Tuyết lấm bầm lâu bầu lấm cho thần kinh nàng như lọt vào trong sương mù.

"Chủ nhân của ta! Người là Huyền Linh thánh thể đó!" Tiểu Tuyết thu hồi kích động, nghiêm túc nói, tuy rằng là nghi vấn, giọng điệu lại hàm chứa chắc chắn.

"Ừ, đây là sự thật." Xích Lô ngay lập đáp.

Nhìn chủ nhân nhà mình chăm chú, mà nàng ấy lại không có thái độ gì, tiểu Tuyết hận không thể xông lên lắc nàng ấy vài cái, nó cắn răng nói: "Chủ nhân người có biết Huyền Linh thánh thể đại biểu cho cái gì không?"

"Đại biểu cho cái gì?" Hai hàng lông mày thanh tú của Mặc Liên nhăn lại, dè dặt hỏi.

"Huyền Linh thánh thể là người sở hữu thập loại linh căn, hơn nữa trải qua hấp thu thiên địa linh khí và biến dị, trong người có thể tự hình thành một không gian. Bản thân những người này tồn tại đã là sáng thể chí bảo, có thể khai thông thiên địa Chi Lực, hơn nữa, huyết nhục của bọn họ có thể làm cho thực lực của tu luyện giả tăng lên, không phải chỉ là một ít! Vô luận là nhân tộc, ma tộc, cự tộc, thú tộc, tinh linh, linh tộc, hay là minh tộc đều có công hiệu giống nhau..."

Tiểu Tuyết không có nói tiếp, Mặc Liên cũng có thể biết kết quả. Trong đôi mắt trong suốt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi, nguyên lai thịt Đường Tăng thật sự có tồn tại! Chỉ là thịt Đường Tăng chỉ có yêu quái muốn ăn, mà này thịt của nàng là người người muốn ăn!

"Cho nên, một khi bị người ta phát hiện ra cái bí mật này, ta chỉ có thể chờ bị người bắt lại, rút gân lột da lấy máu hả?" Nàng bình tĩnh hỏi.

"Vâng, bọn họ sẽ rút gân lột da, lấy máu, nhưng bọn họ sẽ không cho ngươi chết..." Trên mặt tiểu Tuyết là một mảng u ám, bình tĩnh nói.

Làm sao bây giờ?

Con đường tu luyện của người sở hữu Huyền Linh thánh thể quá mức gian nan, rất hiếm có người có thể tu đến đại thành, nếu bị lưu lạc trở thành người được người thì đó chính là sống không bằng chết.

Lần đầu tiên, tiểu Tuyết oán hận bản thân nó nhỏ yếu như thế, tuy rằng nó thông hiểu vạn vật chi lý, nhưng lại không có khả năng để bảo vệ chủ nhân, loại cảm giác vô lực này giống một con dao nhọn đâm thẳng trái tim tiểu Tuyết, làm tâm nó sinh đau.

Bốn phía lâm vào một bầu yên tĩnh quỷ dị, ngay cả không khí đều bắt đầu ngưng kết

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Phụ mẫu thủ hộ

Bỗng nhiên, Mặc Liên nhếch môi cười, trên mặt mang theo một tia vô vị, một chút thoải mái, nàng chậm rãi nói: "Tiểu Tuyết đừng sợ, chẳng lẽ loại tình huống này so với việc ta sống không quá hai mươi tuổi tẻ hơn sao?"

Tiểu Tuyết sùng sột, cái đầu nhỏ nhăn khê khê lắc.

"Thì đúng rồi, sự thật này so với trước đây là rất tốt rồi, vậy ngươi còn phải lo lắng gì nữa? Chủ nhân của ngươi sẽ không dễ dàng bị đánh gục như thế, càng sẽ không dễ dàng buông tha dù là một tia hi vọng." Mặc Liên sờ sờ bộ lông mềm mại của Tiểu Tuyết, nói khê.

"Vâng chủ nhân, chúng rồi sẽ có biện pháp!" Tiểu Tuyết bị những lời nói của Mặc Liên ảnh hưởng, dần dần cũng tỉnh táo lại, ngay lập tức ánh mắt lấp lánh của nó nhìn phía tay trái Mặc Liên, bỗng nhiên xúc động bất lấy tay trái Mặc Liên, gấp gấp nói: "Chủ nhân, ta đã biết! Mau! Người nhanh chút cởi bỏ phong ấn trên chiếc nhẫn này!"

Nhẫn?

Dưới ánh mắt chăm chú của nó, Mặc Liên cảm thấy nghi hoặc nói: "Làm thế nào để cởi bỏ?"

"Dùng máu của người nhỏ lên nhẫn là được." Tiểu Tuyết kích động nói. Nhớ lại ngày đó, bản thân nó chính là bị chiếc nhẫn này hấp dẫn, tuy rằng nó bị phong ấn hoàn toàn, nhưng dao động của nó vẫn như có như không, cũng không giả, nhất định nó là kinh hải bảo vật, có thể trợ giúp chủ nhân tu luyện.

Mặc Liên cúi nhẫn, cắn đầu ngón tay, đem máu mình nhỏ lên trên cái nhẫn đen kịt.

Hồng Quang phóng lên cao, Nguyên Tố Lực tinh thuần với bảy loại màu sắc từ trong chiếc nhẫn chui ra ngoài, hóa thành từng sợi dây từng gút gao quấn quanh một đóa hoa sen, một tầng rồi lại một tầng, như hóa tinh linh vũ động, trên mặt đất hóa thành một huyền lực trận pháp huyền ảo.

"Liên Nhi!"

Một tiếng nói nam tính, ôn nhu mà từ tĩnh từ trong đầu truyền ra, phảng phất như tiếng nói này đã từng khắc sâu trong lòng nàng, hôm nay mới được khai phá, giọng nói ấy mang theo sâu sắc thương tiếc và áy náy. Thân hình Mặc Liên chấn động một trận vì tiếng gọi kia.

Liên Nhi? Là ai?

"Liên Nhi! Nếu đồ án này khởi động, chứng minh con đã lựa chọn một con đường gian khổ gập ghềnh. Có thể con không biết mà cũng không muốn biết về chuyện mà ta định nói, nhưng mà thật ra phụ mẫu rời bỏ con cũng không phải vì chúng ta mong muốn, mà là bị ép, vì bất đắc dĩ." Tiếng nói ôn nhu của nam tử, như nước suối ấm áp chảy róc rách bao vây lấy tâm Mặc Liên.

"Bởi vì phụ thân nên đã hại con, từ lúc sinh ra đã bắt đầu ngủ say. Phụ thân chỉ có thể dùng Đại Kim Chuyển Hồn Đan để cho con bảo mệnh, thật vất vả con mới có thể tỉnh lại, lại bởi vì thương thế quá nặng nên kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng nên vô pháp tu luyện, hình đồng phế nhân... Nhưng phụ thân muốn nói cho con, vô luận con biến thành thế nào đi chăng nữa thì con vẫn là Liên Nhi, người mà phụ thân và mẫu thân yêu thương nhất.

Mẫu thân của con... Phụ thân thật sự không có biện pháp nào buông tay nàng... Cho nên phụ thân chỉ đành phải dối với con, nếu con thành công Khai Linh. Nhất định phải đem chiếc nhẫn đi tìm Lam gia gia chủ, hoặc là Ma Ni Lạp Nhĩ. Tuy rằng phụ thân vô pháp bù đắp cho con nhưng vẫn hi vọng bọn họ có thể thay phụ thân bảo vệ ngươi."

Mặc Liên lắng lắng nghe, trong lòng vì những lời này mà rung động, nguyên lai nàng không phải bị phụ mẫu vứt bỏ, bọn họ rời xa nàng cũng là vì bất đắc dĩ.

"... Con không nên trách phụ thân, càng không nên trách mẫu thân, hảo hảo sống thật tốt, một ngày nào đó phụ thân sẽ trở về tìm con, sẽ không quên mang theo mẫu thân của con.. người một nhà chúng ta nhất định sẽ có ngày đoàn tụ..." Tiếng nói sùng ái của nam tử ở trong đầu nàng bắt đầu trở nên mơ hồ, Mặc Liên không biết tại sao khi giọng nói này có dấu hiệu sắp biến mất, trong lòng lại cảm thấy hơi hơi chua xót.

"... Nhớ kỹ điều này... Mẫu thân con là Lăng Nhược Vi... Phụ thân con là Mặc Vân... Con là Mặc Liên của chúng ta..."

Cuối cùng thì giọng nói của nam tử kia cũng biến mất, thất sắc phù văn cũng dần dần nhạt đi. Hoa lệ phù văn dần dần thất sắc, nhưng Tiểu Tuyết lại vô tâm thương thức dị tượng bảo vật xuất thế này, chỉ kinh ngạc sững sờ nhìn chăm chú chủ nhân nhà mình, máu Huyền Linh này thật sự là tốt, vừa tinh khiết vừa thơm làm cho tâm thú của nó mạnh mẽ trời dậy.

Mặc Liên đưa mắt nhìn cái nhẫn trên tay mình này giờ vẫn không hề có một tia biến, trong lòng lưu động, chậm rãi đeo chiếc nhẫn về chỗ cũ.

Sau khi Mặc Liên đeo nhẫn vào, Tiểu Tuyết bỗng nhiên tỉnh táo lại, nó âm thầm nói may mắn trong lòng, lực hấp dẫn của máu Huyền Linh quả nhiên không thể khinh thường, ngay cả nó cũng bị khuynh đảo.

Tiểu Tuyết nhìn chăm chăm cái nhẫn đen thui trên tay Mặc Liên, bỗng nhiên nhảy nhót cười to nói: "Chủ nhân! Thật tốt quá! Nguyên lai cái nhẫn này lại là một cái huyền ảo giới có thể che giấu khí tức của bản thân! Có cái này thì chúng ta không cần luôn thấp thòm lo lắng nữa rồi!"

Mặc Liên lắng lắng chăm chú nhìn cái nhẫn không có một điểm nào trên tay mình, ngay cả Tiểu Tuyết đều cảm thán nó, tất nhiên nó phải là một cái huyền ảo khí rất thừa thớt trân quý!

Trong lòng cảm động, Mặc Liên chậm rãi xoa xoa cái nhẫn trên tay, trên mặt lộ ra một chút ý cười ôn nhu.

Bỗng nhiên, Mặc Liên cảm giác được có cái gì đó lôi áo choàng nàng.

Cúi đầu thì ngay lập tức nhìn thấy, đó không phải là Tinh Tinh Nguyên Linh sao?

Nhớ tới lời nói lúc trước của Xích Lô, Mặc Liên phúc hắc cười, ngồi xuống nhìn thẳng Tinh Tinh Nguyên Linh, giọng nói của nàng mềm mại ôn nhu: "Như thế nào? Tiểu Linh?"

Tiểu Linh!

Tiểu Tuyết chỉ cảm thấy một trận hàn khí truyền từ chân lên đầu, chủ nhân của nó khi nào lại có hình tượng ôn nhu như nước này chứ, quả thật cảnh tượng này thật là quá khủng bố, làm nó không biết nên làm thế nào cho phải.

"Tiểu Linh?" Tinh Tinh Nguyên Linh sau khi nghe được cái tên này sau, ánh mắt sáng ngời, gần từng chữ nói, nhưng đầy mắt đều là khát vọng đối với Tây Tựu Phạt Cốt đan, miệng nhỏ chím chím nói: "Vượt qua kiểm tra, có thể khế ước, Tiểu Linh sẽ đi theo chủ nhân."

"Tiểu Linh là muốn theo ta rồi đi sao?" Mặc Liên xoa xoa sợi tóc mềm mại của Tinh Tinh Nguyên Linh, cười hỏi.

"Đúng." Tinh Tinh Nguyên Linh lập tức gật đầu.

Hàng lông mày tinh xảo, xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhăn lại, Mặc Liên bày ra một bộ dáng, dè dặt cẩn trọng nhìn Tiểu Tuyết, trong khi Tiểu Tuyết còn đang nghi hoặc, không hiểu ánh mắt kia của chủ nhân là có ngụ ý gì, thì lời nói ra sau đó của nàng thành công làm nó học mẩu một phen.

"Nhưng mà Tiểu Linh, làm sao bây giờ? Lúc này người đối xử với chúng ta như vậy, Tiểu Tuyết vẫn còn đang mất hứng đó, nó nói với ta không muốn mang theo ngươi."

Đôi mắt thông thấu trong suốt của Tinh Tinh Nguyên Linh vì lời nói này của Mặc Liên mà phủ thêm một tầng sương mù, hai mắt ngay lập tức muốn khóc.

Tiểu Tuyết tuy rằng kinh ngạc, cũng không muốn làm người tốt lo chuyện bao đồng gì đó, lập tức lấy ra từ trong sinh mệnh không gian của nó một cái

bình ngọc trừ vật, để ngay cầm Tinh Tinh Nguyên Linh, một bộ đáng chuẩn bị sẵn sàng.

"Bất quá, người cũng không cần khổ sở, người cũng biết là Tiểu Tuyết rất ưa thích thu thập chí bảo, ta nghĩ nếu người đưa bảo vật cho nó, nó nhất định sẽ cao hứng mà tha thứ cho người." Mặc Liên tiếp tục chân thành nói, trong ánh mắt không có tí ti tạp chất nào.

Cái bình ngọc trong tay Tiểu Tuyết lao đảo một trận, kém chút nữa đã rơi xuống.

Chủ nhân! Người làm sao có thể phúc hắc đến trình độ này! Đoạt được Tinh Tinh Nguyên Linh đã là Đại Vận Thế rồi! Thế nhưng muốn lừa nó để kiểm thêm chút đỉnh!

Đôi mắt ngây thơ đầy nước mắt của Tinh Tinh Nguyên Linh ngay lập tức nhìn nhìn Tiểu Tuyết, bộ dáng giả dựa rồi rã, một lúc sau mới đưa bàn tay nhờ nhấc đầy thịt của mình lôi kéo Mặc Liên tiến vào chỗ sâu huyết động.

Tiểu Tuyết bĩu môi, thu hồi cái bình ngọc, âm thầm oán thầm, nó cũng chưa cảm ứng được nơi này có cái bảo bối gì, vậy mà tiểu gia hỏa này lại có bộ dáng tức giận như vậy, để xem thứ đồ kia có đáng giá để nó kiêu ngạo như thế hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24-1: Khải Linh ngưng tụ huyền lực (1)

Một người một thú chậm rãi đi theo Tinh Tinh Nguyên Linh vào trong huyết động, ánh sáng nhu hòa duy mỹ làm huyết động trở nên đẹp đẽ điểm lệ, phảng phất như ảo cảnh, ánh sáng cùng bóng tối đan xen vào nhau, đẹp đẽ như không có thật.

Mặc Liên không biết bản thân mình đã ở huyết động đi được bao lâu rồi, cảnh vật bốn phía tựa hồ không ngừng thay đổi, nàng biết đây lại là một cái huyền lực trận bảo vệ khác.

Bằng vào nhãn lực của nàng thế nhưng nhìn không ra cấu thành của huyền trận này. Bởi vậy có thể thấy được thực lực của vị luyện trận giả này so với Tinh Tinh Nguyên Linh cao hơn rất nhiều. Hơn nữa từ khi bản thân nàng tiến vào huyết động này, không hiểu sao nàng luôn có một loại cảm giác quái dị giống như bị ai đó nhìn chăm chăm.

Chắc đây là cảm giác nên có sau khi rơi vào huyền lực trận, nếu như nàng có gì hành vi gây rối nào sẽ đã bị huyền lực trận tru sát.

Tinh Tinh Nguyên Linh bỗng nhiên ở đứng ở trước một trụ tinh tinh, khe khẽ mở miệng nói: "Đến... Cẩn thận... Chủ nhân..."

Đang lúc Mặc Liên và Tiểu Tuyết buồn bực, cánh tay nhỏ bé của Tinh Tinh Nguyên Linh vung lên, một chùm sáng cừu sắc từ trong tay nó lóe lên, trong huyết động đều vì vậy mà tràn ngập ánh sáng, cuối cùng chùm sáng cừu sắc kia nhập vào khối trụ tinh tinh.

Khối trụ tinh tinh bỗng nhiên sáng lên, giống như nam châm bắt đầu hấp thu những tinh tinh xung quanh đó, từng mảnh nhỏ tinh tinh nhảy múa trong không trung, lộng lẫy loá mắt, dần dần tụ lại thành một phù trận.

Chỉ liếc mắt một cái, Mặc Liên đột nhiên cảm thấy ý thức của mình bị chấn động.

Đồ án hoa lệ duyên dáng lộ ra vẻ ngưng trọng tang thương, ký hiệu cổ kính huyền ảo ở trong đó chao liêng lưu chuyển, mang theo vô tận biến hóa, đánh thẳng vào tâm hồn nàng.

Ba ngàn sợi tóc đen mềm mại lay động trong gió, đồng tử Mặc Liên lại dần dần trở nên thâm trầm, giữa đôi mắt là những đốm sáng như những ngôi sao lấp lánh, cùng lúc này đồ án tràn đầy biến hóa hô ứng lẫn nhau, thời gian cứ như vậy yên lặng trôi qua.

Tiểu Tuyết và Tinh Tinh Nguyên Linh giật mình chăm chú nhìn biến hóa trên người Mặc Liên, đều ngoan ngoãn không lên tiếng vì sợ quấy rầy nàng.

Quang cảnh xung quanh biến hóa, trời đất quay cuồng một trận, lúc này Mặc Liên đã đi tới một cái giới nguyên khác.

Phía trên là một cái quảng trường rộng lớn mênh mông, chín mươi chín khối ngọc trụ hướng thẳng lên trời, không có điểm dừng. Các hình điêu khắc của các loại ma thú vĩ đại trông rất sống động, bộ mặt dữ tợn điên cuồng, trên đó còn quanh quẩn những ký hiệu phức tạp, trang trọng phong phú, ẩn ẩn hàm chứa lời quang.

Một con đường được trải bằng Ngọc Xích Mãnh nối thẳng tới Vương Tọa, ngồi ở trên Vương Tọa là một nam tử, xung quanh hắn như được bao trùm bởi một tầng kim quang, hán ngồi đó vững vàng như sóng triều, kiêu ngạo như lửa!

Cho dù đây chỉ là một ảo ảnh, Mặc Liên cũng có thể nhìn thấy giữa đôi mắt màu vàng thâm thúy của hắn tràn đầy Lôi Hỏa, trên người tản mát ra uy áp mạnh liệt, hắn rất chói lọi, sự chói lọi này có thể che lấp cả mặt trời, phảng phất như người nam tử này là vị thần đích thực duy nhất trên thế giới này!

Nam tử vĩ ngạn uy vũ, mặc giáp huyền lực màu hoàng kim, lăm lệt ngời sáng nơi đó, mái tóc dài vàng óng được buộc lên cao, tuy nàng không thấy rõ khuôn mặt của người nam tử kia, nhưng không hiểu sao Mặc Liên lại cảm thấy hình như nàng đang bị hấn nhìn chăm chú.

"Hà?" Ngự khí bình thân, cho dù hai người bọn họ cách xa nhau hàng vạn thước nhưng nồng đậm thiên uy trong một chữ đó vẫn đủ để làm Mặc Liên chấn động, thân thể không thể tự ức chế, khẽ run run, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

Không có khả năng! Trải qua huyền tinh cải tạo qua đây thân thể, như thế nào bởi vì một cái ánh mắt như có như không mà nàng lại bị chấn động đến mức độ này?

Mạnh! Rất mạnh! Mặc Liên không thể tưởng tượng nam tử kia lại mạnh đến vậy!

Vô luận là thực lực, hay là khí chất, nam tử này đều đủ để mọi người trên thế gian điên cuồng!

Khó trách hấn ta có thể tự kỷ đến trình độ kia. Mặc Liên oán thầm trong lòng.

Bỗng nhiên, bộ dáng nam tử hơi sững sờ, kinh ngạc mở miệng nói: "Hóa ra nơi này lại có một tiểu bối chưa trải qua Khải Linh. Tiểu bối, ngươi làm sao lại ở chỗ này?"

Mặc Liên nắm lại nắm tay, móng tay đâm vào huyết nhục, nàng lấy đau đớn trên thân thể đánh thức tinh thần, nàng muốn nhìn kỹ người nam nhân kia.

Rất sâu, sâu không lường được, người nam nhân này làm cho Mặc Liên kính sợ, điểm này là phát ra từ nội tâm!

Phảng phất như hấn sinh ra đã được nhân định là phải cao cao tại thượng như thế, giống như một lần cùng hấn đối diện, đều đủ để hao hết toàn bộ khí lực nàng.

"Thì ra là thế, ngươi chẳng những thông qua thí nghiệm, đạt được huyền tinh, còn được Tinh Tinh Nguyên Linh đồng ý. Tuy rằng chưa có Khải Linh nhưng chắc hẳn ngươi cũng là một người không đơn giản." Nam tử lười nhác nói, giọng nói hồ hững, lạnh như băng làm lòng Mặc Liên run lên.

"Tuy rằng ngươi có một bước đệm hiếm có, bất quá trong truyền thừa của bản tôn đều là vô số huyền lực công pháp, đấu thuật, vũ kỹ, và những trân bảo hiếm có, ngươi đã đã thông qua khảo nghiệm, hiện tại chỉ cần ngươi quỳ xuống, khấu đầu bản tôn ba cái, bản tôn liền mở lòng từ bi, chỉ điểm một hai cho ngươi." Mâu quang của nam tử ngồi trên vương tọa lóe lên tia sáng lạnh, không để ý lắm nói, tiếng nói cao ngạo lạnh lùng, lại đáng chết thuần hậu dễ nghe.

Mặc Liên nghe vậy, không thể ức chế mà nhú mày lại, ngạo khí nơi đáy lòng dần dần bị hấn kích thích.

Trong phạm vi vạn giới, nếu có người được hấn chỉ điểm, người nào sẽ không là cảm động đến rơi nước mắt, kích động khấu tạ chứ?

Cho dù là một người đứng đầu một giới, Đại Năng ở một phương, cũng không thể tránh được.

Nếu nàng là những người khác, nói không chừng sẽ không chút do dự quỳ xuống! Dù sao, loại thượng cổ đại năng truyền thừa này sẽ có mấy người không động tâm đây?

Đặc biệt là loại người như nà, thiên tâm vạn khổ để khơi thông huyền lực mạch để trở thành một người có thể tu luyện, con đường tu luyện nhấp nhô như thế, thậm chí nhìn không ra một tia hi vọng.

Giờ phút thượng cổ đại năng truyền thừa đối với nàng mà nói là có thể có được một cách dễ dàng, chỉ cần nàng quỳ xuống, dập đầu mấy cái mà thôi.

Quý?

Châm biếm cười một tiếng, Mặc Liên nhếch môi cười lạnh.

Vô luận là đời trước, hay là đời này, nàng chán ghét nhất đó là khuất phục, đặc biệt loại khuất phục vì lực lượng của mình mà bán đứng tôn nghiêm! Nếu nàng thật sự khuất phục, phỏng chừng cả đời này đều không thể vượt qua cái bóng ma này.

Nếu quý, nàng sẽ không thể vượt qua siêu việt chương ngại!

Nếu quý, nàng sẽ vô pháp vượt qua núi cao trước mắt!

Nàng nhìn thẳng hình ảo ảnh ở ngoài vạn thước với ánh mắt lạnh như băng, khom người chín mươi độ, hữu lễ nói: "Mặc Liên, bái kiến tiền bối!"

Vừa dứt lời, trên người Mặc Liên bỗng nhiên trầm xuống, uy áp dường như chỉ dồn lên người Mặc Liên, một người không hề có tu vi như Mặc Liên cơ hồ vô pháp hô hấp.

Răng rắc!

Xích Mãnh Ngọc ở ngay dưới chân Mặc Liên xuất hiện mấy vết rách thật nhỏ, vết máu theo thân thể tràn ra các nơi, nếu không là vì thể chế Mặc Liên đã được huyền tinh cải tạo qua, nếu không phải là vì công năng tự mình chữa trị của cái thân thể, chỉ sợ giờ phút này nàng đã sớm đi đời nhà ma, hóa thành một đoàn khói nhẹ, biến mất ở trong thiên địa.

"Hả?" Nam tử lại nghi hoặc lên tiếng nói, dường như thập phần tò mò đối với việc Mặc Liên còn chưa có chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24-2: Khải Linh ngưng tụ huyền lực (2)

Cả người nàng như đang phải gánh vác một tòa cự sơn, tới mức trầm xuống, huyền lực mạch của nàng đều bị nghiền nát, lại cực nhanh được chữa trị tái sinh. Nàng gất gao nắm hai tay lại! Máu tươi theo tứ chi chảy xuống lên trên mặt Xích Mãnh Ngọc, xinh đẹp điểm lệ.

Không quý!

Không thể quý!

Đồng tử mắt nàng thuần túy giống như bầu trời đêm tĩnh lặng, môi đỏ mọng yêu dị mang theo chút máu tươi hiện lên một chút ý cười như có như không.

Không chỉ có không quý!

Nàng còn muốn dùng lực lượng của hấn để mở ra đại môn tu luyện!

Mặc Liên hạ quyết tâm, lập tức dựa theo Hồn Nguyên khẩu quyết tầng thứ nhất để khơi thông huyền lực mạch, điên cuồng hút vào huyền lực của nam kia, rồi dùng phương pháp của Hồn Nguyên Công để dung hợp nó vào trong huyền lực của mình, ai ngờ, sau khi huyền lực tiến vào, huyền lực mạch của nàng mãnh liệt chấn động, sau đó tự hình thành nhữn cột lốc xoáy.

Đồng thời, một số bộ phận linh lực và huyền lực khác bị khí hải bá đạo hấp thu, trực tiếp chuyển hoá thành Đầu khí.

Ngân giới trong tay sáng rực lưu chuyển, Xích Lôi rồng giận bên tai nàng: "Nữ nhân đáng chết! Sao lại thế này! Ngu ngốc! Ngang ngạch kháng cự làm gì! Dựa vào thực lực hiện tại của ngươi vô pháp chống lại lực lượng của người này!"

Giọng nói lo âu của Xích Lôi không ngừng quanh quẩn bên tai nàng nhưng Mặc Liên lại không chút để ý. Nàng mang huyền linh thánh thể, huyền lực của người bình thường tuyệt đối vô pháp trợ giúp nàng Khải Linh, tuy rằng trực tiếp hấp thu huyền lực của nam nhân này là một hành động rất ngu ngốc, nhưng đây là cơ hội duy nhất để nàng trở mình.

Lần này nàng chấp nhận đánh cược mạng sống của mình!

Hoặc là thắng! Hoặc là tử!

"Dừng lại! Nhanh vào trong này! Bằng không ngươi nhất định sẽ nổ tan xác mà chết!" Xích Lôi la lên, cái nữ nhân đáng chết này, vì sao lại hành động lỗ mãng như thế! Xích Lôi lập tức có suy nghĩ muốn cưỡng chế đem Mặc Liên thu hồi, lại phát hiện thế nào cũng làm không được, hấn nói thầm trong lòng: "Không có khả năng, thế nào lại không được!"

Chăm chú nhìn thân thể nhỏ bé không ngừng bị phá hư, rồi lại đúc lại, biểu cảm cứng cỏi lợi hại của nàng làm cho mâu quang của nam tử kia sáng lên, giọng nói đầy thích thú: "Nga? Dưới loại tình huống này, chẳng những không có ý định nhận thua, mà còn to gan trộm huyền lực của bản tôn để tu luyện?"

Cái nhân kia... có chút ý tứ!

Mặc Liên không biết những lời nói giữa bọn họ đều lọt vào tai vị nam tử kia, không sót một chữ.

Một giọt nước sao có thể vật lộn với đại dương mênh mông?

Xích Mãnh Ngọc trong nháy mắt bị uy áp nghiền nát, ngọc phiến băng liệt, hồng quang tung bay, lời thề nổi lên, vậy mà cái nhân loại nhỏ bé như con kiến kia vẫn vượt qua được?

Không thể tưởng được ở dưới uy áp của hấn, tuy rằng hấn đã cố ý thu liễm, thế nhưng Mặc Liên vẫn có thể trụ được, tuy rằng nàng đã bị tàn phá đến không chịu nổi, cả người mình đầy thương tích, nhưng nàng không có hóa thành khói nhẹ biến mất, mà sự nỗ lực này của nàng thành công lấy được sự ngưỡng thức của hấn.

Nam tử hơi hơi nhếch khóe môi mỉm cười, giống như ánh sáng mặt trời phá vân chiếu rọi vạn vật, quang mang vạn trượng, hấn chậm rãi nói: "Bản tôn thay đổi chủ ý, chỉ cần ngươi có thể đi tới trước mặt bản tôn, bản tôn sẽ chỉ điểm cho ngươi một hai!"

Mặc Liên gian nan ngẩng đầu, Hồn Nguyên quyết trong cơ thể lấy tốc độ cao nhất vận chuyển, trong thân thể nàng đã có mười một cái lốc xoáy không

đáy, điên cuồng hấp thu linh khí và huyền lực của nam tử kia.

Mà linh khí và huyền lực bị Mặc Liên hấp thu cùng ngoại lực áp bách mà nam tử kia tỏa ra ảnh hưởng lẫn nhau, liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mặc Liên.

Dần dần, ở bốn phía Mặc Liên hình thành một cái khí xoáy tụ, cuồng phong đột nhiên nổi lên, làm cho tóc của Mặc Liên Mặc không ngừng tung bay, như một đóa hoa sen nở rộ.

Đôi mắt vàng của nam tử kia vừa lòng nheo lại, bàn tay to thon dài đặt bên dưới cái cằm hoàn mỹ, biếng nhác mở miệng nói: "Uh, bản tôn đã quên nói, ngươi dùng xong đồ của bản tôn, nếu ngươi làm không được yêu cầu mà bản tôn đưa ra, bản tôn sẽ giết ngươi."

Sau khi lời nói nhẹ bỗng kia kết thúc, kinh phong hùng hậu mà mạnh mẽ từ mặt đất quảng trường đột ngột xuất hiện, cuốn lấy từng khối Xích Mạch Ngọc đã bị tổn hại lúc trước, theo tác động của cự phong mà đánh úp về phía Mặc Liên.

Nàng cắn răng một cái! Khí xoáy tụ trong cơ thể được vận chuyển càng thêm nhanh hơn, phảng phất như nghe được tiếng động nghiền vụn của thứ gì đó, Lôi Đình chi lực từ trong thân thể nàng bạo phát ra ngoài, mà thân hình gầy yếu bé bỏng của nàng, không bị nổ tan giữa những trận uy áp khủng bố giống như một kỉ tích.

Đôi chân ngọc tinh tế bị phủ máu tươi đầm đìa, tia kiên định ở trong ánh mắt nàng, làm cho hấn càng thêm hứng thú xem tiếp, nàng vững vàng bước ra một bước đầu tiên!

Oành!

Kính Lôi chợt giáng xuống!

Tiếng sấm sét vang dội quanh quẩn trong không trung, ở một địa bàn mệnh mông rộng lớn được bao phủ bởi vô số vòng lôi điện, mỗi một tiếng kia đều dừng ở trong lòng hấn!

Đôi đồng tử kim sắc vàng óng ánh của hấn lóe sáng.

Quả nhiên, thú vị!

Huyền lực mạch và khí hải của nàng lại không ngừng mà được mở rộng, cuối cùng nàng cũng đã có chút thích ứng được loại uy áp mãnh liệt đủ để làm tê liệt năm giác quan, Mặc Liên nhếch môi cười, ánh mắt trong suốt mà sáng ngời!

Bước thứ hai lại càng thêm kiên định, linh khí và cuồng phong cực nóng hình thành ra một đôi cánh chim, hiện ra sau lưng nàng.

Bước thứ ba, bước thứ tư...

Từng bước một, mặt mày của vị nam tử kia cũng theo từng bước chân của Mặc Liên mà có chút biến hóa, mâu quang của hấn khi thấy Mặc Liên tới càng ngày càng gần thì càng thêm hưng phấn, phảng phất như hấn đã phát hiện ra một kiện đồ chơi thú vị, một sủng vật mới lạ.

Thân hình Mặc Liên ngã ngay xuống dưới chân vương tọa, cả người đầy máu, nhưng mà huyền lực vẫn như trước điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong thân thể nàng, mắt thấy thân thể của nàng đã căng phồng như một khí cầu, tùy thời đều có thể bị nổ thành mảnh nhỏ.

Liên tính huyền lực mạch và khí hải Mặc Liên đã lớn hơn thường nhân rất nhiều lần, nhưng mà huyền lực của hấn là thứ mà nàng tuyệt đối không thể chống lại, nàng còn chưa có chết, nguyên nhân mang tính quyết định là Huyền Linh thánh thể.

Nam tử kia nhếch môi cười, hai tròng mắt hơi hơi nhú lại, cuồng phong chợt đình chỉ, linh khí theo đó lặng yên biến mất.

Nếu bị Giới Chủ trong vòng vạn giới khác nhìn đến, nhất định sẽ bị chấn kinh rớt cằm!

Nam nhân là ai, mà chỉ cần một ánh mắt đã có thể quấy đảo năng lượng trong thiên địa!

"Chắc chắn, bản tôn vậy mà lại cứu ngươi một mạng, ngươi thật là một đồ chơi thú vị, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ thuộc về bản tôn." Nam tử miễn cưỡng nói.

Tiếng nói vừa dứt, trên cái trán tái nhợt của nàng liền hiện lên một nụ hoa màu vàng ở giữa một mảnh huyết sắc, tản ra những tia sáng thanh nhã mà không kém phần yêu dị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Thu phục Tinh Tinh Nguyên Linh (1)

Sau khi Mặc Liên hoàn hồn mới phát hiện bản thân mình đang ở trong một tòa đại điện hoa mỹ, bốn phía Thiên địa Quy Tắc pháp văn vờn quanh, kim sắc vàng óng ánh một phương, một đóa liệt ngục Kim Liên hiện phía trên đồ án, vạn vật trong thiên địa đều phải xưng thần, thuần phục dưới nó.

Kim Liên đồ án này cũng không giống với đồ án tiền giai của Tiểu Tuyết lúc trước, nó lại càng thêm mênh mông vô ngần, dường như bao hàm toàn bộ trời đất.

Kim quang văn chói mắt tôn quý, dập dờn như nước, một tầng rồi lại một tầng biến mất, xuyên qua Bình Nguyên Tinh Thạch, thẳng thâu tiến về phía sơn mạch cao lớn.

May mắn giờ phút này Mặc Liên đang ở chỗ sâu sơn mạch, bằng không cảnh tượng này đủ để trấn động lòng người.

Thiên địa Linh khí như một biển Hoàn Vũ chậm rãi tầm bờ miêu tả thân hình như đóa hoa sen của nàng, loại lực lượng này ôn hòa nhưng mà không kém phần hùng hậu, lặng yên mở rộng kinh mạch và khí hải của nàng.

Mặc Liên nhắm mắt cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, mười một cột sống lớn xoay nhanh chóng vận chuyển, không ngừng cắn nuốt linh khí, chúng đều tự tản ra những luồng quang huy nhu hòa.

Mà quảng trường mênh mông vô bờ này, một nam tử khí vũ bất phàm như thiên thần đang lặng lẽ nhìn hết thấy, sự tồn tại của hắn giống như chỉ là một cái mộng cảnh.

Nhưng mà đó thật là một cái mộng sao?

Bên trong trận huyền lực tinh mỹ màu vàng, Mặc Liên nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ cái trán, ngoại trừ có một chút nóng rực, vẫn không có gì không khoẻ cả.

Huyền lực vẫn biến mất, trên điện phủ to lớn rộng rãi, các loại trang sức được điêu khắc bằng Ngọc Thạch tản ra ánh sáng nhu hòa, ngay cả sàn của đại điện này cũng đều là dùng cực phẩm tinh thạch tạo thành, linh khí ở chỗ này nồng đậm giống như sương mù, lượn lờ vờn quanh, Mặc Liên thở sâu một hơi, cả trực giác, thể xác và tinh thần là một trận thư sướng.

"Chủ nhân, người rốt cục đã tỉnh?" Tiểu Tuyết sốt ruột nhảy vào trong ngực Mặc Liên, khẩn trương nói.

"Vừa mới đó là..." Mặc Liên đánh giá đại điện Kim Bích Huy Hoàng cũng không hề có điểm tặc tăng này, nghi hoặc nói.

"Ta cũng không biết đã phát sinh chuyện gì, hình như là chủ nhân đã thông qua khảo nghiệm nên được tiền chủ nhân của Tiểu Linh truyền tống đến một nơi khác, rồi rơi vào bên trong Thiên địa Quy Tắc. Chủ nhân, thế nào sau khi người vào một cái Truyện Tổng Trận, chẳng những đã Khai Linh, có thể ngưng tụ huyền lực, lại còn trực tiếp nhảy qua giai đoạn linh giả, biến thành sơ cấp huyền giả rồi? Đầu khí thể nhưng cũng là cấp bậc đầu giả rồi!" Tiểu Tuyết đầu tiên là nhú mày, rồi sau đó giống gặp quỷ kinh hô.

"Làm sao có thể! Theo lý thuyết, người khủng bố có thập huyền lực căn này, còn là biến thái Huyền Linh thánh thể, muốn ngưng tụ huyền lực thành công, nếu ở địa phương như nơi này thì phỏng chừng cả đời vô vọng, cho dù là ở bên trong tinh tinh huyết động, một nơi có linh khí bức người tu luyện ít nhất cũng cần hai mươi năm, chủ nhân đến cùng là người làm như thế nào vậy?" Tiểu Tuyết nhìn sự tiến bộ thần tốc của chủ nhân nhà mình, sau khi kinh ngạc là cao hứng. Hoàn toàn không hề biết rằng sau khi Mặc Liên thăng cấp thì tu vi của nó cũng tăng theo, hơn nữa huyền lực trong cơ thể nó đã tích lũy đến mức sắp bùng nổ rồi.

Vừa dứt lời, thân hình Tiểu Tuyết đột nhiên chấn động, hô to: "Không tốt! Chủ nhân! Ta cũng muốn tiến giai rồi!"

Kim sắc Thiên Địa Quy Tắc vàng óng ánh lại giáng xuống, mà lần này cái ma thú đồ án không biết tên cũng đã biến thành Kim Liên đồ án.

Thân hình Tiểu Tuyết ở giữa đồ án, chậm rãi tăng trưởng, trở nên thon dài hoa mỹ hơn, bộ lông ngân lượng sắc càng thêm mềm mại, giữa da lông có cát dấu hoa văn thần bí màu xanh nhạt.

Trên đầu của nó một dần dần sinh ra một đôi góc, trong không trung hóa thành t đường cong hoàn mỹ, trong không gian hai góc càng là có ả ả điện quang chớp động, phảng phất như đập tường vân mà đến, cánh chim sau lưng càng thêm đầy đặn to lớn.

Nó chậm rãi mở đôi mắt tràn ngập trí tuệ kia ra, trông mắt thâm thúy mà thanh thấu, nổi lên quang huy màu xanh kỳ dị, như thể cơ trí mà tao nhã, phảng phất có thể xuyên thấu mọi loại huyền cơ trong thiên địa.

"Chủ nhân, ta thăng cấp rồi!" Tiểu Tuyết cao hứng nói, bề ngoài tao nhã như thế mà lời nói ra lại không hề ăn khớp, làm cho khóe môi Mặc Liên hơi giật giật.

Vô luận bề ngoài của nó có thay đổi như thế nào, thì Tiểu Tuyết vẫn là Tiểu Tuyết của nàng.

"Chúc mừng! Đây là chân thân của người sao?" Chăm chú thân hình nhỏ bé chỉ tầm kích cỡ của một con nghé của Tiểu Tuyết, Mặc Liên nhẹ giọng hỏi.

"Uh, đúng vậy chủ nhân! Tuy rằng ta còn không có thoát ly ấu thú, nhưng đã có một số kỹ năng và năng lực nhất định rồi!" Tiểu Tuyết kiêu ngạo nói: "Còn có kỹ năng công kích nữa, bây giờ ta đã có thể giúp chủ nhân đánh người xấu!"

"Chủ nhân, bản mạng khế ước già của người xuất hiện rồi sao? Là tộc gì vậy?" Tiểu Tuyết dương cánh bay đến bên người Mặc Liên, ôm Mặc Liên, lấy lòng hỏi.

"Cái gì?" Mặc Liên nhú mày, trong lòng có chút nghi hoặc, đây đã không là lần đầu tiên Tiểu Tuyết hỏi đến chuyện bản mạng khế ước già của nàng, đến cùng là ai?

"Người xem, ngay cả đồ án của ta đều bị sửa đổi, như vậy chứng minh hẳn đã thức tỉnh!" Tiểu Tuyết ưỡn khuỷu trừng mắt nhìn, nó là hậu duệ của thượng cổ thần thú, thế nhưng lại phải sử dụng đồ án của người kia! Rất mất mặt! Như vậy sau này nó làm sao có thể còn mặt mũi để gặp các vị tổ tông đây!

Người bình thường chỉ có thể khế ước với một linh già, vô luận là chủng tộc gì.

Nhưng người có tinh thần lực và huyền lực có thể khế ước hai thậm chí là ba cái khế ước, vốn dĩ có thể lập thành khế ước nô bộc, giống như những đại gia tộc và Thánh Kỵ Sĩ của Quang Minh thần điện vậy.

Nhưng khế ước già của một linh già chỉ có thể sử dụng một loại đồ án đồng nhất, nó được dựa trên khế ước già mạnh nhất.

Cho nên, Tiểu Tuyết bị phản vì đồ án của mình bị sửa lại.

Tiểu Tuyết còn đang ở một bên chăm chú lâm vào thron tâm, thì Mặc Liên nhẹ giọng cắt ngang: "Tiểu Linh đâu rồi?"

Phảng phất như nó nhớ lại cái chuyện gì thú vị, Tiểu Tuyết cười hắc hắc nói: "Nó ấy hả? Hình như là đi đâu đó tìm đồ ăn rồi, nó chắc chắn sẽ lại không cẩn thận bị ghen cho coi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25-2: Thu phục Tinh Tinh Nguyên Linh (2)

Cái tên Tiểu Linh này nói ra từ trong miệng Tiểu Tuyết, muốn bao nhiêu thân thiết thì có bấy nhiêu thân thiết.

Mặc Liên bị chấn động với thái độ thân mật của Tiểu Tuyết đối với Tinh Tinh Nguyên Linh, nàng hồ nghi nhìn nhìn tiểu ma thú nào đó đang cười đến hớn hở, dòi dè tài nói: "Có rất nhiều bảo vật sao?"

"Uh, rất nhiều, rất nhiều ~ không sai, không sai ~ chủ nhân, ta đã thay người thu thập được không sai biệt lắm!" Tiểu Tuyết lập tức chớp đôi mắt to sáng lấp lánh, xoay người khôi phục màu sắc tự vệ.

Mặc Liên cũng không giật mình đối với màu sắc tự vệ của Tiểu Tuyết, xem ra nó đã thuận lợi tiến nhập Địa giai, tấn thăng làm huyền thú.

Bất đắc dĩ sờ sờ đầu Tiểu Tuyết, mở miệng hỏi: "Tiểu Linh đã đi hướng phương hướng nào?"

Cái tay nhỏ bé của Tiểu Tuyết hướng tới một cái phương hướng chỉ chỉ.

Ánh mắt Mặc Liên trầm xuống, nở một nụ cười khoe hàm răng trắng, đối với Tiểu Tuyết nói: "Tuyết Nhi, đừng khách khí, nơi này có thứ gì có thể mang thì đều mang toàn bộ đi! Cướp sạch một ngụm cho ta!"

Tiểu Tuyết ôm ấp Mặc Liên xong thì linh mệnh nhảy xuống, tiếp tục vùi đầu gian khổ, hết gỗ đông rồi lại gỗ tây, liến thoắng nói: "Oa, hóa ra là Hàn Băng Huyền Thiết, chắc chắn ~ lấy đi, lấy đi, nga! Trời ạ! Là Liệt Diễm Mật Nham, vậy? Còn có Tinh Mẫu Thạch!..."

Chăm chú nhìn bóng dáng tuyết trắng càng chạy càng xa, càng bận rộn, khoe miệng Mặc Liên giật giật, tính cách cuồng đạo này của Tiểu Tuyết quá mức mạnh mẽ rồi, nó thật sẽ là thiên địa Thụy Thú?

Nguyên lai, tất cả chẳng phải mộng! Tất cả những chuyện xảy ra đều là thật, nàng phi thường phần nộ!

Cái nam nhân giống như thiên thần kia đến cùng đã làm gì với nàng?

Theo phương hướng mà vừa chỉ Tiểu Tuyết, Mặc Liên rất nhanh đã phát hiện được Tinh Tinh Nguyên Linh ở một mảnh vực điện.

Mảnh vực điện này đã sớm khô héo, nhưng nó vẫn nhìn đồng được thảo kia đến mức chảy nước miếng.

Nói thật, đối trình độ thích ăn đan dược đến mức cuồng si của Tinh Tinh Nguyên Linh, Mặc Liên đến bây giờ đều không rõ vì sao.

Tinh Tinh Nguyên Linh quay đầu nhìn Mặc Liên đang chậm rãi bước đến đây, nó cũng học theo bộ dáng của Tiểu Tuyết, đi vài bước rồi nhảy vào trong

ngực Mặc Liên, đáng thương tội nghiệp nói: "Đan được, muốn ăn, muốn ăn."

Mặc Liên muốn moi móc một ít thông tin: "Chẳng lẽ chủ nhân trước kia của Tiểu Linh đều thường xuyên luyện đan được cho người ăn sao?"

Tinh Tinh Nguyên Linh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Không có, chế thuốc, thất bại, ngay lập tức cho chúng ta ăn, những người khác, tiêu chảy, chỉ có ta luôn luôn ăn, luôn luôn ăn, Tiểu Linh rất ưa thích."

Mặc Liên đỏ mặt hơi lạnh, xem ra tên tự kỷ cuồng kia là vì muốn luyện đan thành công nên lấy bọn thuộc hạ tới làm thí nghiệm, chỉ có Tiểu Linh được tạo thành từ tinh tinh nên không có việc gì mà thôi. Những người khác có lẽ đều bị độc chết đi!

Mặc Liên ở trong lòng âm thầm gọi: "Xích Lô, Xích Lô."

"Nữ nhân có chuyện gì?" Tiếng nói non nớt đầy vẻ bất mãn của Xích Lô vang lên ở đáy lòng Mặc Liên.

"Tinh Tinh Nguyên Linh này ta nên thu phục như thế nào? Có thể khế ước không?" Mặc Liên âm thầm hỏi, lại không rõ vì sao giọng điệu của Xích Lô lại trở nên ác liệt như thế.

"Tộc người bình thường khẳng định không thể khế ước với Nguyên Linh, nhưng người thì có thể. Dùng máu mà khế ước, tựa như khế ước với con tiểu ma thú kia." Xích Lô khinh thường nói tiếp: "Đợi một chút thì cũng thu hết đồng được thảo khô héo bên ngoài vào đây cho bản tôn, rồi cũng cho tiểu ma thú và Nguyên Linh tiến vào đây, bản tôn muốn rèn luyện chúng nó, chúng nó thật sự quá yếu."

Không sai, chúng nó đều quá yếu, hần cũng vậy!

Mới vừa rồi tiểu nữ nhân này kém chút nữa đã bị hành chết! Vậy mà vào cái thời điểm kia, thế nhưng hần không có cách nào đem nàng thu hồi, ở trước mặt người kia, hần không có một chút lực lượng để phản kháng!

Không được! Nó nhưng là Hồn Nguyên Giới duy nhất trong vạn giới!

Làm sao có thể bị người khác đả kích như vậy! Cái nam nhân đáng chết kia! Lần sau hần muốn làm cho hần ta đẹp mặt!

Thế nhưng khiêu chiến tôn nghiêm Hồn Nguyên Giới hần như vậy!

Rất đáng giận!

Mặc Liên xấu hổ, Tiểu Tuyết và Tiểu Linh cũng không phải là ma thú công kích, nên rèn luyện như thế nào đây?

Nàng muốn hỏi lại thì giọng nói của Xích Lô ở đáy lòng đã biến mất không thấy.

Mặc Liên đi đến trước mặt Tinh Tinh Nguyên Linh, chậm rãi ngồi xổm xuống, hỏi: "Người nguyện ý theo ta khế ước, cả đời đều cùng một chỗ với ta không?"

Tiểu gia hỏa không sai lệch lắm nghiêng đầu, chớp chớp hai tròng mắt sáng ngời như thủy tinh, đáng yêu mà không kém phần kiên quyết nói: "Nguyện ý, cả đời, ở cùng nhau."

"Tốt!" Mặc Liên mỉm cười, lập tức cắn nát ngón tay, đem mấy giọt máu chấm lên đỉnh đầu Tinh Tinh Nguyên Linh.

Khi máu của nàng chạm đến thân thể Tinh Tinh Nguyên Linh, thì bỗng nhiên toàn thân nó bị một luồng ánh sáng rực rỡ bao phủ.

Chính là lúc này đây, lực lượng của nó lại không giống với lực lượng lần đó của Tiểu Tuyết, tuy rằng vẫn như trước bá đạo mãnh liệt, nhưng so với Tiểu Tuyết có chút nhu hòa hơn, mà giờ phút này Tinh Tinh Nguyên Linh cũng không có phải trải qua thống khổ như Tiểu Tuyết lúc trước.

Ánh sáng rực rỡ lưu chuyển trong không gian, thân hình Tinh Tinh Nguyên Linh bắt đầu sinh trưởng, thon dài, tinh tế, mà dung mạo của nó cũng vì vậy mà trở nên càng thêm tinh xảo linh động, giống như rót thêm sinh mệnh vậy.

Đồ án hoa lệ huyền ảo xuất hiện dưới chân ở Tinh Tinh Nguyên Linh, Thiên Địa Quy Tắc giáng xuống, đồ án có hình một một đóa hoa màu vàng chậm rãi xuất hiện ở phía trên đồ án.

Thiên địa đều lâm vào một mảnh màu vàng lộng lẫy, rực rỡ quang trung, tôn quý làm cho người ta thần phục cúng bái, dần dần che giấu ánh sáng rực rỡ sắc trên người Tinh Tinh Nguyên Linh, đồng thời cũng đem Mặc Liên nhét vào bên trong luồng ánh sáng rực rỡ đó.

Mặc Liên rõ ràng cảm giác được sự biến đổi của nàng sau khi khế ước Tinh Tinh Nguyên Linh, một cỗ lực lượng hùng hậu tinh thuần được rót vào trong thân thể, cả người nàng giống như đang rong chơi ở giữa một biển hải dương ấm áp, huyền lực và đấu khí rõ ràng đều được tăng lên rõ ràng, tới mức huyền giả và đấu giả cao nhất!

Chỉ cần một cái cơ hội, ngay lập tức nàng có thể đột phá huyền giả và đấu giả, tiến vào cấp bậc huyền sĩ và đấu sĩ.

Kim quang hạ thấp, lộ ra khuôn mặt linh động tuyệt lệ của Tinh Tinh Nguyên Linh.

Trong nháy mắt, Mặc Liên cảm thấy bản thân tựa hồ đã quên cả hô hấp, Tinh Tinh Nguyên Linh, quả nhiên là con cưng được trời tạo ra.

Lúc này Tinh Tinh Nguyên Linh đã trưởng thành, có bộ dáng của một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, da thịt óng ánh, sáng bóng như ngọc tỏa ra ánh sáng trong suốt, một đôi mắt thật lớn màu bạc tinh, thuần giống như thanh lộ ở đỉnh sơn mạch, lông mi cong cong dài dài khẽ chớp chớp, đôi môi đỏ sẫm, mềm mại như thủy nhuận, xương quai xanh hoàn mỹ tinh xảo, và một đầu tóc màu hồng nhẹ nhàng che giấu thân hình tinh tế của nó, làm cho càng thêm huyền ảo.

Thật sự là thanh tuyệt vô song!

Mặc Liên hơi hơi nuốt nước miếng, lại thờ dài, bộ dáng trưởng thành của nó thật là quá yêu nghiệt, nếu đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến cho người người bạo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Cuộc chiến tranh giành cái ôm ấp của chủ nhân

"Chủ nhân!" Tiếng nói ngây ngô của một thiếu niên vang lên, Tinh Tinh Nguyên Linh ôm chầm lấy cổ Mặc Liên, đỉnh đầu còn không ngừng cọ xát trên người Mặc Liên hai lần.

Chủ nhân thơm quá, thật mềm, ôm thật ấm áp, thật thoải mái.

Mặc Liên cảm thụ được thân hình lạnh như băng của thiếu niên, mềm giọng nói: "Không cần gọi ta là chủ nhân."

Tinh Tinh Nguyên Linh nghe vậy, đôi mắt trong trẻo đột nhiên trầm xuống.

Chẳng lẽ chủ nhân không muốn thu nhận hần? Có phải là hần còn chưa đủ tốt?

Chăm chú nhìn biểu cảm âm u của thiếu niên kia, khuôn mặt tuyệt lệ đều đã trở nên ảm đạm, Mặc Liên khẽ xoa sợi tóc mềm mại của hần, thờ dài giải thích: "Người đã hoàn toàn hóa thành hình người, nếu đi ra ngoài gọi ta là chủ nhân, sẽ dẫn đến rối loạn. Nhân tộc không thể khế ước nhân tộc làm khế ước giả. Cho nên, người hãy gọi ta là Mặc Liên."

Thiếu niên vừa nghe vậy, đột nhiên lắc đầu, hần không thể gọi thẳng tên tự của chủ người được, bởi vì như vậy là không tôn kính chủ nhân.

Chăm chú nhìn khuôn mặt quật cường của thiếu niên kia, Mặc Liên mỉm cười, khuôn mặt tinh xảo tươi cười lộ ra một lúm đồng tiền như gió xuân, cực phủ nhân nãi mà nói: "Vậy người kêu ta là tiểu thư được không? Từ hôm nay trở đi, ta sẽ kêu người là Mặc Linh."

Thiếu niên vừa nghe vậy, trên gương mặt trắng nõn tinh thuần lộ ra vẻ vui sướng, cao hứng nói: "Vâng tiểu thư, Linh đã biết!"

Mặc Liên mỉm cười gật đầu, lại bị Mặc Linh một phen ôm vào trong ngực.

Hần thật sự rất thích cảm giác được tiểu thư ôm hoặc là ôm tiểu thư.

"A! Người là ai?" Đột nhiên một giọng nói truyền đến, non nớt như thế, không phải là Tiểu Tuyết thì còn có thể là ai!

"Người! Cái tên Bạo Lộ Cuồng không mặc quần áo kia! Nhanh chút buông chủ nhân của ta ra!" Tiểu Tuyết giận dữ hét lên.

"Hừ, đây là tiểu thư nhà ta, dựa vào cái gì mà ta phải buông!" Mặc Linh tự nhiên sẽ không lui bước, nhún mày nói.

Tiểu Tuyết lúc này đã nhận ra, cái tên thiếu niên thoát nhìn có linh khí bức người, hóa ra là Tinh Tinh Nguyên Linh ngốc nghếch!

Làm sao có thể?

Nếu là ngày trước, linh trí Mặc Linh còn không có hoàn toàn mở ra nên bị Tiểu Tuyết dễ dàng khi dễ, như vậy giờ phút này, sau khi Mặc Linh đã hoàn toàn mở ra linh trí, hóa hình hoàn mỹ, tướng mạo tuấn mỹ tuyệt luân, nếu so sánh Mặc Linh với cái vẻ ngoài tay chân ngắn, tròn vo vo của Tiểu Tuyết mà nói, không thể nghi ngờ là Mặc Linh đã tuyệt đối chiếm thế thượng phong!

Dứt lời, Mặc Linh càng ôm Mặc Liên chặt hơn, vẫn còn không quên vút cho Tiểu Tuyết một cái ánh mắt khiêu khích.

Tâm lý Tiểu Tuyết bị chấn động triệt để, không thể tưởng được cái tên ngốc hồ đồ này sau khi hoàn toàn hóa hình còn có sở thích đánh người, đánh ai không đánh lại nhất quyết đánh lấy chủ nhân của hần, thật là uống phỉ cho lòng tốt của nó, lúc trước còn định thu nó thành tiểu đệ, không ngờ vừa tới đã

đánh chủ ý lên người chủ nhân, điều gì cũng có thể nhịn, chỉ là điều này là không thể, thức có nhẫn, thắm không thể nhẫn!

"Người! Bàn thủ muốn đấu cùng người một trận! Chủ nhân là thuộc về ta!" Tiểu Tuyết tức sùi bọt mép, bộ lông tuyết trắng dựng đứng lên.

"Hừ, người cho là bản Nguyên Linh sẽ sợ người sao? Tiểu thư là thuộc về của ta!" Mặc Linh không chút nào thỏa hiệp, có thể là vì trước kia hắn đã bị Tiểu Tuyết khi dễ rất thảm, tự nhiên sinh ra phản ứng muốn chống đối.

Một người một thú đột nhiên biến mất tại chỗ. Cách đó không xa truyền đến tiếng vang bùm bùm, huyền lực biến ảo.

Mặc Liên bắt đầu nhìn một người một thú hoàn toàn biến mất, nàng rất muốn nói một câu.

Đánh nhau? Có thể!

Nhưng Mặc Linh, người có thể mặc xong y phục rồi hãy đi đánh nhau không?

Một bóng dáng trần trụi lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt nàng, thật sự là một cảnh tượng rất khảo nghiệm lòng người nha!

Sờ sờ cái trán, Mặc Liên bắt đầu cúi người thu thập những cây dược thảo khô héo, ném vào toàn bộ Hồn Nguyên Giới.

Mặc Liên đang hằng say thu thập thì nghe được tiếng gầm giận dữ của Xích Lôi, nháy mắt hắn đã kéo Mặc Liên kéo vào bên trong Hồn Nguyên Giới.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, nổi giận mắg: "Người! Mặc Liên! Người! Tức chết bản tôn mất! Ngay cả một chút kiến thức cơ bản nhất mà người cũng không có sao! Tơ Vàng Thảo không thể tiếp xúc với nhân khí! Cho dù là xác chết cũng không được!" Lúc trước hắn cũng thường hay làm việc càn rỡ, cũng không thiếu bị người kia thu thập, vì trả thù, nó cơ hồ hủy hết mọi thứ ở bên trong Hồn Nguyên Giới, không thể tưởng tượng được hắn thể nhưng lại có kẻ ước với một người không có thương thức hơn cả bản thân hắn, sớm biết như vậy, có đánh chết hắn thì đều sẽ không hủy đi những Linh Dược đó!

Mặc Liên chớp chớp đôi mắt to, đáng thương tội nghiệp nói: "Ta thật sự không biết." Nàng đúng là xác thực không biết, Mặc gia là luyện khí thế gia, Tàng Kinh Các đương nhiên là lấy luyện khí làm chủ rồi.

Xích Lôi cảm thấy bản thân mình muốn học máu, trong bàn tay trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện mấy chục cái ngọc giản, dùng huyền lực nhét chúng vào trong tay Mặc Liên, hung tợn mà nói: "Người đến lĩnh vực một ngàn năm cho ta! Nếu không thuộc hết những kiến thức ở trong này thì không cần đi ra!"

Nói xong, một cước đạp đến Mặc Liên lĩnh vực một ngàn năm.

Mặc Liên cắn răng, tên Xích Lôi đáng chết kia, một ngày nào đó, nàng nhất định phải khiến hắn đẹp mặt!

Nặng nề để ngọc giản ở giữa trán, tin tức trong nháy mắt đã truyền vào trong đầu Mặc Liên, Mặc Liên bắt đầu dùng tinh thần lực đọc qua một từng kiến thức mới mẻ.

Xem xong cái ngọc giản thứ nhất, Mặc Liên lập tức bắt đầu đọc cái thứ hai.

Nàng hy vọng có thể mau chóng nắm giữ toàn bộ tư liệu về thế giới này. Nếu có người ở đây mà chứng kiến hết thấy động tác của Mặc Liên, nhất định sẽ chán kinh rút cằm, tốc độ đọc ngọc giản có quan hệ trực tiếp tới tinh thần lực của người đọc, Mặc Liên chỉ cần đọc mấy lần mà đã ghi hết nội dung bên trong, trình độ này chỉ có tinh thần lực đạt tới thiên giai tuyệt thế kỳ tài tài năng mới có khả năng làm được.

Đoạn thời gian đó chỉ bằng nửa ngày ở thế giới bên ngoài, tuy rằng tinh thần lực của Mặc Liên không bị cạn kiệt, nhưng mà trán nàng cũng đã rỉ rả mồ hôi. Đơn giản là bởi vì sự "quan tâm tận tình" của Xích Lôi, đồng ngọc giản này cơ hồ bao quát toàn bộ tư liệu về thế giới này, vô luận kiến thức mà hiện tại Mặc Liên dùng được, hay không cần dùng đến, đều bao gồm ở trong đó.

Nào là dược liệu bách khoa toàn thư, khoáng thạch bách khoa toàn thư, giới thiệu văn tắt về các gia tộc, giới thiệu văn tắt về các giới, thuật luyện đan, thuật luyện khí, thuật huấn linh, phù thuật, trận pháp.

Sau khi xem xong toàn bộ ngọc giản, Mặc Liên ngay lập tức xuất hiện trước mặt Xích Lôi, quyết miệng, nhét một đồng ngọc giản vào tay hắn.

"Xem xong rồi hả?" Xích Lôi kinh ngạc.

"Àn." Mặc Liên dờ mắt, không vui đáp lời.

"Đã nhớ kỹ toàn bộ?" Xích Lôi lại hỏi.

"Àn." Mặc Liên đáp.

Bất quá cái người giật mình lần này đã ngay lập tức biến thành Xích Lôi, tin tức bên trong đồng ngọc giản đó đến cùng nhiều đến bao nhiêu, hắn vẫn biết được điểm đó rất rõ ràng. Toàn bộ tin tức về các tộc trong vạn giới đều ở trong đó, người này thể nhưng chỉ cần một chút thời gian đã nhớ kỹ toàn bộ!

Không có khả năng!

Hồ nghi nhìn Mặc Liên, Xích Lô bắt đầu đặt câu hỏi, ai biết được Mặc Liên rất tự nhiên đối đáp trôi chảy. Thật sự là làm cho Xích Lô cả kinh thẳng tưng mắt.

Mặc Liên thầm nghĩ trong lòng, ai bảo bản tiểu thư chỉ cần nhìn một lần là không thể quên chứ!

Rất nhanh, Xích Lô đã đá Mặc Liên ra ngoài giới, lý do là: Nhanh chút đi làm việc cho bản tôn!

Vừa trở lại được điền, Mặc Liên chăm chú nhìn Tiểu Tuyết vui vẻ bay tới trong lòng mình, đằng sau nó là Mặc Linh sau khi đã mặc quần áo, bộ dáng yên lặng uy khuất, xem ra trận đấu này, là Tiểu Tuyết thắng.

Mặc Liên nghi hoặc, cái áo bào trên người Mặc Linh mặc dù không có gì phù văn trang trí gì, nhưng lại có ánh sáng màu bạc sáng bóng, như một kiện đồ bằng bạch ngọc được thiên địa tạo thành. Tuy rằng nhìn không ra cấp bậc, nhưng năng lại có thể ẩn ẩn cảm giác được dấu vết bất phàm của nó.

Chẳng lẽ là cướp đoạt được từ trong tay mấy người kia?

Mặc Liên đoán rằng, nhưng nàng lập tức lại phủ định tưởng tượng bản thân. Dù sao, bậc chí bảo thể này không phải là đồ mà nhân tộc có tư cách có được.

"Linh, áo bào của ngươi kiếm được ở đâu vậy?" Nàng hỏi.

Mặc Linh ngừng đầu, dùng ánh mắt khát vọng nhìn nhìn Mặc Liên, nhỏ giọng nói: "Trên trời rớt xuống."

"Không sai, đúng là trên trời rớt xuống." Tiểu Tuyết đáp.

Mặc Liên chỉ cảm thấy một hơi ghen ở ngực, tiến cũng không được, thoái cũng không xong, nàng cũng tưởng muốn, hôm nay có thể rơi thêm một kiện y phục nữa cho nàng hay không?

Lần tỷ thí này là Tiểu Tuyết thắng, nhưng bằng vào thực lực Tiểu Tuyết thì không có khả năng có thể thắng Mặc Linh, nhất định là nó đã dùng cái phương pháp đặc biệt gì đó.

Trí nhớ truyền thừa ngàn vạn của lão tổ tông truyền xuống quả nhiên là danh bất hư truyền, xem đi! Tri thức chính là lực lượng! Từ nay về sau, nàng nhất định phải học giỏi tất cả các loại kỹ năng!

Cho dù đánh không lại, trước khi chết cũng phải lôi những người đó chết cùng!

Mà Tiểu Tuyết thì đang bị ánh mắt ai oán của Mặc Linh làm lạnh gáy, muôn trốn vào cái ôm ấp của Mặc Liên.

Cuộc tranh giành cái ôm ấp của tiểu thư! Trận đầu tiên! Tiểu Tuyết là người giành chiến thắng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Điều kiện của Xích Lô

Ôm Tiểu Tuyết, dẫn theo Mặc Linh. Mặc Liên không chút do dự cướp sạch mọi thứ trong tòa đại điện, một thứ cũng không còn, cho dù là linh dược bị khô héo cũng đều không buông tha, toàn bộ đều được nàng bỏ vào bên trong Hồn Nguyên Giới.

Mặc dù Mặc Linh là dân bản xứ ở đây, nhưng đối với hành vi cường đạo của Mặc Liên và Tiểu Tuyết chẳng những không có cảm thấy đau lòng, mà còn tận tình hiệp trợ hai người bọn họ.

Không biết khi chủ nhân của cái đại điện này nhìn thấy sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Chăm chú nhìn một tòa đại điện và được điền trống rỗng, một cổ cảm giác thỏa mãn phát ra nơi đáy lòng Mặc Liên.

Nam nhân đáng ghét, ta cho ngươi khiếu nại này!

Ba người ngay lập tức quay trở về huyệt động tĩnh tĩnh.

Đôi mắt đen như hắc diệu thạch của Tiểu Tuyết lóe sáng khi nhìn một đồng tĩnh tĩnh nằm la liệt đầy đất, nó đưa một ánh mắt đầy chờ mong về phía Mặc Liên.

Tĩnh tĩnh là thượng phẩm tĩnh thạch, phải trải nhiều năm tháng được linh khí trong thiên địa tắm bổ mới có thể hình thành, bên trong có ẩn chứa nồng đậm linh khí, có thể hiệp trợ người tu luyện đột phá thiên giai. Hơn nữa nguồn linh khí chẳng những có thể trực tiếp hấp thu, mà còn không có bất kỳ tác dụng

phụ nào. Một viên tinh tinh xuất thế, có thể làm cho toàn bộ tu luyện giả trên đại lục Lan Táp điên cuồng.

Nhìn biến tinh tinh kéo dài tít tắp trước mắt, Mặc Liên có cảm giác như đang có một núi vàng đặt trước mặt mình, nhếch môi cười, Mặc Liên khom người tinh toán cẩn thận, muốn nghiên cứu một chút nên tiến hành ngắt lấy đồng tinh tinh kia như thế nào, Mặc Linh bỗng nhiên nói: "Chủ nhân rất ưa thích chúng nó?"

Mặc Liên cười gât gât đầu.

"Vậy Mặc Linh mang toàn bộ chỗ này đều đưa cho chủ nhân được không?" Mặc Linh dùng đôi mắt chờ mong nhìn Mặc Liên chăm chú, nếu nàng ưa thích thì hẳn sẽ tặng nàng phần lễ vật này.

Mặc Liên dựa theo những tin tức trong ngọc giản mà Xích Lô đưa cho nàng lúc trước, biết được Tinh Tinh Nguyên Linh không thể trưởng thành ly mà ly khai tinh tinh, mà sự tồn tại của Tinh Tinh Nguyên Linh càng làm cho tinh tinh thêm tinh thuần. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Nếu bản thân nàng không có khế ước với Mặc Linh, nàng nhất định sẽ đóng gói toàn bộ tinh tinh mang đi, nhưng bây giờ hẳn đã là khế ước giả của nàng, sao lại có thể bỏ mặc hẳn không lo được.

"Linh, ngươi có thể dời toàn bộ tinh tinh ở đây đi không?" Mặc Liên đột nhiên hỏi.

Tiểu Tuyết cả kinh, cho rằng bản thân chủ nhân mình không biết điều kiện sinh tồn Tinh Tinh Nguyên Linh, nếu thực sự dời toàn bộ tinh tinh đi, tương đương với việc chặt đứt khả năng trưởng thành của Mặc Linh.

Đang muốn lên tiếng nhắc nhở thì đã bị một ánh mắt của Mặc Liên ngăn lại, nàng muốn biết lòng trung thành của Mặc Linh.

Mặc Linh một chút cũng không hề do dự, trên mặt lộ ra một khuôn mặt tươi cười tinh thuần, một huyền lực trận màu vàng hiện lên, cuồng phong bốn phía bắt đầu gào thét kéo đến.

Một nguồn ánh sáng mang theo mười màu sắc khác nhau mang theo tinh tinh bay lên trên, ôn nhu kín kẽ vây quanh người Mặc Linh.

Ánh sáng đan vào, tựa như ảo mộng.

Chúng nó dần dần tụ hợp lại ở trên tay Mặc Liên, đọng lại thành một viên linh châu tràn đầy, sáng rực lấp lánh, khi thì lạnh, khi thì nóng, khi thì sinh cơ dạt dào, khi thì phong phú chất phác.

Mà tinh tinh ở bốn phía địa trong nháy mắt trở nên âm đạm, không còn chút ánh sáng nào, giống như đã mất đi toàn bộ linh khí, biến thành một viên hạ phẩm tinh thạch thông thường.

Mặc Linh cẩn thận hoàn thành hết quá trình, hướng về phía Mặc Liên nở một nụ cười vui vẻ.

Chủ nhân ưa thích lễ vật của hẳn, vậy là tốt rồi.

Mặc Liên chăm chú nhìn hai tròng mắt không có chút tạp chất nào của Mặc Linh, cảm thụ má lúm đồng tiền tinh thuần của hẳn, trong lòng vô tri vô giác sinh ra một loại nhàn nhạt nhu tình.

Nàng nhẹ nhàng ôm Tiểu Tuyết bằng một bàn tay, dùng một bàn tay còn lại để ôm chầm lấy Mặc Linh, kiên định nói, giống như là tuyên thệ vậy: "Từ hôm nay trở đi, không rời không bỏ."

Tiểu Tuyết và Mặc Linh còn chưa có kịp hoàn hồn trong cái ôm ôn nhu ấm áp của chủ nhân nhà mình, thì đã phát hiện bọn họ đang ở bên trong một cái sân xa lạ.

Linh khí nồng đậm tràn đầy hướng về phía mấy người bọn họ kéo tới, thân hình Mặc Linh và Tiểu Tuyết chấn động, nồng độ linh khí nồng đậm như thế, tinh tinh huyết động thật sự là khó có thể mang ra so sánh cùng, không, phải nói là khác nhau một trời một vực mới đúng!

Mặc Liên cười nói: "Nơi này là Hỗn Nguyên Giới, về sau, chính là nhà của chúng ta."

"Nhà?" Mặc Linh nghi hoặc lặp lại, phảng phất cũng không biết từ này có ý nghĩa gì.

"Uh, nhà, chính là một địa phương mà chúng ta có thể vĩnh viễn vui vẻ ở cùng nhau." Mặc Liên cười nói.

Lập tức ném linh châu ra, cao giọng nói: "Xích Lô, tìm một chỗ để Linh cất giữ đồng tinh tinh này!"

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Xích Lô đã ngay lập tức xuất hiện, nhanh tay tiếp được viên linh châu kia, còn không quên hừ lạnh một tiếng: "Nhiều năm đã trôi qua như vậy, ở đây mới có được một chút linh khí. Hừ!"

Một phen kéo qua khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh khốc của Xích Lô, Mặc Liên nheo nheo gương mặt nhỏ nhắn đầy thịt của hẳn, nói: "Đây là người quản lý Hỗn Nguyên Giới, Xích Lô."

Xích Lô phẫn nộ xoa sạch bàn tay nhỏ bé đang tác loạn trên mặt mình, lãnh khốc nói: "Từ nay về sau! Bản tôn chính là lão đại! Các ngươi hết thầy đều

phải nghe lời bản tôn! Bản tôn sẽ không nề tình bất cứ ai mà sẽ dốc hết sức huấn luyện các ngươi!"

Nói xong, không đợi hai người kia kịp hoàn hồn, một cái không gian huyền lực đột nhiên xuất hiện, hai người kia cứ như vậy vô tung vô ảnh biến mất.

Trước khi đi Xích Lô vẫn còn không quên ném Mặc Liên ra bên ngoài ngoại giới, còn kịp thời bổ sung thêm một câu: "Thu thập toàn bộ linh thạch bên ngoài vào đây cho ta! Một cái cũng không được lưu lại! Hiện tại chúng ta thiếu thốn đủ thứ! Nhớ kỹ! Một bên vận hành Hỗn Nguyên Quyết, một bên thu thập! Không được phép có một khắc nhàn hạ!"

Trong lòng Mặc Liên rất âm ức, phải nói là vô cùng phẫn nộ!

Nàng đã nhớ không rõ đây đã là lần thứ mấy bị Xích Lô ném ra ngoài nữa rồi, nàng đường đường là chủ nhân Hỗn Nguyên Giới! Xích Lô đúng thật là không hề nề mặt nàng!

Nội tâm tuy rằng mắng Xích Lô không ngừng, nhưng động tác của Mặc Liên cũng không vì thế mà chậm lại, cấp tốc thu thập tinh thạch.

Mặc Liên ái tài, vô luận là đời trước khi còn làm sát thủ, hay là sau khi trùng sinh, loại bản tính này cũng không bị sửa đổi. Chỉ có tài lực, thể lực và thực lực, mới có năng lực bảo hộ những người trọng yếu bên cạnh mình.

Cho nên có thể lấy, nàng tuyệt sẽ không lãng phí.

Cuộc sống một ngày rồi một ngày trôi qua, Mặc Linh đã ở bên trong Hỗn Nguyên Giới ngày người cũng được mấy ngày rồi, tốc độ tăng trưởng của tinh tinh ở đây so với ngoại giới phải nhanh hơn gấp nghìn lần.

Ban ngày Tiểu Tuyết, Mặc Linh và Mặc Liên phải bận rộn thu thập tinh thạch, ban đêm ở bên trong ngàn năm linh vực nhận sự rèn luyện ác ma của Xích Lô, sau mỗi lần rèn luyện thể xác của họ cũng không còn thuộc về họ nữa, đói bụng thì tìm đại thứ gì đó để lấp đầy bụng, hầu như đều là linh được trong được điện, tuy rằng ngày tháng trải qua thể thảm vô cùng, nhưng mà năng lực của bọn họ cũng vì vậy mà tiến bộ thần tốc.

Hai tháng sau, cuối cùng Mặc Liên, Tiểu Tuyết và Mặc Linh cũng thu thập hết đồng tinh thạch ở bên ngoài. Trong lúc ấy, bọn họ cũng không quên thu hoạch thêm nhiều loại thực vật và dược liệu trân quý, còn bao gồm cả Thạch Tinh Hoa.

Không hề nghỉ ngơi, toàn bộ đồng đồ đó đều được chuyển vào bên trong Hỗn Nguyên Giới, giờ phút này được điện trong Hỗn Nguyên Giới đã có chút quy mô rồi.

Vào một ngày bên trong Hỗn Nguyên Giới, tứ phương đối lập, tranh chấp không ngừng, không khí giăng co mà khàn trương.

Mặc Liên nói: "Ta đã tu luyện đến Huyền sĩ cao nhất, rất nhanh sẽ đột phá Huyền sĩ, chính thức trở thành Huyền sư, lúc đó cũng có thể tu luyện huyền kỹ rồi. Nhưng mà trong tay ta chỉ có Hỗn Nguyên Thiên Kinh và Hỗn Nguyên Quyết, Hỗn Nguyên huyền kỹ đều bị phong ấn, ta phải rời khỏi nơi này, đi đến thành trấn của nhân tộc để học tập một vài cái huyền kỹ."

Tiểu Tuyết và Mặc Linh lập tức gạt đầu phụ họa nói: "Không sai! Chủ nhân (tiểu thư) nên đến thành trấn của nhân tộc!"

Xích Lô lạnh lùng đảo ánh mắt qua phía hai người bọn họ, hai người kia ngay lập tức im bặt.

Đùa, trong khoảng thời gian này, bọn họ đã không có ít lần bị Xích Lô giáo huấn qua, thủ đoạn như ác ma của hắn, chúng nó vẫn còn nhớ rõ ràng, Tiểu Tuyết và Mặc Linh nghĩ lại không tự giác rung mình một cái.

Chăm chú nhìn ba người kia rất giận mà không dám nói, Xích Lô cười lạnh nói: "Chỉ bằng ba cợn mèo nhỏ các ngươi? Một người có Huyền Linh thánh thể, mới chỉ là một Huyền sĩ nhỏ nhỏ, thêm một tiểu hậu duệ của thần thú, chỉ có mỗi hai đôi mắt là còn có thể dùng được, may mắn thì còn tìm được chút bảo vật, chẳng nhẽ trông chờ hết vào một tiểu Nguyên Linh, sức phòng ngự thì yếu kém, tính tình lại đơn thuần, không bị người ta lừa bán đã là tốt lắm rồi, hừ hừ, các ngươi lưu lạc ở bên ngoài không khác gì ba khối thịt béo chờ người khác đến thu thập, kết cục là gì không cần bản tôn phải nói, các ngươi không phải cũng tự đoán ra rồi sao?"

Trong lòng ba người bị nói xấu kia tràn ngập phẫn nộ, từ khi nào thì bọn họ lại trở nên yếu đuối đến như vậy? Nhưng thật là bất đắc dĩ ở trước mặt Xích Lô, bọn họ đích xác mỏng manh yếu đuối đến loại trình độ kia.

Xích Lô không có biện pháp không trở nên khắt khe nghiêm khắc, nhớ tới cái nam tử cuồng vọng như thần kia, đôi mắt Xích Lô trở nên tối tăm hơn.

Nếu phát sinh chuyện gì nguy hiểm, hắn vô pháp kịp thời thu hồi bọn họ vào bên trong Hỗn Nguyên Giới, hắn tin tưởng, tiếp theo đó chờ đợi bọn họ chính là tử vong, hoặc là, một hiện thực so với tử vong càng thêm khủng bố hơn.

Biểu cảm vận vẹo của ba người rơi vào trong mắt Xích Lô càng cảm thấy thuận mắt, hắn cười nói: "Như vậy đi, chỉ cần các ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của bản tôn, bản tôn sẽ ngay lập tức đồng ý để cho các ngươi đi đến thành trấn của nhân tộc. Nhưng nếu các ngươi không thể làm được, ngay lập tức ngoan ngoãn ở Hỗn Nguyên Giới tu luyện cho ta! Sự tình huyền kỹ, bản tôn sẽ tự nhiên nghĩ biện pháp."

Một người một thú ánh mắt sáng ngời, liếc nhau, Mặc Liên cắn răng nói: "Tốt! Ta đáp ứng ngươi!"

Giảo hoạt cười, Xích Lô chậm rãi nói: "Đề mục của bản tôn là... Về truyền tống trận!"

Quyển 1 - Chương 28: Huyền lực bạo phát

Nghe được yêu cầu của Xích Lô chỉ là vẽ truyền tống huyền lực trận, đầu tiên Mặc Liên cảm thấy nghi hoặc, cuối cùng khi đã nghĩ thông suốt thì liền buồn bực, cực độ buồn bực.

Ý tứ của Xích Lô ra sao, Mặc Liên tự nhiên hiểu được rõ ràng, chính là chạy trốn!

Đánh không lại thì bỏ chạy!

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Quả thật thượng sách tốt nhất để bảo mệnh!

Muốn nằng đường đường đệ nhất sát thủ Mị Ảnh điều đầu tiên cần phải học tập cho tốt là chạy trốn, mất mặt, thật là rất mất mặt!

Bỏ lại tính toán trong lòng, thông qua trí nhớ của bản thân và những thông tin từ trong ngọc giản mà Xích Lô cấp cho, Mặc Liên biết, huyền lực trận sớm đã tuyệt tích ở đại lục Lan Táp, huống chi là vẽ loại Không Gian Hệ huyền lực trận, mức độ khó khăn không thể chỉ dùng từ bình thường để hình dung, cử động lần này của Xích Lô rõ ràng chính là không muốn cho Mặc Liên ra ngoài.

Chăm chú nhìn khuôn mặt rối rắm của Mặc Liên, Xích Lô cười nhạo nói: "Thế nào, đã đầu hàng luôn sao? Đừng sợ mất mặt, loại người nhỏ bé yếu ớt giống như ngươi, khi gặp phải nguy hiểm, có thể chạy trốn đã coi như là thắng lớn rồi!"

"Đừng lo lắng! Tiểu thư! Linh sẽ giúp ngươi." Mặc Linh mở miệng nói, ánh mắt sáng lấp lánh gắt gao nhìn chăm chăm hai hàng lông mày cau chặt lại của Mặc Liên. Hắn không thích nhìn thấy biểu cảm này trên mặt tiểu thư.

Tiểu Tuyết thấy Mặc Linh đoạt lời nói của mình, rất là âm ức nói: "Hừ! Ngươi thì biết cái gì! Để vẽ được truyền tống huyền lực cần phải học tập nghiên cứu phi thường kham khổ! Chủ nhân hiện tại ngay cả một cái không gian ký hiệu huyền lực đều không biết cách vẽ như thế nào, càng đừng nói đến vẽ truyền tống huyền lực trận!"

Thân hình nhỏ nhỏ tuyết trắng bị ánh mắt sắc như dao găm của Mặc Liên hung hăng dọa một trận, lúc này Tiểu Tuyết mới phát hiện ra tự bản thân mình đã nói sai rồi.

Nhất gan rụt rụt cái cổ lại, đáy lòng phẫn hận, Tinh Tinh Nguyên Linh đáng chết kia, thoát nhìn rất đơn thuần, nguyên lai là đã đào sẵn cạm bẫy chờ nó nhảy vào!

Tâm tư thật là độc ác!

Mặc Liên thu hồi ánh mắt, trầm đình tiết thiết nói: "Ta đã biết. Nhưng mà ta phải dùng cái gì để vẽ ký hiệu? Dù sao cũng không có tài liệu nào để ta nghiên cứu về lĩnh vực này."

Xích Lô tùy tay chỉ một núi nhỏ tinh thạch chông chênh ở một bên, vô lại mà nói: "Bản tôn khi nào thì nói với ngươi, huyền lực trận này là dùng bút mà vẽ ra hả? Người phải tự dùng tay của mình để khắc."

"Khắc?" Mặc Liên giật mình, dù sao hiện tại tất cả ký hiệu đều là vẽ ở phía trên trục cuốn, chưa từng có nghe nói qua chuyện khắc ký hiệu.

"Hừ!" Xích Lô cười lạnh nói: "Bởi vì huyền lực trận xuống dốc, đại lục Lan Táp chậm rãi nghĩ ra loại trục cuốn phức tạp này, trên đó toàn là những ký hiệu mang hình thức biến dị. Bên trên những huyền lực ký hiệu có ẩn tàng linh lực, được vẽ trên da ma thú, khi người sử dụng huyền lực kích phát lực lượng trong những ký hiệu kia, kỳ thực chính là thông qua những ký hiệu đơn giản có thuộc tính khác nhau mà đạt được hiệu quả mong muốn."

Mà huyền lực trận chưa những vô vàn ký hiệu phức tạp, được khắc lên trên một số loại chất liệu nhất định, thông qua cách dung hợp và sắp xếp đặc thù mà hình thành đồ án, biến ảo trong đó ngàn vạn loại, hỗ trợ lẫn nhau, huyền lực trận có đẳng cấp cao thể dẫn phát lực lượng mạnh mẽ, một cái trục cuốn nhỏ nhỏ không cách nào có thể so sánh bằng được."

Mặc Liên nhủ mảy trăm tư, đích xác, khi Tiểu Tuyết và Mặc Linh tiến giai, đích xác là huyền lực trận tinh mỹ ảo diệu xuất hiện lúc đó không thể đặt một chỗ cùng những phù văn thông thường được, đó chính là cái gọi dục tốc bất đạt, có một số việc phải đi từng bước một sẽ từ từ đến.

Cẩn rắng một cái, Mặc Liên đáp: "Ta đã biết!"

Nói xong, Mặc Liên cắt một đồng tinh thạch vào bên trong không gian trữ vật, sau đó tiến nhập vào lĩnh vực ngàn năm.

Cứ như vậy, Mặc Liên bắt đầu kiếp sống điều khắc ký hiệu.

Có lẽ là bởi vì con đường tu luyện của Mặc Liên sẽ phải gặp nhiều nhấp nhô, ở trên phương diện học tập ký hiệu nàng có ngộ tính và thiên phú kinh người.

Một lần rồi lại một lần xem rồi mô phỏng theo những ký hiệu được Xích Lôi cung cấp cho, những hình ký hiệu huyền ảo như được phục chế lại bên trong đầu nàng một lần nữa, chuẩn xác tinh vi giống như một cái máy móc có tính năng đặc biệt vậy.

Thế giới ký hiệu bác đại tinh thâm, muôn màu muôn vẻ, quá trình học tập lại là phi thường buồn tẻ chán nản. Mỗi một dấu vết, mỗi một lần lưu chuyển, mỗi một chút biến hóa, mỗi một phân lực, mỗi một cách bố cục, nhất định phải chuẩn xác không được có bất kỳ chút sai lầm nào, hành văn phải liền mạch lưu loát.

Nàng cố gắng nhớ toàn bộ tri thức liên quan đến huyền lực trận, bước tiếp theo đó là thực tiễn.

Cầm lên một chiếc chùy thủ tinh xảo, Mặc Liên dè dặt cẩn trọng điều khắc lên trên miếng tinh thạch kia, không ngờ chỉ một cái đảo mắt nó đã biến thành bột phấn.

Bởi vì kinh mạch rộng lớn trong cơ thể Mặc Liên, huyền lực trong cơ thể quá mức khổng lồ, huyền khí lưu động bên trong một cái thân thể nhỏ nhỏ có chút gian nan, làm cho Mặc Liên cũng vô pháp nắm bắt rõ năng lượng huyền khí bên trong chính cơ thể mình. Một lực lượng hùng hậu như thế, một cái hạ phẩm tinh thạch nhỏ nhỏ sao có khả năng để thừa nhận? Chỉ cần nàng hơi liên dùng lực một chút, viên tinh thạch đã ngay lập tức hóa thành tro tàn.

Mặc Liên khẽ thở dài một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, tiếp tục quá trình điều khắc còn dang dở.

Một viên tinh thạch nữa bị hóa thành tro tàn, bản thân Mặc Liên cũng không nhớ rõ đây là viên tinh thạch thứ mấy bị như vậy rồi. Bất quá thành chùy thủ ở trong đôi tay trắng nõn của nàng vũ động càng ngày càng thêm nhanh nhẹn chuẩn xác hơn trước rồi, đao phong cũng càng thêm sáng ngời.

Miếng tinh thạch trong tay nàng hiện lên những chuỗi ký hiệu mỹ lệ, Mặc Liên thấy qua trình điều khắc sắp được hoàn thành nên không nhìn được vui vẻ thắm trong lòng, chỉ vì một giây lơ đãng mà huyền lực trong người đã bị dao động một chút, chỉ chớp mắt một cái viên tinh thạch kia lại không thoát khỏi số kiếp bị hóa thành tro tàn.

Nắm cát trắng xóa theo khe hở giữa những ngón tay chảy xuống, ánh mắt Mặc Liên hơi trầm xuống, không thể chịu đựng cảnh tượng này thêm khắc nào nữa, nàng buông chùy thủ xuống, ngay lập tức ngồi bó gối. muốn điều tức linh khí trong cơ thể.

Gió nhẹ khẽ thổi, linh khí ôn nhuận như nước bao quanh thân hình mảnh khảnh của Mặc Liên, luồng ánh sáng cừu sắc rực rỡ tỏa sáng rọi cả không gian, chúng mềm mại vờn quanh quanh người nàng.

Giờ phút này Mặc Liên cảm giác trong cơ thể nàng giống như có rất nhiều dòng chảy nhỏ, nàng lại không có biện pháp khống chế phương hướng di chuyển của chúng nó.

Linh khí cứ tự do lưu động loạn trong người nàng, cuối cùng cũng bị những khí xoáy tụ kia hấp thu.

Khí xoáy tụ?

Mặc Liên trong lòng vừa động, số lượng dòng chảy nhỏ nhiều như thế lại không có biện pháp nào để khống chế, nếu hấp thụ hết những dòng chảy nhỏ này thì không phải là xong chuyện sao?

Nghĩ xong, dựa theo phương hướng của huyền lực mạch, Mặc Liên tìm được mười cái khí xoáy tụ, chính chúng đã tự tự động nuốt trôi những dòng linh lực kia.

Cẩn thận quan sát phương hướng khí di chuyển của khí xoáy tụ, tìm kiếm được trật tự di chuyển của chúng, ý thức của nàng như ngưng lại, tinh thần lực dồn hết lên mười cái khí xoáy tụ kia.

Trong phút chốc, cả người Mặc Liên đã bị mất hết cảm giác, ngay sau đó là một trận đau đớn đến tận cốt tủy đột nhiên truyền đến, huyền khí bị đảo ngược, trong nháy mắt sắc Mặc Liên trở nên trắng bệch.

Mỗi một tác gân cốt, mỗi một tế bào trên, mỗi một dây thần kinh người nàng đều có thể cảm nhận được sự đau đớn tận cùng này.

Nếu không phải là vì cơ thể nàng đã từng được huyền tinh cải tạo, giờ phút này nàng chắc chắn đã đau đến hôn mê.

Khí xoáy tụ bởi vì được tinh thần lực kích thích, so với tốc độ vận chuyển bình thường đã tăng thêm gấp trăm lần, huyền lực bạo động, khí hải bị biến động, những nơi đang ngủ đông trong cơ thể cũng bị đánh thức.

Một chỗ khắc bên trong Hồn Nguyên Giới, thân hình Xích Lôi cũng không thoát khỏi cảnh bị bất ổn, bước chân lao đảo một cái, chứ nữa thì té ngã, ngay cả màu sắc trên môi hân cũng trở nên tiêu tụy khác ngày thường.

Hắn sốt ruột ngẩng đầu lên, cau mày nói: "Nữ nhân đáng chết kia! Đến cùng là đang làm cái gì nữa đây!" Một cuộc chấn động nghiêm trọng như thế, chẳng lẽ nàng đang tự làm tổn hại đến bản thân mình?

Xích Lôi đang mê man tìm kiếm lý do nhưng cũng không quên mang theo Tiểu Tuyết và Mặc Linh, chỉ trong một cái nháy mắt đã đi đến bên người Mặc Liên.

Thân hình nhỏ gầy của Mặc Liên đang giãy dụa bên trong thông khổ ở giữa một đồng lớn tinh thạch, có vô số luồng ánh sáng bao lấy người nàng, giờ phút này nàng giống như một con bướm đang bị tơ nhện trời buộc vậy.

Mặt đất bởi vì lực lượng của nàng mà cũng bị ảnh hưởng, mặt đất bị lật lên, xung quanh đã hình thành một con ốc xoáy cuồng nộ.

"Huyền lực muốn bạo phát!" Xích Lô cau mày nói.

"Làm sao có thể xuất hiện loại tình huống này?" Tiểu Tuyết thấy chủ nhân nhà mình phải chịu đựng sự thống khổ như thế, không khỏi lo lắng hết lớn lên.

"Người cầm miệng cho ta!" Xích Lô hờn dỗi che ngực, cắn răng nói: "Đừng lo lắng! Nàng tuy rằng làm việc lỗ mãng, nhưng cũng không phải là một người không có đầu óc!"

Giờ phút này Mặc Liên cảm giác được linh hồn của mình bị xé rách, lý tính nói cho nàng biết, đây chắc chắn là hành vi tự ngược, nhưng trực giác lại nói cho nàng biết, đây là cơ hội.

Tinh thần lực cùng huyền lực đan xen vào nhau, không chịu được khống chế, không cái nào chịu nhường cái nào, giống như hải dương cuồng bạo muốn nổi bão!

Sự thống khổ so với tử vong còn đáng sợ hơn này làm cho đầu Mặc Liên trống rỗng, không biết bản thân mình đang ở chỗ nào, giống như sẽ vĩnh viễn chìm vào bên trong sự hỗn loạn này.

Bỗng nhiên, trên trán Mặc Liên hiện lên một huyền lực văn màu vàng tuyệt mỹ, một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vang lên trong đầu nàng.

"Đồ chơi của bản tôn, chỉ có chút trình độ ấy thôi sao?"

Giọng nói lạnh như băng mang theo cảm giác áp bách vô hạn, giờ phút này lại còn mang theo sự trào phúng tràn trề nồng đậm.

Là hần!

Sâu trong đáy lòng Mặc Liên khẽ run lên! Không chịu khuất phục rơi vào trong bóng đêm vô tận, hung hăng cắn đầu lưỡi mình một cái.

Đau đớn làm cho tâm linh của nàng càng thêm trấn tĩnh hơn, cố nén nỗi đau đớn mà người thường không chịu nổi kia xuống, Mặc Liên cảm thụ được tinh thần lực trong người đã dần dần ngưng tụ thành thực hơn.

Huyền lực ở bên trong kinh mạch của nàng bạo động, đánh thẳng về phía trước, không ngừng mà xé rách, dung hợp, xé rách, lại dung hợp.

Không biết qua bao lâu, lượng huyền khí hỗn loạn trong cơ thể Mặc Liên đã được khí xoáy tụ ngưng kết thành công, giống như một loại huyền lực tinh thuần nhất, cả người nàng tán ra một luồng ánh sáng lấp lánh rực rỡ cứu sắc.

Mặc Liên biết, bản thân mình đã thành công rồi.

"Ha ha." Tiếng cười này tự nhiên thanh thuần dễ nghe, như tiếng phạn, chứa đầy nét bí ẩn: "Không sai, đồ chơi nhỏ, người đừng nên làm bản tôn thất vọng."

Giọng nói đậm đặc không ngừng quanh quẩn bên tai, Mặc Liên tìm lại ý thức, gian nan mở hai mắt ra, quả nhiên là nhìn thấy ba đôi mắt đầy lo lắng của đám người Xích Lô.

Tiểu Tuyết và Mặc Linh thấy Mặc Liên tỉnh lại, ai nấy đều vội vàng xông đến, ôm chặt nàng, cứ giống như chỉ cần vừa buông tay là nàng sẽ biến mất ngay lập tức vậy.

Ánh mắt Xích Lô cũng hiếm khi lại lộ ra một ý cười tán thưởng, không thể tưởng được nàng ấy thể nhưng có thể làm được, thật sự đã thành công làm cho hần kinh ngạc.

Mặc Liên chăm chú nhìn ba người, nở một nụ cười, rồi chìm vào giấc ngủ, nàng thật sự đã không còn chút sức lực nào rồi, nhưng suy nghĩ cuối cùng trước khi mất đi ý thức của nàng là:

Ai là đồ chơi nhỏ của bản chủn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 29: Rời đi, đến Sa thành

Đến khi Mặc Liên tỉnh lại, Xích Lôi đã sửa sang lại không gian đã suyt nửa thì bị Mặc Liên hù rồi tỉnh rồi ngủ.

Hắn lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nàng, hừ một tiếng, nói: "Tuy rằng người chỉ dựa vào cấp bậc Huyền sĩ mà hoàn thành luyện hóa tinh thần lực, chuyện này coi như không sai, nhưng mà đừng tưởng rằng như vậy sẽ làm bản tôn hạ thấp yêu cầu."

Luyện hóa tinh thần lực?

Mặc Liên như ong mầy, biểu cảm này có ý tứ là: Ta không biết người đang nói cái gì.

Xích Lôi sừng sốt, mở miệng nói: "Chẳng lẽ không phải người mới vừa luyện hóa tinh thần lực sao?"

Mặc Liên khẽ lắc đầu, nàng rõ ràng không biết hành động của bản thân mình đã làm cho Xích Lôi có bao nhiêu rung động trong lòng.

Xích Lôi hạ hai tròng mắt, bình tĩnh lạnh lùng nói: "Đã không có việc gì thì tiếp tục tu luyện đi, nếu không về được truyền tống trận, người cũng đừng nghĩ đến việc ra khỏi đây."

Mặc Liên tự nhiên cảm nhận được cảm xúc của Xích Lôi dao động, nhưng nếu hắn không muốn nói nhiều, thì nàng cũng sẽ không hỏi nhiều.

Mặc Liên kiên định gật đầu, xoay người, lại cúi đầu tiếp tục khắc phù văn.

Thông qua huyền khí chải vuốt, Mặc Liên đã có thể cảm giác được cái loại rung động kỳ diệu này, giác quan như được mở rộng vô hạn, tinh thần lực được tăng lên đến một mức độ chưa từng có, nàng thậm chí có thể khống chế được hô hấp của mỗi một lỗ chân lông.

Huyền lực lưu chuyển, từng sợi ánh sáng mỏng manh như lụa mỏng nhập vào người Mặc Liên, linh lực bốn phía chậm rãi tiến vào da nàng.

Thông qua huyền lực mạch rộng lớn, ở giữa huyền lực căn chậm rãi ngưng kết, thiên ti vạn lý, hình thành một con sông huyền lực tinh thuần chảy khắp cơ thể nàng.

Xuân Phong Hóa Vũ!

Tinh tế không tiếng động, xương cốt và gân mạch từng chút thay đổi trong yên lặng.

Đôi đồng tử đen như mực lóe lên chút ánh sáng rực rỡ, nhón tay mảnh khảnh hơi di chuyển, bàn tay trắng nõn linh hoạt vũ động trong không trung.

Từng đạo phù văn phức tạp được khắc họa hoàn mỹ lên trên miếng tinh thạch.

Tron nhẵn, tinh mỹ, cả quá trình đều là liền mạch lưu loát.

Linh khí bên trong miếng tinh thạch không có bị xói mòn, ngược lại càng thêm tinh thuần hơn.

Đây là một cái phù văn hệ hỏa, nhìn qua giống như du long thần vận, phù văn này không chỉ là một cái phù văn thông thường, mà càng giống như là một tác phẩm nghệ thuật đã được trải qua muôn ngàn thử thách mới được hình thành.

Nhếch môi cười, Mặc Liên cảm thấy bản thân mình cũng càng thêm trầm ổn hơn trước.

Nàng có thể cảm giác được, mình đã nắm bắt được cách đi con đường tìm hiểu phù trận này như thế nào rồi.

Vì nắm bắt được loại cảm giác kỳ diệu này, Mặc Liên càng có hứng thú hơn với phù văn, nàng ngay lập tức bắt đầu khắc họa một loại phù văn khác.

Lại thêm một cái phù văn tinh diệu phức tạp hiện lên trong đầu nàng, cuộn cuộn không dứt.

Ngộ tính của nàng quá mức mạnh mẽ, có thiên phú và trực giác cường hãn, rất hợp để nghiên cứu phù trận.

Dù siêng năng khắc họa phù trận nhưng huyền lực và tinh thần lực của nàng không có bị tiêu hao, mà ngược lại khiến cho chúng nó càng được ngưng tụ thành thực hơn.

Xích Lôi yên lặng chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ gầy kia, mắt nháy cũng không nháy lấy một cái.

Nàng thật sự đã làm cho hắn kinh ngạc!

Quả nhiên là người do ‘nàng’ lựa chọn.

- - -

Tiểu Tuyết và Mặc Linh thỉnh thoảng mới được tới nhìn Mặc Liên một chút, hai người phần lớn ở trong huyết động thu thập Thạch Tinh Hoa.

Bỗng nhiên, Mặc Liên từ trong hư không xuất hiện trước mặt hai người bọn nó, hai mắt lóe sáng, khẩu trương nói: "Mau! Ta rốt cuộc đã hoàn thành! Nhưng mà không được ổn định lắm! Đi mau!"

Một người một thú nhất thời sững sờ, chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì, thì đã bị Mặc Liên bá đạo thu vào bên trong không gian.

Trong không khí ảm ảm như có dòng khí dao động, theo sau đó là cuồng phong mãnh liệt, trận gió tàn phá lên trên mặt đất đã bị mấy người bọn họ vơ vét sạch sẽ, kỳ tích lại liên tiếp xuất hiện.

Đồ án có màu vàng kim hiện ra, nó không ngừng hấp thu linh khí bốn phía rồi rót vào trong thân thể nàng, cả người người nàng càng thêm sáng rọi chói mắt.

"Hừ, ai cho ngươi hoàn thành xong phù trận rồi ngay lập tức khởi động chứ? Ngu ngốc! Còn là truyền tống trận công kích nữa. Ngoan ngoan đứng ở tâm trận, không nên cử động! Bằng không bị biến thành bột biển cũng đừng trách ta!" Tiếng nói khinh thường của Xích Lô vang lên trong đầu Mặc Liên, làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi!

Đáng chết!

Nàng thế nào cũng không thể tưởng được, sau khi hoàn thành cái phù văn cuối cùng thì sẽ tự nhiên hình thành đồ án. Hơn nữa nó lại thế có thể tự ý khởi động!

Nàng còn chưa học hết mọi thứ liên quan đến phù trận, chuyện này nàng vốn dĩ cũng không biết.

Bốn phía đồ án bắt đầu xuất hiện gió lốc, chúng vờn quanh người Mặc Liên, nhám thạch nằm ngổn ngang trên mặt đất bị cuốn lên, rồi đập mạnh xuống những vách tường gần đó, ngay lập tức bị biến thành những mảnh nhỏ. Cả những vách tường bên trong không gian cũng xuất hiện vài vết rạn nứt.

Trận gió bá liệt như xé bỏ hết thảy mọi thứ ở xung quanh, chậm rãi tới gần phía Mặc Liên.

Mặc Liên nhướng mày, nhắm mắt ngưng khí, dùng huyền lực bao trùm toàn thân, vững vàng bảo vệ nàng ở bên trong.

Một truyền tống trận bá đạo như thế, dùng xong không chết cũng bị lột mất một lớp da, đến cùng là người nào ăn no rừng mớ mà nghiên cứu ra cái loại truyền tống trận như thế này.

"Đừng nghĩ ngợi lung tung!" Xích Lô lạnh lùng cảnh cáo nàng.

Nội tâm Mặc Liên đầy bất mãn, trừng mắt nhìn Xích Lô, xem ra Xích Lô là một người rất nhàm chán.

Dòng khí hỗn loạn quanh quẩn trong không trung cuốn lấy thân hình Mặc Liên, nàng có thể cảm nhận được, ở bên trong khu vực này trừ bỏ nàng, hết thảy đều đã bị cơn gió này phá hủy.

Dần dần, giác quan của nàng cũng trở nên mơ hồ, thân hình dường như đã chìm vào bên trong một mảnh hư không.

- - -

Phía đông đại lục Lan Táp, núi non ngút ngàn, kéo dài tận chân trời, hùng vĩ đồ sộ, gió nhẹ khoan khoái nhẹ nhàng thổi qua. Một cây cổ thụ vạn năm đột ngột mọc lên từ mặt đất, có một loại tình cảm hùng tráng khác.

Sa thành, truyền thuyết kể lại rằng, vạn năm trước ở đây chính là một mảnh sa mạc hoang, từ sau khi nhân tộc chuyển đến, chỗ này cũng dần dần trở nên phồn vinh. Tuy rằng hiện tại bốn phía Sa thành đã biến được bao bọc bởi những thành trì lớn, nhưng cái tên Sa thành vẫn được giữ nguyên để ghi nhớ đến nguồn cội.

Kiến trúc đều được giữ lại như cũ, điều này làm cho Sa thành được bao phủ lên vẻ tang thương và tráng lệ, ở một ngã tư đường phồn hoa phía xa, người người đi lại tấp nập, huyền sư và các vũ giả trải qua muôn vạn nguy hiểm tìm kiếm được một vài vật phẩm đáng giá, đều mang đến đây trao đổi, hy vọng có thể đổi lấy một vật phẩm mong muốn.

Nếu như nói đến Sa thành thì không thể không nói đến đại hội đấu giá và đấu kỹ được tổ chức mỗi năm một lần.

Đại hội đấu giá luôn được nhiều thế lực trên các quốc gia dòm ngó, rất hiếm khi có người bỏ qua cơ hội này.

Trên đường, một thiếu nữ có khuôn mặt ngăm đen và một thiếu niên mặc hắc bào đang bắt lực chân chừ, thiếu nữ có một đôi mắt to trong veo mỹ lệ tràn đầy nghi hoặc nhìn những nét kiến trúc trước mắt.

"Tiểu Tuyết! Ngươi xác định là ở trong này?" Mặc Liên âm thầm hỏi trong lòng.

"Không sai! Chủ nhân! Dao động này thật sự là được truyền ra từ chỗ này! Tuy rằng rất là mỏng manh!" Một cái đầu tuyết trắng chui ra từ trong ngực Mặc Liên, lỗ tai đáng yêu hơi lắc lắc.

Một tiểu thú cao quý mỹ lệ như thế đứng cùng một thiếu nữ có khuôn mặt ngăm đen hình thành một sự đối lập rõ ràng.

Tổ hợp ba người này đúng là Mặc Liên, Mặc Linh và Tiểu Tuyết, bọn họ nhờ có truyền tống mà tới được chỗ này.

Mặc Liên vốn định mau chóng đến Lam gia để gặp Lam gia chủ, nàng cần phải biết rằng phụ mẫu của mình đến cùng đã gặp phải vấn đề khó giải quyết thế nào, mới có thể bắt đầu đi rồi đi như vậy.

Ai biết được bọn họ bị truyền tống đến sào huyệt Tật Bì thú, Tật Bì thú thập phần ưa thích chơi đùa với người khác, may mắn chúng nó là một trong những ma thú không có lực công kích.

Đối mặt với chúng nó, Mặc Liên không nỡ hạ sát thủ, bắt đầu dĩ dành một chút thời gian chơi đùa với chúng nó một phen, cho nên mới thoát khỏi chỗ đó có chút hơi chật vật.

Mà thẳng nhai Tiểu Tuyết này khi đi ngang qua Sa thành, cứ muốn dừng chân ở chỗ này, nói cái gì cũng không đồng ý rồi đi, theo lời nói của nó mà nói, nơi này có bảo vật hiếm có. Cho nên mấy người bọn họ mới có thể xuất hiện nghèo túng như thế ở chỗ này.

Mặc Linh ở trong lòng hừ một tiếng, không vui nói: "Không biết có phải là có bảo vật thật không, đại ca Xích Lôi nói đúng, người quả thật là một tiểu thú tìm đồ bỏ đi."

Tiểu Tuyết vừa nghe, lập tức xù lông lên, nhếch miệng nhẹ nhàng nói lại Mặc Linh: "Người cũng chỉ là một ma thú ngu ngốc có lực phòng ngự siêu cấp yếu kém!"

Trên trán Mặc Liên hiện lên ba vạch hắc tuyến, đối với cuộc tranh cãi của hai người bọn họ làm như không thấy, dù sao bọn nó tranh cãi như vậy đã không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi.

"Oa! Thật là một tiểu ma thú đáng yêu!" Một giọng nữ nũng nịu truyền đến, đánh vỡ cuộc trao đổi trong im lặng của ba người Mặc Liên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Tiểu Tuyết bị cướp đoạt

Theo hướng giọng nói kia nhìn lại, hóa ra đó là một thiếu nữ cao ngạo xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt ba người bọn họ.

Trên bộ huyền bào màu hồng nhạt có thêu một cái đồ án thực vật màu đỏ, một mái tóc màu nâu đỏ được búi lại thành một búi tóc tinh xảo, trên gương mặt thủy nộn là một đôi mắt to sáng ngời tràn đầy chờ mong nhìn chăm chú ở tiểu thú Mặc Liên trong ngực.

Mặc Liên nhìn đồ án kia, trong nháy mắt liền biết, vị tiểu cô nương kia là thành viên của hiệp hội Dược Sư, hơn nữa dựa theo màu sắc của đồ án có thể phán đoán, bọn họ đều là thành viên nòng cốt của hiệp hội Dược Sư.

Người tới chăm chú nhìn Mặc Liên và Mặc Linh, hai người bọn họ đang bản thủ dơ dáy đến cực điểm, ánh mắt của nàng ta đều là khinh bỉ chán ghét. Quả nhiên, đại hội bán đấu giá hàng năm có khác, ở Sa thành loại người nào đều có thể xuất hiện.

Thiếu nữ dời tầm mắt, không nhìn Tiểu Tuyết nữa, thấy đối phương đang ôm nó chỉ là một người nhìn không khác gì một cái như khát cái hay là một đàn chạy, miệng hừ nhẹ một tiếng, ngang ngược kiêu ngạo nói: "Uy! Bán tiểu thư coi trọng tiểu thú của người! Ra một cái giá! Bán nó cho bản tiểu thư!"

Nàng kiêu ngạo hất cằm lên, kiêu ngạo không ai bì nổi, dường như coi trọng thứ gì đó của đối phương không khác gì là một đại ban ân của nàng ta vậy.

Đôi mắt trong veo của Mặc Liên xẹt qua một tia trào phúng, khóe môi hơi cong lên, rất nhạt.

Tiểu Tuyết và Mặc Linh chỉ nhàn nhạt đưa mắt nhìn vị thiếu nữ kia, rồi liền rũ mắt xuống không để ý đến nàng ta nữa, giống như nàng ta đã biến mất vậy.

Một đoạn đường này bọn họ cũng không phải là chưa từng gặp qua mấy loại người thích dùng thế ép người như thế này, nhưng mỗi người mỗi đám đều có một thế thâm kết cục, Tiểu Tuyết và Mặc Linh đều đang suy nghĩ không biết vị thiếu nữ kia sẽ có kiểu kết cục như thế nào.

Chắc chắn, ngẫm lại đều là đám người đáng thương.

Ai biết được trong khi Tiểu Tuyết và Mặc Linh đang nghĩ vậy, sau đó không lâu sẽ xảy ra một màn khiến cho bọn nó có thể rớt rụng mắt xuống, chủ nhân bọn nó khúm núm rụt rụt cổ, đáng thương tội nghiệp nói: "Đừng... Đừng... Cướp đoạt thú cưng của ta, nó là bằng hữu duy nhất của ta..."

Nói xong, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn đen như mực còn giọt thêm hai giọt nước mắt trong suốt.

Tiểu Tuyết có cảm giác bản thân mình ngay lập tức muốn té xỉu! Trong tâm linh rít gào nói: "Chủ nhân, người đang định làm gì vậy? Lần sau có thể nói trước một chút hay không? Cứ như vậy người ta tiếp nhận không được nha!"

Trái ngược với Tiểu Tuyết, Mặc Linh chỉ giật mình một chút rồi ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh, tiểu thư của hắn, vô luận làm cái gì đều có dụng ý.

Mặc Linh phi thường dũng cảm, không chút do dự, run run che chắn trước mặt Mặc Liên, một bộ dáng thê lương thê chết bảo vệ nàng.

"Câm miệng! Đây chính là vì ngươi! Ngươi xem tiểu Linh kia, về sau nên học hỏi nó nhiều một chút!" Mặc Liên ở một bên trách móc, một bên chuyển ánh mắt về phía một kiến trúc đơn giản.

Tiểu Tuyết lập tức đã hiểu dụng ý của Mặc Liên, nhớ tới bản thân mình lại thua Mặc Linh, trong lòng tức giận không thôi! Lập tức mở to đôi mắt, gian nan nhô đầu ra, dùng một đôi nhãn lực có sức công kích 120 vạn Volt trừng mắt với vị thiếu nữ kia.

Hàng lông mi cong cong khê chớp chớp, một đôi con ngươi trong suốt như đá quý, vẻ mặt vô tội kia triệt để đủ để bắt tâm thiếu nữ làm từ bình. Nàng vội vàng nói: "Hừ! Bản tiểu thư là cháu gái Phó Hội Trưởng hiệp hội Dược Sư, Hoa Ngữ Dung! Bản tiểu thư muốn định nó rồi! Ngươi tới! Giúp bản tiểu thư đoạt nó!"

Phía sau có mấy người nam tử mặc huyền bào màu xanh nhạt lập tức lĩnh mệnh: "Vâng tiểu thư!"

Bốn người lập tức vọt lên, một người thì đẩy Mặc Linh ra, một người thì túm chặt Mặc Liên, một người thì đoạt lấy Tiểu Tuyết từ trong ngực Mặc Liên, một người cuối cùng nhanh chóng tiếp nhận đưa nó cho tiểu thư nhà mình.

Phối hợp chuẩn xác, liền mạch lưu loát!

Ánh mắt Mặc Liên lạnh lùng, lửa giận bùng cháy nơi đáy mắt, thuận thế ngã trên mặt đất, âm thầm đối thoại với Tiểu Tuyết: "Tiểu Tuyết! Hào hảo diễn trò nha! Chúng ta có thể kiếm lớn một phen hay không phải xem khả năng của ngươi đó!"

Tiểu Tuyết nhiệt huyết trả lời: "Không thành vấn đề! Ngươi cứ chờ tin tức tốt của ta!"

Quần chúng vây xem đều ào ào tỏ vẻ đồng tình với Mặc Liên gặp, nhưng mà chỉ là đồng tình mà thôi. Người ở đại lục Lan Tật, có ai nguyện ý là kẻ địch của hiệp Dược Sư chứ?

Tiểu Tuyết tượng trưng từ chối hai lần, sau đó liền bị Hoa Ngữ Dung ôm vào trong lòng, trên mặt nàng ta là sự vui mừng không chút nào che giấu, không có chút nào áy náy hay chột dạ vì hành động vừa rồi của mình.

Bể ngễ nhìn thân thể gầy yếu trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Mọi người thấy đám người Hoa Ngữ Dung rời đi thì cũng ào ào ly khai hiện trường, không có người nào dám ngăn cản hành vi xấu xa kia của nàng ta.

Thế giới này chính là như thế, người không có lực lượng chỉ có thể mặc người khi dễ.

Mặc Linh thấy mọi người đều rời đi hết rồi, ngay lập tức nâng chủ nhân nhà mình đặt, nhũ mây thay nàng vỗ bìn đất dính trên người.

"Không có việc gì, sạch sẽ quá sẽ bị lộ!" Mặc Liên nháy mắt mấy với Mặc Linh, mặt mày đầy ý cười: "Đi thôi, chúng ta cũng cần phải nghĩ ra vài cái biện pháp mới được!"

Chăm chú chủ nhân nhà mình linh động đáng yêu như thế, Mặc Linh cảm thấy tâm của mình cũng trở nên ấm áp, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, chân thật như thế.

Hai người băng qua mấy con đường hẹp quanh co ở giữa Sa thành, xác nhận không có người nào theo dõi, trong nháy mắt, hai người biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua.

--

Buổi đầu giá một năm một lần cuối cùng đã đến.

Bên trên ngã tư đường rộng lớn hùng vĩ tràn ngập đủ loại người, ai ai cũng mặc quần áo khác nhau, hoặc là tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, hoặc là thanh lịch tao nhã, nhưng điểm giống nhau duy nhất chính là ở mỗi góc áo bào đều có huyền lực văn hoa lệ phức tạp.

Đây là dấu hiệu của các đại gia tộc và đại thế lực, đó cũng là vinh quang bọn hắn.

Phố Tây Sa thành, một lão giả có mái tóc trắng xoá, râu che đầy mặt, đang phần nộ nhìn chăm chú người nam tử trẻ tuổi ngăn cản ở trước mặt mình.

Nam tử mặc trên người một huyền bào tinh mỹ màu vàng, trên gương mặt có thể gọi là anh tuấn là ý cười lỗ mãng, ánh mắt tràn đầy trêu tức nhìn về phía vị lão nhân kia: "Thế nào, Tiểu Lão Đầu, làm hồng Hân Tinh Quảng Thạch của bản thiếu gia, muốn bỏ đi đơn giản như vậy sao?"

Lão giả tức giận đến mức chòm râu cũng phải run rẩy theo, phản bác nói: "Rõ ràng là Hân Tinh Quảng Thạch giá! Còn vọng tưởng lừa lão tử ta... buồn cười!"

Từ từ bên người nam tử kia vừa nghe vậy, càng thêm lớn tiếng chất vấn: "Một lão đầu như ngươi thì biết cái gì! Nhìn bộ dáng của ngươi này! Ngươi biết Hân Tinh Quảng Thạch như thế nào sao? Nói cho ngươi biết thiếu gia nhà chúng ta là Ngũ thiếu gia Khái Tát Bí Đặc của gia tộc Khái Tát ở đế quốc Đặc Lan!"

Tùy tùng nói xong thì ngay lập tức nghe thấy âm thanh cảm thán bốn phía, nam tử tràn đầy khinh thường cười nhạo một tiếng, tiếp tục cao giọng nói: "Mặc gia! Biết không? Đó là đệ nhất luyện khí thể gia! Gia tộc Khai Tắt chúng ta có quan hệ thân cận với Mặc gia! Chuyện liên quan đến khoáng thạch cũng là nhất thanh nhị sở! Làm sao có thể sẽ lừa bịp tổng tiền lão nhân ngươi! Mau mau bồi thường Hàn Tinh Quảng Thạch cho bản thiếu gia!"

Mặc Liên trùng hợp đi ngang qua thì nghe được hai chữ Mặc gia, bước chân của nàng hơi dừng lại, bên môi lộ ra một chút ý cười hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Vận khí không phải là tốt bình thường, mà là quá tốt!

Nghe tới là có liên hệ đến Mặc gia, người ở bốn phía cũng lên tiếng phụ họa theo.

Mặc gia là luyện khí thể gia đứng đầu đại lục này đó! Bao nhiêu người dù có nằm mộng cũng muốn kết giao, người có thể kết giao với bọn họ cũng đều không phải người tầm thường, làm sao có thể rảnh rỗi đi lừa bịp một lão nhân không rõ thân phận kia chứ!

Một nam tử trầm tư nói: "Lão nhân này đúng là không phân rõ phải trái! Loại đường vân có năng lượng biến ảo như thế này, làm sao có thể không phải là Hàn Tinh Quảng Thạch kia chứ? Ngươi đã làm hư khoáng thạch của người khác còn muốn chống chế!"

Chăm chú nhìn viên khoáng thạch nằm ở trong tay Khai Tắt Bì Đặc, một người đi đường phần hận nói: "Đúng đó, buổi đầu giá năm trước ta đã gặp qua!"

"Không sai, ông già này có phần quá đáng!" Lại có một nam tử nói.

Mọi người khác thấy thế, cũng ào ào nghị luận, sự kiện như thế này cũng phải là chưa từng thấy qua bao giờ, có nhiều người to gan tìm cơ hội để kiếm chút lời ở Sa thành.

"Uy! Lão nhân kia! Mau bồi thường! Đây chính là Hàn Tinh Quảng Thạch!"

Khai Tắt Bì Đặc và hai gã tùy tùng phía sau đều đứng nhìn bộ dáng chật vật của lão nhân kia, trong mắt là một loại ý cười tàn nhẫn. Hắn chính là ưa thích loại hành vi áp bức dân thường, loại người vô năng như vậy căn bản không nên tồn tại trên hậu thế, cũng không xứng cùng loại người cao quý như hắn hô hấp cùng một bầu không khí.

Lão nhân bị ngôn luận công kích càng thêm không kiên nhẫn, trong mắt đôi mắt nâu đậm tràn đầy ánh lửa hồng, nguy hiểm mà bạo ngược.

"Các ngươi chính là muốn tìm chết!" Lão nhân đè nén cơn giận dữ nói, quanh thân tản ra luồng khí trắng vô hình, làm cho người ta tim đập không nhanh thêm một nhịp.

Khai Tắt Bì Đặc bị khí thế của vị lão nhân kia dọa sợ, kim lòng không nổi lui về phía sau vài bước, trọng tâm của tùy tùng hắn có chút bất ổn, thậm chí ngã ngồi dưới đất.

Khai Tắt Bì Đặc cảm thấy thật quá mất mặt, cắn răng nói: "Hừ, thế nào! Một lão đầu như người còn muốn giáo huấn bản thiếu gia hay sao? Hôm nay bản thiếu gia muốn ngươi không được chết từ tế."

Không phải là do Khai Tắt Bì Đặc quá tự tin, mà là ở đại lục Lan Tạp, chỉ cần người có tu vi khá cao, vô luận là Huyền giả hay là Vũ sư, đều có thể trì hoãn quá trình lão hóa, lão đầu này cả đầu tóc trắng, thường là loại người không có thiên phú tu hành, thuộc về tầng đáy ở cái xã hội này, chỉ có thể mặc người ức hiếp.

Không biết vì sao, không khí ở bốn phía bắt đầu trở nên nóng hừng hực, có cảm giác như muốn bùng nổ, đột nhiên một giọng nói vừa non nớt vừa trong trẻo, giống như tiếng chim sơn ca, thánh thót có thể thức tỉnh nhân tâm truyền vào trong tai mọi người.

"Wow, vị thúc thúc này thật thú vị nha ~"

Mọi người tìm theo phương hướng phát ra tiếng nói, một bóng dáng bé bỏng mảnh mai xuất hiện trước mắt bọn họ.

Thiếu nữ kia mặc một bộ váy trắng như tuyết, đứng phiêu dật trong gió, bóng dáng đứng dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng màu vàng nhạt, giờ này nàng thật giống như một nụ hoa sen sắp nở, cao nhã loá mắt, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Khuôn mặt oánh nhuận như một miếng ngọc quý, hàng lông mày như yên vân, một đôi mắt xinh đẹp thanh tú tuyệt trần, ánh mắt trong suốt đầy trí tuệ, hàng lông mi dài đậm như lông vũ khẽ chớp chớp càng giúp nàng tăng thêm vài phần linh động, đầy sức sống.

Đôi môi đỏ sẫm như hoa anh đào mê người hơi nhếch lên, làm cho người ta không thể không mê say.

Mà vị thiếu niên đứng sau lưng nàng càng là làm cho người ta kinh thán, thân hình thon dài, trên người chỉ mặc một bộ huyền bào đơn giản màu đen, lộ ra cặp xương quai xanh quyến rũ. Ngũ quan tinh xảo, không có một khuyết điểm, hoàn mỹ không chút tỳ vết, khí chất biến ảo khôn lường, giống như là một vị thần tử trên trời giáng xuống. Chính là toàn bộ lực chú ý của hắn đều dừng lại trên bóng dáng ở trước mặt, chuyên chú như thế, giống như chỉ có nàng mới có thể tác động đến lòng hắn.

Làm tất cả thiếu nữ và thiếu niên ở đây đắm chìm trong sắc đẹp, ngược lại trong mắt vị lão nhân kia lại xẹt qua chút ánh sáng khác thường.

Mặc Liên dễ dàng bắt giữ được sự biến hóa trong mắt vị lão nhân kia, chậm rãi đi đến chỗ đám đông, nháy mắt mấy cái, thiên chân vô tà nói với Khai Tát Bi Đặc: "Thúc thúc sao vậy?"

Đáy mắt màu đen hiện lên nhiều đồ án, ánh mắt Mặc Liên chuyển hướng về phía lão giả, một cỗ lực lượng như có như không tập trung trên người lão ta, mệnh mệnh như đại dương, trong lòng Mặc Liên ngay tức thời chấn động, xem ra hôm nay vận khí của mình không phải là tốt bình thường, mà là quá tốt!

Khai Tát Bi Đặc thấy đối phương hóa ra là một thiếu nữ tuyệt sắc phấn nộn như thế, qua bốn hay năm năm nữa, nói không chừng còn có thể vượt qua đệ nhất mỹ nữ, thánh nữ của Quang Minh thần điện, Hoàng Phủ Tiêu Vân cũng không chừng.

Nhất thời trên khuôn mặt nhợt nhạt của Khai Tát Bi Đặc nổi lên vẻ dâm tà, liếm liếm môi nói: "Tiểu cô nương, ngươi thích mấy thứ đồ như thế này sao? Ưa thích thì thúc thúc có thể tặng nó cho ngươi, thúc thúc còn có rất nhiều đồ tốt hơn thứ này, cam đoan sẽ làm cho ngươi ưa thích, dục tiên dục tử!"

Mà tùy tùng phía sau hắn cũng bắt đầu cười rộ lên, không thể không nói, ba người này phối hợp thật là phi thường ăn ý.

Đứng quần Khai Tát Bi Đặc cũng đã dần dần cộm lên, lời nói của hắn ta cũng thành công làm đám người chung quanh cười đến vui vẻ, bao nhiêu ánh mắt dồn lên người Mặc Liên, đủ loại sắc thái tình cảm, hoặc là đồng tình, hoặc là khinh thường, hoặc là tham lam chiếm hữu.

Ở một thành thị như Sa thành, thực lực có thể quyết định tất cả, mà Khai Tát Bi Đặc còn là thiếu gia Khai Tát gia tộc, không phải là một người mà ai cũng có thể chọc vào.

Mặc Liên tuy rằng mới chỉ có mười tuổi, nhưng lại có một loại phong thái độc đáo, có thể trêu chọc nhân tâm ngứa ngáy không yên, lại còn thêm một bộ dáng bé bỏng vô hại, sao có thể không làm cho người ta không động tâm cơ chứ?

Mặc Liên chu chu cái môi môi anh đào phấn nộn: "Nhưng mà vị gia gia kia nói đó là hàng giả nha."

Cả người lão giả kia cứng đờ, cho tới bây giờ lão chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, lão ta cần một tiểu nha đầu tới giải vây cho mình.

"Như vậy đi, tiểu muội muội, thúc thúc và ngươi đánh cược, nếu Hàn Tinh Quảng Thạch của thúc thúc là giả, thúc thúc mặc cho ngươi xử trí, người thấy như thế nào? Nhưng nếu nó là hàng thật, thì ngươi cũng phải mặc cho thúc thúc xử trí, tính cả vị công tử ở phía sau ngươi." Khai Tát Bi Đặc tự nhiên sẽ không để tiểu mao đầu như Mặc Liên vào trong mắt, trong lòng hắn, bọn họ đã chắc chắn là thịt béo trên thớt mặc cho hắn thích thái như thế nào thì thái rồi.

Người xung quanh đều tỏ vẻ ghen tị với vận khí quá tốt của Khai Tát Bi Đặc, một thiếu nữ như xinh đẹp như tinh linh và một vị thiếu niên tuấn mỹ, vì sao không rơi vào trong tay bọn họ cơ chứ.

Mặc Liên nghe vậy thì nháy mắt mấy cái, bàn tay nhỏ bé trắng như sứ nhẹ nhàng xoa xoa lên trên chiếc nhẫn trên tay, đôi mắt hơi nheo lại, cười càng thêm xán lạn chói mắt: "Nga, thật sao?"

Mặc Linh âm thầm nhíu mày, hắn biết đây là điềm báo trước khi chủ nhân tức giận.

Trải qua không biết bao nhiêu năm ở chung trong Hỗn Nguyên Giới, Mặc Linh biết, ai cũng có thể đánh chủ ý lên người chủ nhân, nhưng nhất định không thể đánh chủ ý lên người mà nàng đề ý, bằng không nàng sẽ làm cho người đó hận sao mình đã sinh ra trên thế gian này.

Dù sao tính tình bao che khuyết điểm của chủ nhân không phải chỉ dừng lại ở một mức độ bình thường, mà là siêu cấp nghiêm trọng, có thể gọi nó là bệnh mãn tính cũng không sai biệt lắm.

Thấy chủ nhân bảo vệ mình như vậy, Mặc Linh cao hứng, hơi hơi nhếch khóe môi lên, chỉ thoáng qua một giây thôi nhưng cũng đủ mê hoặc cả đám người ở chỗ này.

"Thật sự ~" Khai Tát Bi Đặc tiếp tục dụ dỗ dành nói, chăm chú nhìn hai người Mặc Liên, khóe miệng cũng đều sắp chảy ra nước miếng đến nơi rồi.

"Uh, Linh ca ca, phụ thân không phải là đã từng cho ta một khối nham thạch sao? Hình nó rất giống với cái này nha, nó ở đâu rồi ấy nhỉ?" Mặc Liên xoay người, khá ái cười nói với Mặc Linh.

Trên gương mặt tinh thuần trong veo như nước suối thánh khiết của Mặc Linh tràn ra một nụ cười thần nhiên, lấy ra một khối khoáng thạch từ trong huyền ảo trữ vật.

Từ bề ngoài thì nó giống nhau y như đúc với miếng khoáng thạch đã bị tổn hại của Khai Tát Bi Đặc, chỉ có điều uy áp lãnh liệt của nó đủ để làm cho đầy lòng đám người ở đây phát lạnh.

Quyển 1 - Chương 32: Cá sẽ mắc câu

Vị lão giả này giờ vẫn đứng im lặng ở một bên sau khi nhìn thấy miếng khoáng thạch kia, trong nháy mắt hai mắt liền phát sáng như đèn lồng, đưa tay muốn cướp đoạt miếng khoáng thạch trên tay Mặc Linh, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Đừng nhúc nhích, Linh!" Mặc Linh hơi phản kháng, trong nháy mắt Mặc Liên hạ lệnh nói.

Lão giả vuốt ve miếng khoáng thạch trong tay đến thích ý, Mặc Liên càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, hơi hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nói: "Wow, thật sự giống nhau như đúc nha, thúc thúc, người nhìn một cái đi."

Nói xong, lại mệnh lệnh cho Mặc Linh xuất ra một khối khoáng thạch khác, khối khoáng thạch này có màu xanh lam, mờ hồ tỏa ra từng trận hàn khí, mức độ hàn khí nồng đậm, bị ngưng kết thành từng luồng sương mù.

Khải Tát Bì Đặc gian nan nuốt nuốt nước miếng, trời ơi!

Đây mới chính là Hàn Tinh Quảng Thạch!

Một loại khoáng thạch quý hiếm như thế này mà vị tiểu thiếu nữ này nói lấy ra là có thể ngay lập tức, còn hai lần lấy ra tới tận hai khối nữa chứ!

Nhất thời, ánh mắt của mọi người ở chỗ này đều chăm chú lên trên người Mặc Liên, đều mang theo trần trụi dục vọng, tham lam vô cùng tận.

Hắn ta vội vàng tiếp nhận miếng khoáng thạch trong tay Mặc Linh, nhưng khi tiếp xúc đến nó, trong nháy mắt, toàn thân lập tức trở nên cứng ngắt.

Hàn khí màu băng lam như thủy tinh sáng ngời theo cánh tay Khải Tát Bì Đặc lan tỏa tới tứ chi của hắn ta, loại hơi lạnh trí mạng, lạnh như băng này sao hắn ta có thể chịu đựng nổi, đến cả một ngọn tóc cũng không thoát khỏi sự ảnh hưởng.

"Kèo kẹt, kèo kẹt."

Đó là tiếng động mà băng điêu tạo thành, chỉ trong nháy mắt Khải Tát Bì Đặc đã hoàn toàn biến thành một bức tượng băng điêu, Mặc Linh lại nhẹ nhàng như không cầm lại miếng khoáng thạch từ trong tay của hắn, ngoại trừ một đôi mắt của Mặc Linh lưu chuyển, còn lại đều lười làm ra thêm bất cứ phản ứng nào khác.

Mọi người ở đây im lặng hít vào một ngụm lãnh khí!

Trời ạ!

Đến cùng là loại khoáng thạch gì? Vì sao lại lợi hại đến vậy?

"Thiếu gia! Thiếu gia!" Hai gã tùy tùng thấy thế, sợ tới mức trái tim đều muốn nhảy ra ngoài! Vội vàng vây quanh Khải Tát Bì Đặc, không ngừng đòi tới đòi lui, giống là ruồi bọ vậy.

"Nga, vị thúc thúc kia bị sao vậy, Linh?" đôi mắt sáng ngời như Hắc Diệu Thạch khẽ chớp chớp, một tuyệt mỹ thiếu nữ như thế, đúng là không nên động vào nha, mọi người đều hung hăng rung mình.

Mặc Linh thấy thế, hơi hơi nhún vai, ý tứ, hắn cũng không biết lý do.

"Hừ! Một kẻ ngu ngốc!" Vị lão giả cầm Hàn Tinh Quảng Thạch vui vẻ nửa ngày, không quên quay đầu hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào tu vi của tên phế vật kia thì làm sao có thể ngăn cản hàn khí của Hàn Tinh Quảng Thạch, không có chết đã là may mắn lắm rồi!"

"Hàn Tinh Quảng Thạch ẩn chứa nồng đậm Thủy Nguyên Tố, việc khai thác nó thập phần khó khăn, người bình thường đụng phải sẽ trực tiếp chết! Loại đặc tính này chỉ cần là Khí sư đều biết! Đó cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Tinh Quảng Thạch phi thường khan hiếm, tên kia dùng chất thải công nghiệp để ngụy trang thành Hàn Tinh Quảng Thạch, thật sự là không biết sống chết!"

Mọi người còn đang ngẫm nghĩ lại lời nói của lão giả kia, lúc này hai người tùy tùng bỗng nhiên bị trượt chân, không theo quỹ tích nào cả, mà bỏ nhào về phía Khải Tát Bì Đặc và Mặc Liên mà tới.

"Ai nha!"

Mặc Liên giống như khủng hoảng muốn tránh né, không nghĩ lại ngoài ý muốn đụng vào cánh tay Khải Tát Bì Đặc.

“Kẹt” một tiếng giòn vang.

Cánh tay Khai Tắt Bị Đặc bị gãy, rơi xuống đất, biến thành nhiều mảnh vụn băng.

"Trời ạ! Thiếu gia! Tay của ngài!" Hai gã tùy tùng tru lên, xong đòi ròi, gia tộc Khai Tắt nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ!

"Hả? Thúc thúc! Thúc thúc, ngươi bị làm sao vậy?" Mặc Liên hoa dung thất sắc, chăm chú nhìn cánh tay bị đứt của Khai Tắt Bị Đặc, vội vàng lui về phía sau, ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng, lại "Không cần thận" đưng phải hai chân của hắn.

Băng điều cứ như vậy bị phá hủy từng phần rồi lại từng phần nữa.

Hai gã tùy tùng giờ phút này đã hoàn toàn đã hôn mê rồi, đâu còn biết trời đất gì nữa.

Không biết là bị do hiện trường thảm thiết này dọa sợ, hay là do nghĩ tới thảm họa trong tương lai mà bọn họ phải đối mặt nữa.

Màu máu đỏ tươi từ trong miếng băng chậm rãi chảy ra, hóa thành một làn sương mù, không ngừng quanh quẩn ở trong không khí, cảnh tượng này đủ để khiến cho đám người ở đây sợ hãi.

Hồ hấp của họ dường như đều bị kiềm hãm lại!

Bọn họ tuy rằng không sợ chết, nhưng mà khi phải đối mặt với sự tuyệt vọng của tử vong, có mấy ai mà không sợ cơ chứ?

Thời gian phảng phất như dừng lại, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh máu chảy trong từng cơ thể ở chỗ này, nếu không phải là vì từ đầu đến cuối về mặt tiểu thiếu nữ kia luôn luôn bị thương, bọn họ thực sự cho rằng tất cả diễn biến nằm trong sự an bài của nàng.

"Hu hu, thúc thúc, ngươi làm sao vậy? Thúc thúc..."

Mặc Liên nhủ mảy, như nhược khó thành tiếng, cái mũi khéo cũng đã biến hồng, mỹ nhân rơi lệ, thật là đáng thương.

Một nam tử gian nan nuốt nước miếng, nói: "Tiểu thư, ngươi cũng đừng thương tâm, bởi vậy có thể thấy được, miếng khoáng thạch mà hắn ta vừa mới lấy ra không phải là Hàn Tinh Quảng Thạch thật, là hắc gât người nên mới có kết cục như vậy. Ngươi cũng đừng nên khổ sở làm chi, các ngươi đã sớm có hiệp nghị từ trước, tùy ý đối phương xử trí. Kết quả như vậy cũng không tính là trái với lời thề. Gia tộc Khai Tắt cũng không dám làm khó dễ ngươi!"

"Đúng vậy, tiểu thư, đừng khổ sở nữa." Một nam tử khác an ủi, trong giọng nói tràn đầy hèn mọn.

Nói dối sẽ trực tiếp ảnh hưởng bản tâm của Huyền giả và Vũ sư bởi vì nó sẽ hình thành tâm ma, sẽ trở thành trở ngại trong hành trình tu luyện của bọn họ, cho nên Huyền giả và Vũ sư đều oán hận những người không coi trọng lời hứa.

Mặc Liên nghe vậy, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, nháy cũng không nháy lấy một cái, chăm chú nhìn người nam tử kia, yếu ớt hỏi: "Thật sự?"

Nam tử kia hơi sững sốt một chút, đỏ mặt nói: "Àn! Không sai! Mọi người nói đúng không?"

"Đúng đó! Không sai!"

"Đúng! Hắn là một tên lòng gât, đáng chết!"

"Không sai! Tiểu thư, ngươi nhanh rời khỏi nơi này đi! Bằng không gia tộc Khai Tắt sẽ không tha cho ngươi đâu!"

"Đúng vậy! Nhanh rời khỏi đây đi!"

...

Liên tiếp được mọi người khuyên bảo và cổ vũ, tiểu thiếu nữ rốt cục cũng không còn run rẩy sợ hãi nữa, mà dần dần tỉnh táo lại, cúi người thi lễ với mọi người, lao đảo rời đi.

Đồng thời, Mặc Linh thông thả bước đến bên cạnh lão giả kia, ở dưới ánh mắt chờ đợi đầy khát vọng của lão giả, nhanh như gió đoạt lấy miếng Hàn Tinh Quảng Thạch từ trong tay lão, rồi nhét vào bên trong không gian huyền ảo khí. Mọi người nhìn Mặc Liên và Mặc Linh lặng lẽ ly khai hiện trường.

Mọi người khẽ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

So với gia tộc Khai Tắt, mọi người càng sợ hãi Mặc Linh, bởi vì, hắn cầm Hàn Tinh Quảng Thạch nhẹ nhàng như không, một chút ảnh hưởng cũng không có, hiển nhiên là do hắn ta đã có tu vi rất cao, nếu muốn giết người diệt khẩu thì là một chuyện quá đơn giản đi.

Bất tri bất giác mọi người đều đã quên mất sự tồn tại của vị lão giả kia, lão giả có mái tóc hoa râm hơi neho mắt lại, đáy mắt là một mảng mờ mịt, bỗng nhiên lão giả kia nhếch môi cười, bóng dáng nhẹ nhàng như gió, biến mất không chút tiếng động.

- -

Hai người Mặc Liên rời khỏi chỗ kia cũng không tìm chỗ để tránh né, mà là nhàn tản đi dạo phố, nơi nào còn có nửa điểm sợ hãi và bất lực cơ chứ.

"Chủ nhân, người làm như vậy đến cùng vì lý do gì? Tự tìm lấy phiền toái." Mặc Linh hỏi trong lòng.

Tiểu Tuyết này giờ vẫn giữ được liên lạc cũng nghi hoặc theo.

Mặc Liên nhẹ nhàng liếc qua phía sau một cái, ở trong lòng đáp lại: "Tiểu Tuyết, Linh, các người rất nhanh sẽ biết! Cá chắc chắn sẽ mắc câu!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Vượt qua kiểm tra

Một thiếu nữ mỹ lệ và một thiếu niên tuyệt sắc đi du dương trên một con đường rộng lớn, đây không thể nghi ngờ là một bức tranh cảnh đẹp ý vui. Chỉ tiếc rằng cảnh đẹp này lại bị lão nhân phía sau hoàn toàn phá hư.

Thật lạ là vị lão giả kia không có cây gậy mà lên mặt, thấy mình giá trị đáng thương không thể phát huy được công hiệu mong muốn, thì liền điềm điềm tới gần, nói: "Hắc hắc, tiểu nữ oa, người đem hai tảng đá kia cho ta, ta cho người tinh thạch, như thế nào?"

Lão giả hề hề cười, lộ ra bộ dáng hòa ái dễ gần, không biết rằng nét tươi cười kia nhìn còn khó coi hơn cả khóc, thật sự làm cho người ta không còn chút tâm tình nào.

Mặc Liên quay đầu lại, nháy mắt mấy cái, bĩu môi nói: "Ngài cho là bản tiểu thư thật sự ngu ngốc sao?"

Lão giả sùng sốt, chấn động với sự chuyển biến về tính cách của Mặc Liên.

Tiểu nữ oa này, không phải là người hay xấu hổ sao? Sao lại thế này?

"Hừ! Bản tiểu thư nhìn tên thiếu gia của gia tộc Khai Tát không vừa mắt, nên mới ra tay giáo huấn hắn ta một chút! Cũng không phải là vì giải vây cho lão nhân ngài!" Mặc Liên nhũn mày nói, giọng nói lạnh như băng, mang theo cảm giác áp bách nhân nhạ.

Sắc mặt lão giả theo từng lời nói của Mặc Liên mà dần dần trở nên sáng ngời, cả khóe miệng đã đều tràn ra ý cười khả nghi, tựa hồ là lão ta phi thường ưa thích với kiểu tính cách kiêu ngạo này của Mặc Liên.

"Tốt lắm, tiểu nữ oa cứ ngoan cường như thế cho ta!" Lão giả cười sảng khoái một hồi, sợi tóc tung bay trong gió: "Người chẳng lẽ không sợ ta giết người? Dù sao người cũng không có gia thế hậu thuẫn như tên thiếu gia của gia tộc Khai Tát kia. Bóp chết người là một việc rất dễ dàng với ta."

"Hừ, còn ở đây nói vậy, sao lúc này người không giết hắn ta đi! Đều đã bị hắn làm cho tức giận đến mức râu cũng dựng lên rồi mà còn không nở ra tay, cái tên phế vật kia và ta đương nhiên là không thể so sánh với nhau rồi." Mặc Liên châm chọc nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tự tin: "Sợ ngài? Giết ta? Sợ rằng ngài không có loại khả năng này."

Lão nhân vừa nghe vậy, nhảy dựng lên nói: "Người... Người... Người... người căn bản cái gì cũng không biết, chỉ biết nói năng lung tung!"

Tiểu nữ oa đáng chết kia, lão ta đường đường là... Làm sao có thể sẽ sợ một cái gia tộc Khai Tát nhỏ nhoi chứ! Lão ta không ra tay là vì giữ vững hòa khí mà thôi! Nếu người khác biết được lão ta thế nhưng lại tranh chấp cùng một tiểu bối, vậy thì quá mất mặt rồi!

"Chẳng lẽ không đúng? Hừ! Không tin chúng ta đánh cược đi!" Mặc Liên giáo hoạt tung ra mồi nhử: "Nếu ngài thắng bản tiểu thư, bản tiểu thư liền đưa cho ngài hai miếng Hàn Tinh Quáng Thạch, nếu ngài thua thì..."

"Hừ! Lão đầu ta sẽ không thua! Người có biết ta là ai không?" Lão nhân sinh khí, phất tay trách móc, chuyện đùa gì vậy, lão ta làm sao có thể thất bại chứ! Vô luận là so huyền lực hay là so cái khác, lão đều sẽ không thể thua.

Nhìn lão giả kia tràn đầy tự tin, Mặc Liên khinh thường nói: "Tuy rằng bản tiểu thư không biết ngài là ai, nhưng so về thực lực, bản tiểu thư khẳng định không thắng được ngài, nói không chừng chỉ cần ngài động tay một cái là đã có thể bóp chết tiểu nữ, nhưng nếu so cái khác, ngài chưa chắc đã có thể thắng ta!"

"Người, người thật sự là làm tức chết ta rồi! Không cho người biết tay thì không được, nói đi, người muốn so cái gì! Hôm nay lão phu sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục!" Khí thế trên người lão giả đột nhiên biến đổi.

Lão ta mặc dù rất ưa thích tiểu bối có ngạo khí, nhưng nếu không có thực lực mà lại mặt dày khoe khoang, lão sẽ không dễ dàng tha thứ.

Loại áp bách kiểu này, đối với Mặc Liên mà nói, không hề quá sức, nàng thoải mái nói: "Chúng ta liền so khả năng nhận thức tài liệu đi, ngài thấy thế

nào?"

Lão già kia thấp phần kinh ngạc, đối mặt với uy áp mà lão ta cố ý phóng thích, Mặc Liên vẫn cứ bình thản ung dung như thường, nội tâm hoảng hốt, lão ta cũng không khỏi nhìn thẳng nàng một cái.

"Người thật sự muốn so cái này sao?" Lão già hỏi, vì cảm thấy làm như vậy là đang khi dễ nàng ít tuổi.

Mặc Liên đối mặt với sự thay đổi của lão già thì khá là hài lòng, lão già này quả nhiên là một trí giả, nàng nói: "Nếu ngài thua, thì phải đáp ứng ta một điều kiện, yên tâm, sẽ không bắt ngài làm chuyện gì vi phạm lương tâm đâu."

Nàng thu hồi kiêu ngạo, thậm chí còn dùng cả kính ngữ để xưng hô, làm cho lão già thoải mái hơn không ít.

"Có thể! Không thành vấn đề!" Lão già sáng khoái đáp ứng, một là vì hân cho rằng bản thân mình không có khả năng thua, hai là vì tiểu oa nhi này có vẻ không tồi.

Tiểu Tuyết ở đằng xa tròn trĩnh hai mắt, chủ nhân nhà nó chỉ cần hai ba câu đã có thể chế phục lão nhân kia, quả nhiên, chủ nhân của nó là tuyệt nhất.

Lão già từ trong nhẫn huyền ảo khí trừ vật lấy ra một khối đá đỏ búng, còn có thể nhìn rõ từng đốm lửa bên trong nó, mặt ngoài bóng loáng, dường như đã trải qua nhiều năm tháng cẩn thận mài giũa.

"Thiên Long Tinh Hạch." Mặc Liên không cần nghĩ đã nói.

Đôi lông mày hoa râm của lão già kia hơi nhếch lên, lão ta lại xuất ra một tảng đá màu đen, thoát nhìn rất bình thường, không có gì kỳ quái.

"Thủy Dương Phong Thạch." Như trước vẫn là một loại giọng điệu khẳng định.

Một khối gỗ rỗng như tổ ong lại xuất hiện trước mặt Mặc Liên.

"Liệt Phong Sào Huyệt!"

Hai mắt lão già kia hơi hơi nheo lại, từ trong huyền ảo khí xuất ra đủ loại tài liệu.

Xem một đồng tài liệu trước mắt, Mặc Liên không chút hoang mang, êm tai nói: "Thiên Thanh Điện Thạch, Thực Cốt Phong, Dịch Hí Thú Nhân Đồng, Vạn Niên Hỏa Ngọc Tùy, Cẩm Ma Mộc, Hỏa Diệu Tinh Toái Phiến,..."

Những tài liệu này đều không thể nghi ngờ là rất hiếm thấy, hoặc là để chế thuốc, hoặc là để luyện khí, thậm chí một ít tài liệu ở đây cũng phải là người có năng lực tầm Đại Dược Sư mới có khả năng để nhận ra, tiểu gia hỏa kia thế nhưng không cần chút thời gian để suy nghĩ, mà nói đã ra ngay lập tức, không có một chút do dự.

Đến cùng là gia tộc nào mà có thể nuôi dưỡng ra được loại người thiên tài như vậy?

Chẳng lẽ là người bên kia?

Không có khả năng, nếu là người bên kia, bọn họ tuyệt đối sẽ không để tiểu gia hỏa này hành tẩu ở bên ngoài một mình.

Nghĩ xong, lão già lại xuất ra một cục khoáng thạch màu đen nhìn rất chất phác.

Khoáng thạch này khoáng thạch chỉ ở bên kia mới có, nếu ngay cả loại này mà nó cũng có thể nhận ra, vậy thì có thể chứng minh rằng đứa nhỏ này thật sự là từ người bên kia tới.

"Thiên Ô Tử Kim Quang." Mặc Liên đáp, lập tức chân mày nhếch lên, khẳng định nói: "Nhưng mà loại khoáng thạch này không có ở đại lục Lan Táp."

"Ha ha, cả loại này cũng không thể làm khó được người, không sai!" Lão già nghe vậy, lập tức đứng lên, cất tiếng cười to.

Tiểu gia hỏa này quả nhiên có bản lĩnh để kiêu ngạo, khả năng phân biệt tài liệu là bước đầu tiên để trở thành khí sư và dược sư.

Nhưng mà trên đời có ngàn vạn loại tài liệu, có thể làm được đến bước này thì sự ủng hộ về tài lực của một gia tộc là điều không thể thiếu, nhưng mà quan trọng nhất vẫn là thiên phú và ngộ tính.

Mặc Liên nhẹ nhàng bước đến trước mặt lão già, cười nói: "Không biết văn bối đã được tính là vượt qua kiểm tra chưa?"

"Được rồi! Nói ra điều kiện của người đi! Chỉ cần không quá phận, bản tọa sẽ đáp ứng người!" Lão già cười khẽ, đôi mắt nâu đen đầy cơ trí và trí tuệ.

Mặc Liên nghe vậy, ngẩng đầu đối diện với lão già, vẻ mặt bình tĩnh và trầm ổn, gần từng chữ nói: "Ta muốn tham gia đại hội bán đấu giá!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Đại hội bán đấu giá bắt đầu

Lão già sừng sốt, lão đã nghĩ tới mấy loại yêu cầu mà tiểu nữ oa có thể nói ra, có rất nhiều việc có thể cầu lão ta nha, có thể là muốn báí ông ta làm thầy, hay là luyện khí, chế một loại đan dược gì đó, thế nào lão ta cũng không đoán ra được điều kiện của tiểu nữ oa này lại chỉ đơn giản đến như vậy, tham gia đại hội bán đấu giá không phải là một yêu cầu quá dễ dàng sao

Buổi đại hội bán đấu giá ở Sa thành, vật phẩm bán đấu giá không thể nghi ngờ đều là quý hiếm vật, nhưng và người tham gia cũng có yêu cầu rất nghiêm ngặt.

Trừ bỏ phải có thể lực và tài chính hùng hậu, còn phải hợp vừa mắt người chủ trì buổi đấu giá này - - lâu chủ của Âm Lâu, Vân Tư.

Vân Tư lâu chủ là một truyền kỳ trên đại lục Lan Táp, không có người nào biết hắn ta đến từ chỗ nào, thể lực của hắn đến cùng hùng mạnh đến bao nhiêu.

Mười năm trước, một trong năm đại gia tộc bởi vì đắc tội với Vân Tư mà bị diệt môn trong một đêm, bao gồm toàn bộ chi nhánh, và cứ điểm, mà cũng nhờ vậy mà Lam gia vượt lên trở thành một thế gia mới trong năm đại thế gia.

Cái đêm huyết tinh tàn khốc kia khiến cho mọi người trên đại lục Lan Táp run rẩy, từ đó về sau không còn có người nào dám khiêu khích Âm Lâu và Vân Tư, dần dần, Âm Lâu và Vân Tư dĩ nhiên trở thành một trong những tồn tại tối cao ở đại lục Lan Táp.

Lão đầu kia nghe vậy mày nhẩn lại, nghiêm túc nói: "Ta có thể đề cử ngươi tham gia đại hội bán đấu giá, nhưng ngươi phải tuân thủ quy định Âm Lâu, đồ để đấu giá tự ngươi phải chuẩn bị, không nên gây phiền phức cho ta."

"Vâng! Cám ơn ngài!" Mặc Liên nghe vậy, tao nhã cười, hành lễ với lão già, lễ phép nói: "Ta sẽ tự chuẩn bị vật phẩm đấu giá, sẽ để cho người ở đó kiểm tra kỹ càng, ngài cứ yên tâm."

Lão già kia cảm thấy Mặc Liên sẽ không thể lấy ra cái gì đáng giá để có thể thông qua khảo nghiệm, kỳ thực lão ta đã không còn cần thiết ở Sa thành nữa, mọi việc cần làm lão đều đã làm xong, trọng điểm là ngay từ đầu lão ta đã không có ý muốn tham gia cái đại hội bán đấu giá kia, cùng những người lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực kia trao đổi thật là một hành động lãng phí thời gian. Nhưng mà lão ta đã từng đáp ứng người nào đó nhất định sẽ tham gia đại hội bán đấu giá hàng năm, hiện tại đề tiểu oa nhi này thay lão tham gia cũng là thành toàn nguyện vọng của người kia, mà lại không cần lãng phí thời gian của lão.

Sau khi nghĩ thông suốt, trên mặt lão đầu là nụ cười gian trá, không dễ nhận ra, hòa ái dễ gần nói: "Kỳ thực để ngươi có khả năng chắc chắn có thể tham gia cũng rất dễ, chỉ cần ngươi mang theo cái huy chương này."

Sau khi nói xong, lão già kia đưa cho một cái huy chương Mặc Liên, nó là một miếng đá tự nhiên màu xanh biếc được tạo hình rất tinh xảo, dưới ánh mặt trời còn tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt.

"Vâng! Cám ơn ngài!" Mặc Liên thận trọng nói.

Chăm chú nhìn biểu hiện của Mặc Liên, trong lòng lão già hơi hơi chuyển động.

Thiên tư thông minh, tâm tư hoạt bát, bướng bỉnh lại lý lợm, lão ta tựa hồ từ trên người nàng thấy được bóng dáng của một người nào đó.

Có thể là nhớ lại nàng làm cho hắn nhớ lại một chuyện gì đó, lão già kim lòng không nổi, lên tiếng hỏi: "Tiểu oa nhi, ngươi tên gì?"

"Mặc Liên." Mặc Liên tự nhiên đáp.

Khi nghe đến hai chữ “Mặc Liên” trong nháy mắt, lão già sừng sốt nói: "Ngươi là người Mặc gia sao?"

Mặt mày Mặc Liên liền ngưng lại, cười lạnh nói: "Không phải!"

Nghe vậy, lão già cũng không có truy vấn thêm nữa, dặn dò nàng vài câu liền xoay người rời đi.

Hiện tại lão ta phải vội vàng chuẩn bị, miễn để người ta bắt trở về, dù sao lão cũng đã phái người tham gia đại hội bán đấu giá thay mình rồi, chuyện này chắc cứ như vậy được cho qua.

- -

Ban đêm yên lặng, trong một ngôi thành trì to lớn như Sa thành vẫn đang bùng sáng, phố xá phồn hoa, lồng đèn treo khắp nơi, mọi người còn đang tham gia đủ loại yến hội, bầu không khí náo nhiệt.

Một tòa kiến trúc tinh mỹ đứng trên quảng trường, vẻ ngoài đầy chính khí, nguy nga uy nghiêm, thậm chí so với cung điện của một ít tiểu quốc còn làm

cho người rung động hơn. Hai màu ấm lạnh đối lập đan xen, vậy mà lại duy mỹ, rất khó để tưởng tượng đây lại là một căn cứ địa của một tổ chức.

Mặc Liên thay đổi một bộ nam trang màu đen, huyền ảo giới mà Mặc Văn lưu lại có thể giúp nàng dễ dàng biến thành một công tử, một thiếu nữ xinh đẹp chỉ trong chớp mắt đã biến thành một vị công tử đen thui.

Gương mặt góc cạnh đầy khí phách, mái tóc suôn mượt như thác nước, tư thế oai hùng hiên ngang, tác phong nhanh nhẹn. Đôi mắt rạng rỡ tỏa ánh sáng, làm cho người ta không ngừng bị hấp dẫn.

Mặc Linh vẫn như trước mặc một bộ huyền bào, khuôn mặt tuyệt sắc không có một tia độ ẩm, không để ý tới ánh mắt kinh diễm từ khắp bốn phương tám hướng, từ đầu tới cuối chỉ một lòng đi sau lưng Mặc Liên.

Hai mỹ thiếu niên cứ tiêu sái như vậy mà tiến vào phòng đấu giá, trong phòng khách quý ở lầu hai có một cô thiếu nữ đáng ngời, ánh mắt nàng ta cũng theo tâm hình mà biến đổi.

Người thiếu nữ kia không phải là ai khác, mà chính là cháu gái Phó Hội Trưởng của công hội Dược Sư, Hoa Ngữ Dung, người đã đoạt được Tiểu Tuyết.

Lúc này Tiểu Tuyết đang lười biếng ru rú trong ngực nữ tử kia, nó hiện tại đang giả trang thành một tiểu sủng vật. Đương nhiên trừ bỏ ăn lại chính là ngủ!

Tiểu Tuyết ở trong lòng nói với Mặc Liên: "Chủ nhân, cái nữ nhân này dám háo sắc với người đó!"

Mặc Liên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ngữ Dung, nàng chỉ phiêu dang liếc mắt một cái mà đã làm Hoa Ngữ Dung đỏ mặt trong nháy mắt.

Nhếch môi cười, Mặc Liên lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, nhân viên trong Ám Lâu tôn kính chỉ dẫn đường đi cho bọn họ, thông thả bước đến một căn phòng ở lầu hai.

Sau khi Mặc Liên bước vào phòng, toàn bộ mọi người ở đây đều khiếp sợ, nói không ra lời!

Cái phòng khách quý đặc biệt kia chỉ có người kia mới có khả năng dùng! Vị tiểu công tử này đến cùng có quan hệ gì với người kia!

Một viên đá làm gọn lên ngàn tầng sóng, mọi người ào ào nghị luận trong đại sảnh, phần lớn đều là suy luận về thân phận của vị công tử lạ mặt kia.

Lúc này, ngọn đèn bên trong phòng đấu giá đột nhiên ảm đạm xuống, không gian bị dao động rất nhẹ, như một cơn gió nhẹ thoảng qua vậy, người chủ trì buổi bán đấu giá đi ra, đứng giữa chính giữa vũ đài.

Một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mặc trên người là một bộ váy dài màu xanh da trời, khắp nơi đều lộ ra vẻ hấp dẫn, thanh thuần cùng quyến rũ cùng tồn tại trên một khuôn mặt, làm cho một mảnh người dưới đài thổn thức, nhưng không có người nào dám có tâm tư bất kính đối với nàng.

Xếp thứ chín trong mười đại hộ pháp của Ám Lâu, chính là xà mỹ nhân, Túy Lam, một tồn tại khủng bố như thế, thậm chí khiến cho bọn họ không sinh ra một chút ý tưởng kiêu diễm nào, dưới đáy lòng chỉ có sự tôn kính.

Ánh mắt Túy Lam phiêu dang chung quanh phòng đấu giá một vòng, bỗng nhiên nhếch môi cười, như vạn hoa đua nở.

"Tiểu nữ tử Túy Lam, may mắn được chủ trì buổi đại hội đấu giá năm nay, mong được các vị đại nhân ủng hộ. Năm nay Ám Lâu đã chuẩn bị rất nhiều trân bảo hiếm có, đặc biệt là ba kiện trân phẩm cuối cùng, các vị đại nhân nhất định sẽ rất ưa thích, không cần nghi ngờ. Mặt khác, Ám Lâu luôn luôn tuân thủ quy tắc chỉ bán cho người ra giá cao nhất, nếu có người dám ở đây dựa thế hiếp người, đừng trách Túy Lam không cho các vị mặt mũi." Giọng nói Túy Lam trong veo mà lạnh như băng, nhưng mà cũng không kém phần dễ nghe, trong lời nói vừa là hữu lễ mà vừa là cường thế, cũng tiện thể mang ra thế lực Ám Lâu của bọn họ.

Quản ngại là ai, ở trong địa bàn của Ám Lâu, chỉ làm việc theo quy tắc, ai cũng đều được đối xử bình đẳng.

Tràng người bên trong đều tràn đầy kích động, lần này Ám Lâu phái Túy Lam làm chủ trì buổi bán đấu giá, ngay lập tức có thể đoán được, lần này chắc chắn toàn là bảo vật!

"Yên tâm đi, Túy Lam các hạ, nhanh chút bắt đầu đi, chúng ta đều đã chờ đến mức không còn kiên nhẫn nữa rồi!" Một quý công tử cười nói, trong ánh mắt là ái mộ đối với Túy Lam không thể che giấu được.

Các hạ, đó là tôn xưng dành cho cường giả, chỉ người vừa có thực lực vừa có thế lực mới có được danh xưng này, Túy Lam là một trong mười người lãnh đạo trong Ám Lâu, tuyệt đối đủ xứng với cách xưng hô này.

"Được, tiểu nữ tử cũng không thừa nước đục thả câu, xin mời quý vị nhìn qua vật phẩm đắt giá thứ nhất." Túy Lam nhàn nhạt gật đầu nói, không có gì tỏ vẻ đối với sự ái mộ rõ ràng của vị nam tử.

Nhân viên Ám Lâu chậm rãi mang ra một cái khay, bên trên được che đậy bằng một mảnh tơ lụa màu vàng nhạt.

Túy Lam nhẹ nhàng vạch mảnh tơ lụa kia ra, hô hấp của mọi người ngay lập tức cứng lại!

Nhân?

Quyển 1 - Chương 35: Tìm ra ngành mới để kiếm tiền

Một chiếc nhẫn phổ thông thì sao có thể xuất hiện ở buổi đấu giá của Âm Lâu được cơ chứ? Liên tính nó là một cái không gian huyền ảo giới trần quý cũng không đủ để có mặt ở đây đi?

"Các vị, đây là một chiếc nhẫn không gian huyền ảo giới, tuy rằng không gian chỉ có 20 thước vuông, nhưng lại có phòng ngự công năng trác tuyệt, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Huyền Quân cường giả!" Túy Lam giới thiệu nói, ánh mắt đảo qua đám người ở đại điện: "Hiện tại bắt đầu bán đấu giá! Gia khởi điểm là một vạn trung phẩm tinh thạch!"

Có thể ngăn cản một kích của Huyền Quân cường giả, đúng là huyền ảo khí có lực phòng ngự cực phẩm!

Vậy không phải là tương đương tương đương thêm một kiện đồ để bảo mệnh sao?

Một vạn trung phẩm tinh thạch!

Kiện bán đấu có giá thấp như thế nhưng lại có thể làm cho Mặc Liên hơi sửng sốt, nàng thật không ngờ cái tạo phước vật cũng là cái nghề có thể kiếm tiền.

Không sai, cái huyền ảo khí kia là của Mặc Liên, lần trước Liệt Diễm chiến sư đã giúp nàng thu thập được một đồng nhẫn trữ vật, vì để có tiền cho buổi đấu giá này, nàng tự mình khắc họa cho nó thêm vài đạo huyền lực văn khác, để có thể hình thành trận pháp phòng ngự.

"Một vạn một trung phẩm tinh thạch!" Dưới lầu có một nam tử lập tức kêu giá tiền, tuy rằng trung phẩm linh thạch đối với bọn hắn mà nói là thứ đồ đáng quý, nhưng dù vậy nó làm sao có thể so sánh được với cực phẩm phòng ngự huyền ảo khí?

"Hừ! Kêu giá như thế mà không biết mất mặt! Hai vạn trung phẩm tinh thạch!" Một nam tử khác khinh thường cười, kêu một giá tiền mới. Đại sảnh ngay lập tức lâm vào trầm mặc, một cái giá cao như thế, một gia tộc nhỏ không thể nào gánh nổi.

"Hai vạn 5000 trung phẩm tinh thạch!" Trong một phòng ở lầu hai có một giọng nữ nũng nịu truyền ra: "Một huyền lực khí cao quý như thế, cũng không phải là một người như ngươi có thể sử dụng đâu! Hừ!"

Nam tử kia bị lời nói của nữ tử làm cho nghẹn, nhưng không dám phản kháng, bọn hắn làm sao có thể thi hơn thua với đám khách quý ở lầu hai.

Mặc Liên tự nhiên nhận ra giọng nói kia, đó không phải là giọng của Hoa Ngữ Dung thì là ai nữa.

"Ba vạn trung phẩm tinh thạch." Lại là một giọng nói non nớt của nữ tử vang lên, nói xong còn cố ý vén rèm để vút cho Hoa Ngữ Dung một ánh nhìn khiêu khích.

Mặc Liên lơ đãng nhìn lại, đó là một thiếu nữ xấp xỉ tuổi Hoa Ngữ Dung, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, nhưng cũng không làm mất đi vẻ anh khí, giữa lông mày có một loại khí chất cứng chắc bẩm sinh, xem ra hai người này có mối quan hệ thủy hỏa bất dung.

"Tứ vạn trung phẩm tinh thạch!" Hoa Ngữ Dung kêu một cái giá khác, không cam lòng rút lại phía sau.

Thiếu nữ đối diện cười lạnh nói: "Hoa tiểu thư, ta có nghe nói công hội Dược Sư các người gần đây bị thất lạc rất nhiều dược liệu trân quý, thế nào còn có tiền tham gia buổi đấu giá này?"

Trên thực tế, trong hai ngày này, Tiểu Tuyết đã trộm được rất nhiều thứ tốt trong công hội Dược Sư. Trục cuốn huyền trận và trận pháp không thể làm khó được Tiểu Tuyết, nên nó cứ tự nhiên như ở nhà mình mà lựa chọn dược liệu.

Chỉ trong vài ngày mà nó đã cướp sạch đủ loại dược liệu trân quý trong hiệp hội Dược Sư, đến một cái cây Tử Đồ cũng không buông tha. Đúng là không có cô phụ kỹ thuật diễn xuất kỹ càng của Mặc Liên.

Việc công hội Dược Sư bị mất trộm là một chuyện làm cho toàn bộ nhân viên công hội đau đầu, nhưng mà tra đi tra lại vẫn không tra ra được chút dấu vết nào, hiện tại lại bị người khác châm chọc như vậy, Hoa Ngữ Dung làm sao có thể chịu được, trả lời lại một cách mỉa mai: "Hừ, chút tiền tài ấy đối với chúng ta công hội Dược Sư chúng ta thì đáng kể gì, trái lại là công hội Khí sư các người, đến một cái huyền ảo khí đều luyện không ra, vậy mà còn không biết xấu hổ đến đại hội đấu giá mua!"

"Ngươi!" Thiếu nữ nhất thời nghẹn lời, cắn răng nói: "Năm vạn trung phẩm tinh thạch!"

Hai người bọn họ, người nào cũng là hòn ngọc quý trên tay của một siêu cấp thế lực, chỉ bởi vì một cái nhẫn mà bắt đầu xảy ra tranh chấp, cuối cùng Hoa Ngữ Dung dùng một cái giá cắt cổ, 20 vạn trung phẩm tinh thạch, mà chụp được nó vào tay.

Mặc Liên âm thầm lắc đầu, hai mắt tỏa sáng, không thể tưởng được một cái nhẫn được nâng tùy ý chỉnh sửa lại có một mức giá cao đến như vậy, nàng hình như đã tìm được một ngành mới để kiếm tiền!

Ai, đáng tiếc, đáng tiếc, sớm biết thế nàng sẽ khắc thêm vài loại đồ án nữa, nói không chừng còn có thể kiếm thêm một khoản lớn.

Chiếc nhẫn rất nhanh đã giao đến trong tay Hoa Ngữ Dung, Tiểu Tuyết nhìn hai mắt tỏa sáng của Hoa Ngữ Dung, khinh thường chớp mắt, trong lòng thầm nói với Mặc Liên: "Chủ nhân, tiểu ngu ngốc kia không xứng giữ đồ của người! Hay Tiểu Tuyết cướp lại chiếc nhẫn kia?"

"Không cần, cái đó chỉ là một thứ đồ bỏ đi, không cần tha rác về cho ta." Mặc Liên mỉm cười, dưới đáy lòng đáp lại, giọng nói còn có chút tiếc nuối vì chỉ kiếm được chút tiền.

Tiểu Tuyết không nói gì, một cái đồ bỏ đi mà đổi được tận 20 vạn trung phẩm tinh thạch, chủ nhân vẫn còn không vừa lòng, đúng là đủ vô sỉ!

Túy Lam rất nhanh mang ra kiện vật phẩm thứ hai.

Vâng, đó là một cây huyết sâm ngàn năm, dùng để bổ dưỡng huyền lực, thượng phẩm tuyệt hảo để chữa trị kinh mạch, bao gồm cả nội thương trường kỳ còn sót lại, là một thánh phẩm chữa thương hiếm có.

Mặc Liên ngay từ đầu đã có quyết định, muốn mua toàn bộ dược liệu trong buổi đấu giá này, để dược viên trong Hỗn Nguyên Giới được phong phú hơn.

"Một cây huyết sâm ngàn năm, tác dụng của nó ra sao thì tiểu nữ tử chắc không cần phải nói, giá khởi điểm là một vạn hạ phẩm tinh thạch." Túy Lam cười nói.

Mặc Liên liếc mắt ra hiệu, Mặc Linh liền mở miệng nói: "Một vạn trung phẩm tinh thạch!"

Mọi người bị cái giá trên trời này dọa sợ, mặc dù huyết sâm là một loại dược có thể ngộ nhưng không thể cầu, kỳ thực một cây huyết sâm cực phẩm ngàn năm có thể có giá tới mười vạn trung phẩm tinh thạch, thậm chí còn cao hơn, nhưng phẩm chất của cây huyết sâm kia không cao, nên nó mới có mức giá khởi điểm "hợp lý" như vậy.

"Người nọ chắc là điên rồi! Đó là trung phẩm tinh thạch! Trung phẩm tinh thạch đó!"

"Chắc chắn, một người ngu ngốc không có chút hiểu nào về dược liệu!"

"Ai ~ choáng váng! Cây kia cũng không phải là cực phẩm huyết sâm!"

"Các ngươi có phải là không muốn sống không? Cũng nói bậy về hần, các người tưởng rằng phòng đó là ai cũng có thể dùng sao?"

"Cũng đúng, chúng ta vẫn nên cầm miệng đi! Có lẽ người ta có nhiều tiền, muốn chơi đùa một chút!"

"Không sai, đừng có ngu xuẩn làm liên lụy đến chúng ta!"

Nghe đám người kia nghị luận, Mặc Liên cười nhẹ, đã có dược điền của nàng gốc cây huyết sâm kia có thể trở thành thành tiên thảo, nàng còn phải sợ cái gì chứ.

Túy Lam hồ nghi, nhìn về phía phòng Mặc Liên, lên tiếng nói: "Một vạn trung phẩm tinh thạch lần một."

"Một vạn trung phẩm tinh thạch lần thứ hai!"

"Một vạn Trung Phẩm tinh thạch lần ba! Thành giao! Gốc huyết sâm thuộc về vị công tử ở phòng khách quý thứ tám. Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ ba là tinh hạch ma thú!"

Dưới đài lại bắt đầu xao động, tiếng kêu giá ầm ầm nối tiếp nhau.

Một vòng bán đấu kết thúc, các đại gia tộc và các loại thế lực nhau đã có chút thu hoạch, nhưng điểm kỳ quái nhất chính là, chỉ cần là dược liệu, không chỉ cần là thuộc họ thực vật, tuy rằng có vài người muốn cạnh tranh, nhưng cuối cùng toàn bộ đều thuộc về vị công tử ở phòng khách quý thứ tám.

Các loại dược liệu, hay là độc dược, cho đến mấy loại quả có thể ăn được đều không có ngoại lệ.

Mọi người ào ào suy đoán vị công tử ở phòng khách quý thứ tám là một cái thực vật sĩ, mua chỉ là vì hứng thú mà thôi.

Quả nhiên, người có quan hệ với vị đại nhân kia, làm sao có thể làm việc theo lẽ thường.

Buổi bán đấu giá rốt cục đến thời khắc giằng co nhất, màn che hạ xuống, Túy Lam duyên dáng đi tới trước đài: "Các vị đại nhân ở đây chắc là đã đợi đến mất hết kiên nhẫn rồi, đây chính là thời khắc kích động lòng người nhất trong buổi bán đấu giá của năm nay, lần này chính là những kiện vật phẩm trân quý nhất! Chúng tôi cũng không thể phân biệt được cái nào trân quý hơn cái nào."

Quyển 1 - Chương 36: Tranh đoạt khí

"Mọi người ở phía dưới, vâng, lần này vật phẩm được đem ra bán đầu chính một thượng phẩm! Mời các vị xem!" Túy Lam nhếch môi cười nói, bàn tay tuyết trắng vạch màn che xuống.

Chế tác tinh mỹ, điều không đơn giản, một thanh chủy thủ chất phác được trưng bày trên kệ, cả người tản ra quang huy màu bạch ngân.

"Các vị, đây là hạ phẩm khí, Bạch Mang chủy thủ!" Túy Lam giới thiệu nói, đơn giản là vài câu mà đã đủ để làm cho lòng người rung động thật sâu!

Khí!

Hóa ra là khí!

Bằng vào nó là có thể tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành!

Trên cơ bản khí có thể xem là đã tuyệt tích ở đại lục Lan Tập, bởi vì chỉ có vài đại gia tộc có nó, nếu bọn họ có nó, cục diện cân bằng bao nhiêu năm qua trên đại lục Lan Tập sẽ bị thay đổi.

"Bạch Mang chủy thủ có giá khởi điểm là 100 cực phẩm tinh thạch!" Túy Lam cười mỉm công bố giá tiền, thành công nghe được tiếng hút khí của đám đông!

Cực phẩm tinh thạch!

Cho dù một đại gia tộc có cực phẩm tinh thạch cũng sẽ dễ dàng lấy ra, bởi vì nó có thể mang đến tai ương diệt tộc, khởi động hộ tộc đại trận trọng yếu nơi phát ra.

Mặc Liên nghiêng đầu nghĩ, thứ mà nàng không thiếu nhất chính là cực phẩm tinh thạch, sản đại diện ở sâu bên trong Bình Nguyên Tinh Thạch đều là dùng cực phẩm tinh thạch. Ba chủ tớ nhà bọn họ đã phải dành ra rất nhiều thời gian để đào tất cả đồng cực phẩm tinh thạch đó.

Nghĩ xong, Mặc Liên dời ánh mắt mình về phía Quang Minh thần điện, Mặc gia và công hội Dược Sư, ngay từ đầu không làm khó bọn họ, không có nghĩa là nàng sẽ để bọn họ yên.

Bạch Mang chủy thủ?

Hừ! Hôm nay nàng sẽ làm cho bọn họ vội vàng vô ích một lần!

"101 cực phẩm tinh thạch!" Hòa Diệu, Lục Trưởng Lão của Hóa gia, đầu tiên ra giá, không phải do hấn keo kiệt, mà vì cực phẩm tinh thạch quá mức khan hiếm, không được gia chủ cho phép không được sử dụng lung tung, sau khi gia chủ Hóa gia, Hóa Tề, đồng ý hấn mới dám báo giá.

"110 cực phẩm tinh thạch." Mặc gia Mặc Bình Mục tăng giá nói, Mặc gia thân là luyện khí thế gia đứng đầu đại lục, đã rất nhiều năm không luyện chế ra khí, cái chuôi khí này đối với Mặc gia rất trọng yếu.

"120 cực phẩm tinh thạch!" Phó Hội Trưởng của Dong Bình Công Hội cũng không có chút nào yếu thế, cắn răng kêu giá tiền.

"121 cực phẩm tinh thạch!" Ngũ Trưởng Lão của Quang Minh thần điện tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

...

Trong khoảng thời gian ngắn, chiến tranh không có khói thuốc súng bùng nổ, trong không khí tràn ngập bầu không khí dè chừng lẫn nhau, toàn bộ mọi người bên trong đại sảnh đều nín thở nghe người trên lầu người tới ta đi.

"500 cực phẩm tinh thạch!" Đang lúc không khí giăng co tới cao trào nhất, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, mang theo nét mỉa mai hoặc đặc biệt chỉ có ở thiếu niên, khiến tâm thần người ta rung động.

Tất cả ánh mắt đều dừng về phía vị khách quý thần bí khó lường ở phong thứ 8, người thiếu niên này không phải là chỉ có hứng thú với thực vật sao? Vì sao lại thay đổi?

Mặc Bình Mục sừng sốt, cắn răng nói: "Tiểu huynh đệ! Ở trong này kêu giá tiền cùng cần có bản sự! Đừng tưởng rằng người ở phía sau lưng người có thể bảo hộ người cả đời!"

Mặc Bình Mục tất nhiên là thập phần sợ hãi người kia, nhưng mà hắn ta không có xuất hiện ở đây, vì vậy liền cho rằng tên tiểu công tử ở trong phòng kia không trọng yếu như vậy?

Mặc Liên cười lạnh một tiếng, bóng dáng sau tấm màn che như ẩn như hiện, lười nhác tùy ý nói: "Nga, Mặc tiên bối đây là muốn khi dễ một hậu bối sao? Thế nào, quy củ Âm Lâu chẳng lẽ không phải là đồ sẽ thuộc về người trả giá cao nhất?"

"Tất nhiên rồi." Ánh mắt Túy Lam liền ngưng lại, lạnh lùng nói.

Uy áp nhàn nhạt tán ra trong không khí, làm hô hấp của mọi người hơi chậm lại.

Một giọt mồ hôi lạnh từ gò má Mặc Bình Mục chảy xuống cổ, hắn nuốt nuốt nước miếng nói: "501 cực phẩm tinh thạch!"

"Không ngờ, Bạch Mang chủ thủ này còn có quang thuộc tính! Khó trách được gọi là Bạch Mang!" Mặc Liên giống như bỗng nhiên kinh ngạc nói đến chuyện này, mọi người liền đem toàn bộ lực chú ý đặt trên Bạch Mang chủ thủ.

Ngưng thần là có thể ngay lập tức nhìn thấy, vàng sáng thần thánh kia chính là quang hệ huyền ảo khí!

Thật sự là quá lợi hại, tuổi còn trẻ mà đã có thể nhìn ra thuộc tính của khí, quả nhiên tương lai tiền đồ rộng mở!

"600 cực phẩm tinh thạch!" Ngũ Trường Lão của Quang Minh thần điện nguyên bản đã muốn buông tay, sau khi biết được điểm kia thì tiếp tục ra giá.

"Ngũ Trường Lão, ngươi nên nghĩ rõ ràng, không cần vì nhỏ mà mất lớn!" Mặc Bình Mục thật sự sắp bị tức chết, tất cả đều là do tên tiểu tử lắm miệng kia!

"Hừ hừ, Nhị công tử, quang hệ huyền ảo khí có bao nhiêu khan hiếm, ngươi cũng không phải là không biết, sao lại muốn khó xử Quang Minh thần điện chúng ta?" Ngũ Trường Lão cũng không phải là đèn dầu đã cạn, tiếp lời ngay lập tức.

Lúc này Mặc Liên lại đột nhiên ra giá: "Uh, 1000 cực phẩm tinh thạch, hai vị, dựa vào thực lực của hai vị sẽ không buông tha đơn giản như vậy đi!"

"Được lắm, đúng là một tên văn bối đủ kiêu ngạo!" Một giọng nói hùng hậu từ phòng khách quý số 10 truyền ra, người này từ trước giờ chưa từng kêu giá lần nào, không hiểu sao hắn ta bỗng nhiên có hứng thú mở miệng: "Người kia luôn phóng túng ngươi như vậy sao? Không sợ ngươi đắc tội hết mấy vị tiền bối ở đây, đến lúc đó không còn đường về nhà sao?"

Mặc Liên tự nhiên biết người kia nói đó là vị lão giả mà nàng gặp lúc trước, tuy rằng bản thân mình và hắn không thân cũng chẳng quen, nhưng khi thấy người ta nói về hắn với một giọng điệu như vậy, nàng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Huống hồ người kia hình rất không khách khí, cả người tảo ra uy áp hùng hậu, dựa vào huyền lực dao động mà phán đoán, người kia có thể là đối thủ một mất một còn của lão đầu kia.

"Lão đầu kia đã từng nói với văn bối, những người ở đây đều là tiền bối, có thực lực cao thâm, lòng dạ rộng lượng, bán đấu giá là dựa vào tài lực, cạnh tranh công bằng, việc này làm ta rất hưởng thụ, thế nào? Chẳng lẽ các vị tiền bối sẽ bối ghi hận trong lòng với tiểu bối?" Mặc Liên lễ phép nói, trong lời nói làm cho người ta tìm không ra một chút sơ hở để bắt bẻ.

Chòm râu của Ngũ Trường Lão rút rút, người ta đã lễ phép giải thích như vậy, hắn có thể nói gì đây?

"Không để ý, không để ý!" Mặc Bình Mục lúng túng nói, tâm hạ quyết định, cắn răng nói: "1001 cực phẩm tinh thạch."

Mặc Bình Mục cảm thấy tim của mình đang nhỏ máu, hơn một ngàn cực phẩm tinh thạch! Nhưng cái giá đó để mua một thanh khí, hắn đã có thể bình ổn lại tâm tình.

Mặc Liên nghe Mặc Bình Mục đau lòng báo một cái giá mới, chậm rãi cười nói: "Uh, 2000 cực phẩm tinh thạch!"

"Ngươi! Ngươi!" Mặc Bình Mục và Ngũ Trường Lão cảm thấy như sắp ngất, nhưng không thể làm gì Mặc Liên.

"2001 cực phẩm tinh thạch!" Ngũ Trường Lão tức giận thì vẫn tức giận, nhưng cái giá kia vẫn chưa đủ để hắn buông tha cho huyền ảo khí quang hệ trân quý!

"Nga, Quang Minh thần điện quả nhiên là Đại Thủ Bút nha! Chắc chắn! Hơn hai nghìn cực phẩm tinh thạch đó! Bất quá, bản công tử không có nhiều tinh thạch như vậy, ta chỉ muốn góp vui một chút mà thôi, ha ha!" Sau khi Ngũ Trường Lão báo giá xong, Mặc Liên khí nói ra mấy lời nói có thể làm tức chết người, trong giọng nói còn kèm theo một chút vui sướng khi người gặp họa.

Một máu búng phun ra từ trong miệng Ngũ Trường Lão, hai mắt hắn ta đỏ bừng, hận không thể ăn sống nuốt tươi Mặc Liên ngay lập tức! Hắn chỉ là một cái trưởng lão làm sao có thể lấy ra được cực phẩm tinh thạch nhiều như vậy! Hi vọng sai khi nói rõ với Thánh Hoàng, hắn ta sẽ không bị người trách tội.

Lúc này Mặc Liên lại ở một bên yên tĩnh xem diễn, cuối cùng Bạch Mang chủ thủ được Quang Minh thần điện lấy đến tay với một mức giá siêu cao, 2560 cực phẩm tinh thạch.

Nếu không có Mặc Liên quấy rối, phòng chùng thanh chủ thủ nhiều nhất cũng chỉ có mức giá cáo nhất là 1000 cực phẩm tinh thạch.

Mà mọi người đối với tiểu công tử chuyên quấy rối kia chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải là vì không biết gia thế của hắn ra sao, và vì một phần kiêng kỵ người kia, phỏng chừng bọn họ đều đã xông lên đánh cho hắn ta một trận từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Ma tộc đột kích!

Túy Lam giống như là lơ đãng nhìn về chỗ Mặc Liên, tiếp theo xuất ra kiện thương phẩm thứ hai.

Một màu lam chói lọi chiếu rọi toàn bộ đại sảnh bán đấu giá, lưu động như nước, mờ mịt như mộng, mà mọi người khi được luồng huyền lực kia bao lấy đều cảm thấy dễ chịu.

Một khối khoáng thạch màu xanh, có kích thước rất vĩ đại, dài khoảng năm thước được đặt sừng sững ở trên đài, bên trên được điêu khắc những đường vân phức tạp, nhưng không có dấu vết bị ai đục khoét, phẳng phất như nó được thiên nhiên sinh ra.

"Chủ nhân, chủ nhân! Chính là cái này! Nhất định phải chụp được tới tay! Nó là Thiên Không Điện Thạch!" Giọng nói kích động của Tiểu Tuyết vang lên nơi đây lòng Mặc Liên, Mặc Liên cảm thấy kỳ quái, liên tính Thiên Không Điện Thạch phi thường trân quý, nhưng vì sao Tiểu Tuyết lại sốt ruột đến trình độ này?

"Chủ nhân, cái này không phải là phổ thông Thiên Không Điện Thạch nha! Nếu không đoán sai, đây chính là Hải Yêu Ôn Sàng, bên trong đang ấp trứng, Hải Yêu Chi Noãn. Hơn nữa chắc không lâu sau, nó có thể sinh ra rồi!" Tiểu Tuyết giải thích nói, hải yêu đó nha, chủng tộc thuộc hệ Thủy có lực công kích phi thường cường đại, như vậy là có thể bù lại lực công kích yếu kém của nó và Linh rồi.

Hải yêu là một loại chủng tộc thần bí, chỉ sinh tồn ở chỗ sâu của những hải dương rộng lớn, có thể hô phong hoán vũ, tạo thành những con sóng thần, truyền thuyết có kể lại rằng chúng nó có thể lấy tiếng ca khống chế những chủng tộc khác, là từ trong máu Hải Thần sinh ra Mỹ Lệ Yêu Tinh.

"Thiên Không Điện Thạch, giá khởi điểm là 200 cực phẩm tinh thạch." Túy Lam ra giá nói.

Tuy rằng Thiên Không Điện Thạch rất thừa thớt, nhưng không có nhiều chỗ để dùng, không nói quá chứ nó trên cơ bản là vô dụng.

Mặc Bình Mục nhếch miệng cười, đang muốn mở miệng, lại nghe đến giọng nói làm hắn chán ghét kia: "500 cực phẩm tinh thạch!"

Mọi người sững sốt, cho rằng tiểu công tử kia lại có ý quấy rối, toàn bộ đều căng mắt xem trò hay sắp diễn ra.

Mặt Mặc Bình Mục trầm xuống mảy, hắn cho rằng tên tiểu tử ở phòng khách quý số 8 căn bản không thể đưa ra chừng đấy cực phẩm tinh thạch, hơn nữa người kia cũng sẽ không thể dung túng hắn ta đến trình độ ấy, chắc hắn ta chỉ muốn nâng giá rồi ngồi xem bọn họ diễn tuồng. Nếu hắn định chỉ lúc này, hắn ta khẳng định cấp không ra được số tinh thạch kia.

Đến lúc đó, Âm Lâu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Nghĩ vậy, Mặc Bình Mục liền cầm miệng, không báo giá nữa.

Túy Lam thấy thế, thần nhiên nói: "500 cực phẩm tinh thạch lần một, 500 cực phẩm tinh thạch lần hai, 500 cực phẩm tinh thạch lần ba! Thành giao!"

Lúc này từ trong phòng khách quý số 8 truyền ra một giọng nói cao hứng: "Thiên Không Điện Thạch lớn như vậy chỉ cần dùng tới 500 cực phẩm tinh thạch? Lão đầu kia biết nhất định thật vui vẻ, không sai, không sai!"

Mặc Bình Mục thế mới biết bản thân mình đã bị tên tiểu tử lừa gạt, giận dữ công tâm, kém chút nữa phun ra một ngụm máu.

Bản thân hắn năm nay tới tham gia bán đấu giá ở Sa thành là vì Thiên Không Điện Thạch, nhưng mà hắn ngay cả kêu giá cũng chưa kêu, cứ thế bị người lấy đi rồi, hắn có thể bình tĩnh được sao?

Mặc Liên mới mặc kệ trong lòng Mặc Bình Mục cảm thấy như thế nào, vui tươi hơn hờ để cho Mặc Linh trả tiền, một tay thu Thiên Không Điện Thạch vào bên trong Hồn Nguyên giới.

Khi kiện thương phẩm cuối cùng được mang ra ngoài, mọi người đều hơi kinh ngạc, hóa ra là người.

Bất quá, này "người" kia bị vây khốn trong nhà giam được chế tạo từ huyền thiết, một mái tóc dài đen thui vô lực buông xuống, che khuất gương mặt của hắn, trên thân hình tinh trắng chẳng chút vết thương, lớn nhỏ, phẳng phất uốn lượn như Ngô Công, lại che không được này da thịt sáng bóng ónh nhuận như ngọc của hắn.

Giờ phút này sinh mệnh chi lực của hắn đang dần dần mất đi, chính là uy áp khủng bố bao phủ toàn bộ bán đấu giá đại sảnh từ trên người hắn ta tỏa ra làm cho người ta hít thở không thông.

"Kiện thương phẩm cuối cùng chính là hắn ta, chúng ta đã phải hy sinh một tiểu đội của Ám Lâu mới bắt được loài Ma tộc quý hiếm." Túy Lam lạnh lùng nói.

"Hừ! Nhảm chán! Lão phu mới không muốn tham gia loại bán đấu giá này!" Vị khách quý trong phòng khách quý số 10 hừ lạnh một tiếng, dựa vào dao động của huyền lực thì có thể biết được hắn ta đã ly khai phòng đấu giá.

Sau khi vị khách quý trong phòng số 10 rời đi, các gia chủ và trưởng lão của những đại gia tộc và đại thế lực đều lần lượt rời đi, nếu tham gia loại bán đấu giá dị tộc này sẽ ảnh hưởng đến việc hợp tác sau này của bọn họ với dị tộc.

Túy Lam hơi hành lễ với bọn họ, tỏ vẻ kính trọng.

Nàng lập tức nàng dùng trường bắt hắn ta ngừng đầu lên, thành công làm lộ ra gương mặt khuynh thành của hắn ta.

Lông mày sắc sảo như trường kiếm, chóp mũi cao thẳng như được đao khắc, đôi mắt phương hẹp dài nhắm chặt lại, hàng lông mi dài rũ xuống, tạo thành một bóng râm mê ly trên gò má, cánh môi mỏng đỏ sẫm điểm dóa lấp lờ, cần cổ thon dài.

Đủ mỹ lệ!

Chỉ trong một cái nháy mắt, mọi người có cảm giác hô hấp bị ngưng trệ, một cảm xúc vô danh trào lên trong lòng bọn họ, đó chính là dục vọng!

Dục vọng đè hắn ta ở dưới thân mà tra tấn!

Chăm chú nhìn biểu cảm dữ tợn của mọi người ở dưới đài, khóe môi Túy Lam hiện lên một nụ cười lạnh.

Tình huống này đã từng xảy ra, bởi vì nàng chính là người mang theo tiểu đội kia tiến hành nhiệm vụ, khi bọn họ chìm đắm trong dục vọng thì bị tên Ma tộc kia tấn công, trở tay không kịp, đội viên của nàng cơ hồ đều chết hết.

Vốn định giết hắn ta, như vậy mọi chuyện đều kết thúc, nhưng đội viên của nàng không thể không công uổng mạng như vậy được!

Nàng sẽ làm cho hắn ta sống không bằng chết, cho nên nàng đã đánh gãy kinh mạch của hắn, nàng muốn hắn ta nhận hết nhục nhã, kéo dài hơi tàn qua ngày!

"Kiện thương phẩm cuối cùng không có giá quy định, hiện tại bắt đầu bán đấu giá!" Túy Lam thu hồi cảm xúc phẫn nộ, thản nhiên nói.

"500! 500 cực phẩm tinh thạch!" Một nam tử mập mạp khẩn cấp nói, nỡ nhân như thế kia sao hắn ta có thể buông tha, liền tính cả táng gia bại sản, hắn cũng sẽ theo đến cùng!

"1000 cực phẩm tinh thạch!" Một khách quý ở lầu hai giá nói. Nam tử kia chẳng những có bộ dáng mỹ lệ, hơn nữa còn là người của Ma tộc, hắn ta sao có thể buông tha?

Tiếng động báo giá thì nhau nối tiếp nhau, Mặc Liên bình tĩnh chăm chú nhìn hết thấy, không hề bị diện mạo mỹ lệ của nam tử kia mê hoặc.

Bỗng nhiên, nam tử kia chậm rãi mở mắt ra, không khí đột nhiên nóng rực lên, Mặc Liên rõ ràng cảm thấy lòng người xao động.

Mặc Liên khẽ nhíu mày, nhìn về phía nam tử kia, mà thật là trùng hợp bởi vì nam tử kia cũng đang đưa mắt về phía Mặc Liên.

Ánh mắt của hai người bọn họ chạm nhau, đáy mắt kia rất thâm túy, bên trong như chảy xuôi một thứ ánh sáng cực nóng giống như hắc ám, mà cũng giống như lốc xoáy muốn nuốt trọn linh hồn của nàng!

Mặc Liên sững sờ một chút, đột nhiên ý thức bị rung động, tuy rằng mức độ tinh thần lực này còn đủ để nàng đánh mất bản thân mình, nhưng cũng đủ để nàng khiếp sợ thật lớn, nói như thế nào thì linh hồn của nàng đã được trải qua Hắc Thiên Lô rèn luyện nha!

Người này đến cùng là ai?

Ánh mắt của nam tử hơi híp lại, không nghĩ tới ở đây còn có thể gặp được một đứa nhỏ thú vị như vậy.

Thôi tạm tha cho hắn ta đi, điều kiện tiên quyết là hắn ta có thể sống sót ở trong trận đấu tranh này!

Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười nhạt, nhưng cũng đủ để làm cho thiên địa thất sắc, nụ cười kia có thể mê hoặc nhân tâm, ở địa ngục này hắn chính là ác ma, dụ dỗ bọn họ sa đọa.

Mọi người giống như là bị phát điên, điên cuồng tăng giá.

Rất cực, hoàng thất Duy Nhĩ Sâm lấy mức giá 5000 cực phẩm tinh thạch mua được hắn.

Nhị hoàng tử kích động, lao đảo đi lên vũ đài, vội vàng tháo xuống huy hiệu áo giới xem như là chỉ trả tình thạch, vội vàng đoạt lấy chìa khóa trong tay Túy Lam, muốn mở nhà giam ra.

Nhìn những hành động kia của nhị hoàng tử, không hiểu sao Mặc Liên cảm thấy trầm xuống, có một loại dự cảm không tốt lan tràn nơi đáy lòng nàng! Bởi vì nàng tình tường nhìn được, kinh mạch trên người nam tử thần bí kia đang được chữa trị với tốc độ cực nhanh, mà cấp bậc ma lực cũng liên tiếp được tăng lên!

Đối với cấp bậc ma lực phân chia của Ma tộc, Mặc Liên cũng không rõ ràng lắm, nhưng loại cảm giác như đang đối diện với vực sâu không đáy này, làm cho lòng của nàng không rét mà run, không thể ức chế mà sinh ra sợ hãi.

"Nga, không thể tưởng được ở đây lại có thể gặp được loại Ma tộc cao cấp này~ chắc chắn, nguyên lai là một cao thủ!" Giọng nói đầy cao hứng của Xích Lôi vang lên ở trong lòng Mặc Liên, hắn nói tiếp: "Ngăn người cái gì? Nếu lực lượng của hắn ta giải phóng hoàn toàn, tất cả mọi người ở đây, trừ người ra, tất cả đều phải chết, nhanh chút đi thôi, rất nhanh nơi này sẽ bị biến thành một mảnh luyện ngục!"

Mặc Liên vừa nghe xong, liếc mắt ra hiệu với Mặc Linh, thối lui ra khỏi phòng, đồng thời nói với Tiểu Tuyết: "Tiểu Tuyết, nhân lúc hỗn loạn trở về bên trong khế linh không gian!"

Tiểu Tuyết tự nhiên đã nhìn ra người ở dưới lầu có điểm bất đồng, nghiêm túc mà nói: "Chủ nhân, ta đã biết!"

Nói thật, người ở nơi này có chết hay không thì có quan hệ gì với nàng chứ, chỉ cần Tiểu Tuyết và Mặc Linh không có việc gì, hết thấy đều tốt!

"Ha ha! Rốt cục bản hoàng tử cũng tìm được người rồi!" Một giọng nói trầm thấp mỉa mai, xen lẫn một loại lực lượng không rõ là gì truyền đến, giống như Ma Thần ní non.

Một trận chấn động mãnh liệt, giống như sóng gợn tán ra, lửa đỏ bỗng nhiên xuất hiện bên trên đại sảnh, tí ti quanh quẩn, không gian theo đó mà bị vỡ vụn, con gió màu đỏ từ trong khe hở thoát ra ngoài, mang theo một loại hơi thở không thuộc về thế giới này, dần dần bao vây toàn bộ đại sảnh.

Đen tối, huyết tinh, nóng rực, bất an, xao động.

Một đôi bàn tay to, trong suốt thon dài, từ trong ra ngoài nắm lấy cái khe kia, "tê" một tiếng trầm đục, nam tử cả người như được bao bọc bằng lửa đỏ, đập phá hư không mà đến.

"Hả?... Là... Ma tộc!" Một nam tử hô to.

Vừa dứt lời, thân hình nam tử kia phàntr phát như bị bóc trần, làn da trong nháy mắt bong ra từng lớp từng lớp, ánh mắt nhất thời bạo liệt, huyết nhục mơ hồ, ngay cả ý tứ phản kháng cũng không kịp có, trong chớp mắt đã bị biến thành một vũng máu.

"Àm ỉ liền đi chết đi! Con kiến!" Một giọng nói âm nhu quanh quẩn trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ở trong địa ngục xem diễn

Trong hư không hiện ra bóng dáng của một nam tử tuyệt sắc, uy áp như núi cao làm cho những chiếc bàn ở đây vỡ vụn, hóa thành một phiến mảnh vụn, trên trán của những người có thực lực yếu kém thậm chí đã bắt đầu chảy đầy mồ hôi.

"Các ngươi đến cùng là ai?" Túy Lam sững sờ, nhìn thấy nam tử kia chỉ trong một cái nháy mắt đã hóa thành máu loãng nằm trên mặt đất, mặt mày hung hăng nhìn lại, từ trong không gian lấy ra vũ khí của bản thân, hai lưỡi dao thủy liên, lấy sức mạnh của bản thân mình để cản lại sức mạnh mãnh liệt tỏa ra trước lòng giam kia.

Giết người trong phạm vi Âm Lâu chính là trần trụi khiêu chiến quyền uy của bọn họ, quản người cái gì Ma tộc hay không Ma tộc, giống nhau đều phải bị tru sát!

Chung quanh cũng có vài bóng dáng ám ảnh hiện ra, hơi thở nào cũng đều hùng hậu, Mặc Liên biết tu vi bọn người kia không yếu, nhưng nàng cũng biết một sự thật, đối mặt với những người này nàng không hề có phần thắng.

Nam tử có mái tóc dài đỏ như lửa, tiêu sái dễ mặc cho nó vũ động trong gió, bộ áo giáp màu đỏ đậm bó sát thân hình thon dài uy vũ của hắn, huyền lực văn màu đỏ sậm hiện lên phía trên bộ áo giáp, tỏa ra luồng ánh sáng đỏ sậm.

Màu đỏ sậm đó như được tích lũy bởi máu tươi của ngàn vạn người sống vậy, có lẽ vì thế mà nó có ma lực có thể làm cho người ta không rét mà run.

Đôi mắt thâm thúy màu tím hơi híp lại, cánh môi đỏ sẫm giống như vừa uống qua máu tươi nhấp nháy: "Không cần để ý chúng ta là ai, các ngươi chỉ cần

biết, bản thân mình rất nhanh cũng có kết cục giống như hấn là được rồi!"

Một loại hơi thở cực kỳ đè nén phát ra trên người nam tử kia, mấy người nguyên bản vẫn lạnh nhạt đứng xem này giờ cũng cảm giác được cỗ hơi thở này có điểm bất thường, ào ào vận khí bảo vệ bản thân.

Đôi lông mày thanh tú của Túy Lam nhăn lại, quanh thân tỏa ra nguồn lam quang mãnh liệt, dưới thân hiện lên đồ án ma thú, bảy trắng một sao xuất hiện phía trên đồ án.

Hóa ra là cường giả cấp bậc Huyền Quân!

Thủy Nguyên Tổ tinh thuần ngưng kết ra hai lưỡi đao, hóa thành một trận lợi nhận bắn về phía đám người kia, sau đó kích nổ!

"Thủy Lưu phá! Nổ cho ta!"

Theo Túy Lam khẽ hét lên, sau đó là những tiếng nổ kinh tai nhức óc vang lên trong đại sảnh.

Vô số tảng đá bị công kích Túy Lam mà tạo thành những hố to! Thật sự là rất âm ỉ!

Mặc Liên kinh ngạc, Túy Lam quả nhiên là có tư cách để kiêu ngạo!

"Túy Lam các hạ! Làm tốt lắm!"

"Túy Lam các hạ! Thật sự quá tuyệt vời!"

Dưới đài vang lên một mảnh hoan hô, quả nhiên, đám người Ma tộc đã bị Túy Lam các hạ đánh trọng thương, Âm Lâu không hổ là Âm Lâu!

"Ai vậy? Vị cô nương này nhìn qua thật là nóng bỏng!" Một giọng nói quái gở vang lên, nam tử kia mặc một bộ hắc y khoan thai chui ra từ một mảng đất đá.

"Làm sao có thể?" Túy Lam sững sờ, không nghĩ tới người này có thể tiếp nhận được tất cả công kích của nàng, hơn nữa còn lông tóc không tổn hao gì.

"Thế nào không có khả năng! Công kích của ngươi đối với ta mà nói chỉ có thể gãy ngựa cho ta mà thôi, ở trước mặt hoàng tử Sát La vĩ đại của chúng ta còn không bằng một hạt bụi!" Hắc y nam tử che miệng cười nói, nhân cơ hội dùng mắt phóng điện với Túy Lam.

Túy Lam cười lạnh nói: "Ma tộc các ngươi hôm nay đã chủ động đánh vỡ cân bằng hai tộc, phá hư quy định hai tộc, chẳng lẽ sẽ không sợ Ma vương của các ngươi trừng phạt?"

Hắc y nam tử quẹo rũ cười, nốt ruồi nơi khóe mắt càng thêm phần xinh đẹp: "Chỉ cần chúng ta bày ra kết giới, các ngươi sao có thể trốn được, giết hết người ở chỗ này thì ai có thể biết chuyện đã phát sinh ở đây chứ?"

Nam tử mặc bộ áo giáp màu đỏ sẫm hơi hơi nhú mày, lại cái gì cũng chưa nói.

Túy Lam chấn động! Lập tức bóp nát thông tin tinh thạch trên tay, lớn tiếng nói: "Các vị cẩn thận!"

Vừa dứt lời, hắc y nam tử dùng khí xoáy tụ màu đen để cuốn lấy những mảnh vụn gỗ ở bốn phía, sau đó nhanh như thiểm điện đánh úp về phía Túy Lam!

Túy Lam khó khăn tránh thoát, tụ gió xoáy kia lập tức đem địa phương nàng vừa đứng đánh vỡ thành tro bụi, từng trận mùi vị khét lẹt tràn ra, nhưng loại lực lượng đủ để hủy diệt này không có dừng lại, hình như nó đang muốn hướng về đám người phía dưới đài!

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng người kêu cứu vang lên khắp đại sảnh!

Trận gió kia như một con dã thú hung tàn có thể thu thập tính mạng con người, một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám, cả gian đại sảnh to lớn bị hủy hoại chỉ trong một nhịp thở.

Có người lấy ra trục cuốn truyền tống, xé xong cũng không có bất kỳ phản ứng gì, vài người khác cũng lấy trục cuốn ra, còn chưa kịp xé đã con gió kia xé nát!

Đơn phương giết hại!

Huyền lực trận áp chế!

Địa ngục!

Đây là những từ ngữ vừa xuất hiện trong lòng Mặc Liên.

Đối mặt với loại tình huống nguy hiểm này, liên tính là những người có thân thủ bất phàm cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ thành viên của gia tộc mình, dần dần, toàn bộ đám người có thực lực yếu kém bị chết dưới con gió hung mãnh kia.

Máu tươi phủ khắp bốn phía, thi thể không chính tề nằm la liệt trên mặt đất, hiện trường là một mảng máu me tàn khốc cùng vị nam tử đang tươi cười trên không trung hình thành hai mặt đối lập.

Hai tay Mặc Liên nắm chặt lại, đây là do chênh lệch thực lực sao?

Đám khách quý ở lầu hai cũng bị trận gió làm tách rời nhau, mỗi người một ngã, Mặc Liên và Mặc Linh cũng không ngoại lệ, phải chặt vật tránh né.

Mọi người dần dần tập trung lại thành một đoàn, miễn cưỡng lắm mới có thể đối kháng với sự khủng bố của trận gió kia.

"Mọi người cố gắng chống đỡ! Tựa lưng vào nhau!" Túy Lam hét lớn một tiếng, rồi sau đó lấy ra một cái trục cuốn, cắn đầu lưỡi một, rồi phun ngụm máu đỏ lên trên cái trục cuốn kia: "Thủy sương mù!"

Huyền lực vẫn màu lam nhạt truyền ra từ trong quyển trục cuốn, tiếng sóng cuộn cuộn phảng phất như là từ đằng xa mà đến, đem mọi người dần dần vây quanh ở bên trong, che chở cho bọn họ.

Thủy sương mù, huyền lực Địa giai có lực phòng ngự siêu cường đại, quyển trục cuốn kia ngay lập tức phát huy công dụng vốn có của nó.

Huyền lực trận này chỉ dùng khi người giám hộ gặp phải nguy hiểm cận kề tới cái chết, bởi vì để khởi động nó chủ nhân phải tiêu hao toàn bộ huyền lực, cho nên không đến thời khắc quyết định sống chết, Túy Lam cũng sẽ không sử dụng nó, bởi vì bảo vệ tính mạng của bản thân mà bọn họ đã bị đẩy vào trạng thái bị động.

Tuy rằng thủy sương mù rất hữu hiệu, nhưng diện tích che phủ hữu hạn, không có khả năng bảo vệ tất cả mọi người.

Miền cưỡng lắm mới lôi kéo được Mặc Linh trốn vào phạm vi của thủy sương mù, thì đột nhiên Mặc Liên bị một người nào đó ở phía sau đánh một chưởng. Mặc Liên vì vậy mà bị đẩy ra ngoài, Tiểu Tuyết và Mặc Linh thấy thế cũng nhảy ra phạm vi bảo vệ của thủy sương mù, đồng thời bị đẩy ra, còn có thêm một người nữa.

Mặc Liên nhận ra, người này là vị thiếu nữ luôn luôn đối địch với Hoa Ngữ Dung.

Tiểu Tuyết và Mặc Linh vừa ra khỏi phạm vi bảo vệ của thủy sương mù, lập tức khẩn trương vây quanh Mặc Liên, quan tâm nói: "Chủ nhân (tiểu thư), ngài không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì! Chút sức lực này hoàn toàn không có khả năng gây thương tổn cho ta!" Mặc Liên nói, sau đó lạnh lùng cười, tuy rằng không thấy rõ người kia, nhưng nàng nhận ra huyền lực của người nọ.

"Vậy là tốt rồi!" Hai người một bên bận rộn né tránh công kích, một bên yên tâm nói.

Ở trong một hiện trường đầy máu me có một thiếu nữ nhỏ nhắn nỗ lực vượt qua từng trận công kích, không chút do dự đi về phía địa điểm an toàn nhất - - bên người Mặc Liên.

Những trận gió màu đen đầy trời hoàn toàn che mờ ánh mắt của Mặc Liên, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt rung rung, lại như trước không muốn từ bỏ hy vọng sống của vị thiếu nữ kia, Mặc Liên bỗng nhiên nhếch môi cười, một tay kéo nàng ta lại gần chỗ mình, che hơi thở của nàng ta, dùng huyền lực của bản thân mình bao vây lấy nàng ta.

Nàng ở dưới đáy lòng trao đổi với Mặc Linh và Tiểu Tuyết: "Không có việc gì, chúng ta trước hết tìm một chỗ để trốn rồi hẵng nói! Không nên bỏ lỡ một cơ hội xem kịch hay!"

Mặc Linh và Tiểu Tuyết đồng loạt tròn trừng mắt, chủ nhân, người có thể có cái nhả hứng khác hay không?

Sao phải xem diễn ở một địa phương đầy huyết tinh như vậy!

Rất không phúc hậu!

Kệ đi, một người một thú xuất hiện phía sau Mặc Liên, lẳng lặng xem diễn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Vì sao?

Editor: Umi

Những người có thể làm vương bận đều đã biến mất, nam tử mặc bộ áo giáp đỏ sẫm như lửa khế nhếch môi, tà mị cười, mà ở một góc kia có một đoàn

run rẩy ôm lấy nhau, không khác gì bọn chuột nhắt, hần từ đầu đã không để vào mắt, tuy rằng trên cơ bản hần không muốn giết những người này, nhưng mục tiêu của hần lại xuất hiện ở đây, một khi động thủ, thì phải diệt sạch.

Hần nhẹ nhàng vung tay lên, trận gió màu đen liền đình chỉ, ngay cả ánh mắt của hần cũng trở nên trấn tĩnh hơn.

Nam tử lơ lửng ở giữa không trung, chậm rãi hạ xuống, thông thả đi đến nhà giam kia, nhếch môi cười nói: "Chắc chắn, không thể tưởng được ngươi thể nhưng lại rơi vào kết cục như vậy, kếm chút làm trở thành đồ tiêu khiển cho nhân tộc. Ngươi và mẫu thân hạ tiện kia quả nhiên giống nhau! Đúng không? Lão Già!"

Nam tử kia ngồi ở trên mặt đất, quần áo mặc dù tả tơi chật vật nhưng lại không che được khí chất hơn người của hần, hần khinh thường cười nói: "Dù vậy vẫn mạnh hơn một con kiến như ngươi, đúng không? Sát La!"

Sát La nghe vậy nhướng mày, con ngươi màu tím xoẹt qua tia thâm trầm phần nộ, ngũ quan anh tuấn có điểm vận vẹo, bỗng nhiên, hần khát máu cười nói: "Ha ha! Ngươi cho rằng ngươi bây giờ còn là Thánh tử cao cao tại thượng sao? Ngươi hiện tại chỉ là một con chó kéo dài hơi tàn mà thôi!"

Nói xong, trong tay hắc y nam tử đứng phía sau Sát La hình thành Huyết Nhận, hướng thẳng về phía xiềng xích trói buộc Lão Già.

Huyết Nhận đỏ đậm thẳng xuyên thấu huyết nhục, màu đỏ đậm yêu dị nở rộ trên sàn nhà đầy mảnh vụn.

"Chắc chắn, ngươi chỉ có từng đó bản sự sao?" Lão Già cười nói, giống như Huyết Nhận này không phải đánh lên vai hần.

Mặc Liên đứng ở chỗ tối nghe được, yên lặng trợn trừng mắt.

Nguyên lai chuyện âm ỉ xảy ra ngày hôm nay đều là do mối họa của lòng ghen tỵ!

"Ngươi! Chết đến nơi còn không biết sám hối! Bản hoàng tử muốn cho ngươi sống không bằng chết!" Đôi mắt nguyên bản trong suốt trở nên đỏ đậm, lực lượng ma lực bạo ngược tỏa ra, mắt thấy sẽ đem thân hình Lão Già nghiền nát, ai biết hần đột nhiên vừa động, những trói buộc trề người hần giống như tấm kính dày bị vỡ vụn từng mảnh.

Hơi thở ma lực thô bạo càng thêm nóng rực truyền đến, cổ hơi thở này phảng phất kéo dài qua hư không, xuyên suốt một tầng lại một tầng không gian, từ Tuyên Cổ Ma Vực đến tận đây!

Loại hơi thở này cực hạn bá đạo, mang theo tai họa có thể hủy diệt vạn vật, cuốn lấy đầy đất vụn và những thi thể không hoàn chỉnh trên mặt đất đánh úp về phía Sát La và hắc y nam tử kia!

"Không! Làm sao có thể! Thương thế của ngươi! Làm sao có thể như vậy được!" Sát La cả kinh, không kịp né tránh liền bị hơi thở này cuốn lấy, hung hăng rơi xuống bên trên đồng vụn đất đá.

Hắc y nam tử khi đối mặt với cỗ lực lượng khủng bố kia thì giống như một đứa trẻ mới sinh, không có sức lực phản kháng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, lão đảo một cái, trực tiếp từ giữa không trung ngã xuống.

"Quả nhiên là truyền thừa của ma chủ đại nhân!" Hắc y nam tử sợ hãi mà hưng phấn nói.

Một ngụm máu tươi từ miệng Sát La phun ra, hần phần hận nhìn chăm chú bóng dáng kia.

Nhiều năm như vậy, hần luôn luôn bị hần ta giam đạp dưới chân, vô luận hần như thế nào đuổi theo, chỉ có thể nhìn bóng lưng của hần ta, hần ta là người mà người người đều biết, Đệ Nhất Thiên Tài, hần ta là Thánh tử Lão Già được mọi người ngưỡng mộ, mà hần chỉ có thể mãi mãi là cái bóng của hần ta.

Rõ ràng hần mới là người có huyết thống cao quý, rõ ràng hần mới là kẻ kế thừa chính thống!

Vì sao?

Hần không phục!

Hần muốn nghịch mệnh!

Một ngày nào đó! Hần Sát La · Ma La Thiên mới là vị thần duy nhất ở Ma giới!

Sát La run run, bắt khuất từ trên mặt đất bò lên, điên cuồng mà nói: "Không! Ta so với ngươi ưu tú hơn! Ngươi có huyết thống đệ tiện, sao có thể so sánh với ta!"

Sau lưng hần, ma lực hình thành một con lốc xoáy, từng đạo dấu ấn màu đỏ như máu tươi phát ra từ đôi đồng tử của hần, đan vào bên trên những mảnh vụn trên mặt đất, chồng lên nhau, biến thành một cái huyền lực trận được vẽ bằng máu tươi.

Ngon lửa màu đen thi nhau rít gào, như muốn thoát ra từ trong bên trong huyền lực trận, mang theo khí thế sấm vang chớp giật, có thể cắn nuốt hủy diệt hết thảy.

Đá vụn khi tiếp xúc với ngọn lửa kia thì chỉ trong một cái chớp mắt liền biến thành bùn đất và khói nhẹ, vô số oán linh có bộ mặt dữ tợn, vươn hai tay

giữ như muốn muốn phá hủy toàn bộ vật hữu hình có thể nắm bắt được.

Cực khổ, hoang vu, sợ hãi, u ám!

Mặc Liên cảm thấy khiếp sợ, cảm thán mà nói: Đây mới là Luyện Ngục chân chính!

"Chút tài mọn!" Lâu Già lạnh lùng cười, đầy trào phúng, khinh thường nói, giống như hắn từ lúc sinh ra đã được định sẵn là một vị vương giả cao cao tại thượng, mà hắn ta cả đời chỉ có thể phủ phục ở dưới chân hắn.

"Không! Không nên xem thường ta! Ngươi tiện dân kia!" Sát La bị ánh mắt bề ngễ kia của Lâu Già kích động, mắt hết cả lý trí, máu loãng trong mắt càng thêm hung mãnh!

Huyền lực trận càng thêm bạo liệt hơn trước, Mặc Liên thậm chí có thể trông thấy vô số oán linh gãy dựa trong đoàn Luyện Ngục Nghiệt Hỏa kia, trong ánh mắt chúng nó chỉ có sát dục, năng tin tưởng, một khi thành hình, chúng nó có uy lực không thể xem thường!

"Uh, lực công kích của tên Sát La này cũng đáng khen, tóc màu đỏ như lửa, huyết mạch thật là thuần khiết! Lại có thể lĩnh hội ra loại lĩnh vực Vạn Ma Phệ Hồn, thiên phú cũng thật tốt! Đáng tiếc, hắn không phải là truyền nhân của Ma Chủ, bằng không hắn nhất định có thể trở thành bá chủ phiến Ma Vực, thậm chí còn có thể tiến xa hơn!" Xích Lô vừa xem diễn vừa không quên bình luận vài câu.

Mặc Liên cảm thấy kinh ngạc, có thể được Xích Lô đánh giá cao đến như thế, này tên là Sát La này ở Ma tộc cũng không phải là người bình thường.

Luyện Ngục Nghiệt Hỏa dần dần suy yếu, nhóm oán linh vô lực gãy dựa, đảo mắt hóa thành khói trắng biến mất.

Lĩnh vực của Sát La thu nhỏ lại, quân lính liên tiếp bại, không lâu sau đã tan rã!

"Ha ha ha! Sát La! Đệ đệ thân ái của ta! Liên tính ngươi mua chuộc được người bên cạnh ta thì như thế nào, liên tính ngươi đã âm toán ta đến mức gần chết bao nhiêu lần thì như thế nào, đến cuối cùng thì ta mới là người thừa kế mà Ma Chủ lựa chọn! Ngươi chỉ là một kẻ đáng thương không có ai nhớ đến mà thôi! Trừ huyết thống cao quý này ra thì ngươi còn có cái gì để so sánh với ta?" Lời nói đầy nhịp điệu mà sao lại tàn khốc vô tình đến thế.

"Không! Ta không phải vậy!" Sát La gần như điên cuồng hét lên, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng của hắn, giọng nói mang theo vài phần điên cuồng ghen ghét, huyền lực trận trên đất dần dần bất ổn, vỡ tan thành hững mảnh nhỏ.

Giờ phút này Sát La suy yếu gập nhẹ, giống một con dã thú kẻ cận tử vong, bỗng nhiên có một cái gì đó xuyên thủng ngực Sát La, hung hăng nắm lấy trái tim của hắn, lôi nó ra ngoài!

Ánh mắt Sát La tràn đầy tia không thể tin!

Hắn gian nan quay đầu, nhìn đến gương mặt diêm dúa lạnh lẽo kia làm cho hắn hít thở không thông.

Sẽ không! Nếu không phải là hắn tận mắt chứng kiến, có đánh chết hắn sẽ không tin cái sự thật nghiệt ngã này.

Hóa ra là hắn!

"Vi... Cái gì...?" Sát La run run hỏi.

Vì sao lại là ngươi, vì sao?

Ai đều cũng có thể phản bội ta! Vì sao trong bao nhiêu người kia, người ấy cứ phải là ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 40: Đả kiếp cực hạn

Editor: Umi

Hắc y nam tử khát máu cười, phong tình vạn chủng nói: "Bởi vì Ma vương hạ lệnh, không, chính xác mà nói thì Lâu Già đại nhân thương tổn tánh mạng của ngươi, thậm chí còn ở trên người hắn hạ Huyết Chú, những người khác lại giết không được ngươi, cho nên, ta phải ra tay~ "

Đôi đồng tử màu tím xinh đẹp của Sát La hơi tan rã, cả người rét lạnh giống như rơi vào hầm băng.

Hắn nhớ về những ký ức ở chung của hai người bọn họ.

Khi hần nghèo túng thì hần ta ở bên ủng hộ và cổ vũ, khi hần cô độc thì hần ta đi theo làm bạn, hai người bọn họ đã từng có một đoạn thời gian vui vẻ như thế.

Nhưng bây giờ những ký ức đó giống như những lưỡi dao lăm trì hần!

Nguyên lai, từ đó tới nay, hần luôn luôn chỉ có một mình.

Nguyên lai, những ký ức vui vẻ đó không chân chính thuộc về hần.

Buồn khổ làm cho hần sắp hít thở không thông, phút chốc, hần cười ha hả, thê lương mà bàng hoàng, giống một lệ quỷ cơ khổ không nơi nương tựa!

Mái tóc dài màu lửa đỏ tung bay trong gió, hiện ra sắc màu héo rũ.

"Đây là người khuyên ta... Âm toán... Lâu Già... Nguyên lai... Hần... Cũng không có bị thương... Bên cạnh hần... Cũng không có... Phản đồ... Đuổi giết hần đến tận Nhân giới... Nguyên lai hết thầy... Hết thầy đều là kế hoạch của bọn người?" Sát La đứt quãng run rẩy nói, giọng nói nghẹn ngào lạnh như hàn băng.

"Đúng vậy, Sát La Hoàng Tử thân ái của ta! Nga, đúng rồi, ngài đã làm trái với ước định của hai tộc, nếu Ma Vương đại nhân biết cũng không thể làm gì bạn ta ~ nhiều nhân chứng ở đây như vậy cơ mà." Hắc y nam tử nháy mắt mấy cái nghịch ngợm nói, ánh mắt hướng về phía một đám người ở bên trong thùy sương mù.

Sát La đột nhiên ngẩn người, càng thêm đau khổ cười rộ lên, phảng phất đang cười nhạo bản thân mình ngu xuẩn.

Đúng vậy, bằng vào tu vi của hần, thế nào có thể phá giải thùy sương mù!

Thùy sương mù! Bằng vào thân thủ của nữ nhân này, làm sao có thể có trục cuộn cao cấp hư thế kia cơ chứ?

Nguyên lai tại hết thầy đều là cạm bẫy, là muốn lưu lại chứng cứ! Làm hần trở thành tội nhân thiên cổ của hai tộc! Tuy rằng người động thủ giết người không là hần, nhưng đủ để làm hần vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Tâm tư này thật sự là quá mức kín đáo!

"Cho nên... Người... Bị... Nhân tộc tróc nã... Đến tận đây... Cũng là... Có ý..." Thân hình hần dần dần mất đi độ ẩm, yếu đuối vô lực chậm rãi nằm vật mặt đất, kéo dài hơi tàn hồi.

Lâu Già một phen lấy ra một bộ huyền bào tinh mỹ màu tím từ trong huyền ảo giới, chậm rãi mặc vào, càng tô điểm thêm nét tuất đạt, phiêu nhiên như tiên của hần, mềm nhẹ nói: "Không sai, thân ái đệ đệ của ta, người biết không? Hôm nay người chết đều là tình anh của Nhân Tộc, người nói xem nhân tộc có thể dễ dàng bỏ qua cho người không? Liên tính người hôm nay may mắn không chết, người cho rằng phụ thân đại nhân còn có thể tha thứ cho người sao? Nhân tộc sẽ bỏ qua người sao?"

Lâu Già sửa sang lại áo bào thật tốt, chậm rãi nói tiếp: "Cho nên, người chẳng những chết chắc rồi, mà còn sẽ để lại tiếng xấu muôn đời, chỉ cần phụ thân đại nhân nghĩ tới người, cả người sẽ đầy lửa giận, vô cùng đau đớn, người nói xem như vậy có thể làm cho phụ thân hần vĩnh viễn nhớ kỹ người, có phải rất tốt không? Thân ái đệ đệ của ta?"

Ánh mắt Mặc Liên dần dần trầm xuống, Lâu Già này là một người rất khủng bố, từng bước một, dụ dỗ người ta đi vào bên trong cạm bẫy của hần.

"Ha ha... khả khả... Lâu Già... Người có bản lĩnh... thì... Giết ta... nhanh một chút đi." Máu đỏ tươi theo khóe môi trắng bệch của hần chảy xuống, và mái tóc màu lửa đỏ tiêu tụy của hần dây dưa cùng nhau, mỹ lệ làm cho người ta kinh hãi.

"Yên tâm, ta sẽ không làm người thất vọng, nhớ kỹ thu thập sạch sẽ." Khẽ gật đầu cười, Lâu Già nhẹ nhàng xé rách thời không, biến mất trong hư không.

"Vâng! Đại nhân!"

Hắc y nam tử khom người tiến bước Lâu Già xong, hai mắt trầm xuống, bóp chặt lấy trái tim của Sát La.

Hần chăm chú nam tử tuyệt mỹ huyết nhục mơ hồ nằm trên mặt đất, đồng tử đã càng thêm tan rã, sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Đáng thương cho Sát La vương tử của ta, kết giới này còn cần một lát nữa mới có thể cởi bỏ, mong người sớm ngày siêu thoát, kiếp sau không nên rơi vào tay ta!"

Nói xong, hắc y nam tử cũng không quay đầu lại, nhảy vào bên trong vết nứt không gian còn chưa có khép lại.

--

Mặc Liên sau khi xác nhận hai người kia hoàn toàn biến mất, chăm chú nhìn đại sảnh bán đầu giả, cảm thấy càng thêm rung động. Lập tức thấp giọng hỏi Tiểu Tuyết nói: "Này hai tộc không có cái gì ngăn cách sao? Vì sao nói đến là đến, nói đi là đi?"

Tiểu Tuyết khẽ thở dài một cái, ánh mắt thương xót nhìn nam tử không có một chút sinh cơ trên mặt đất, rồi mới nói: "Đó là bởi vì trên tay bọn hần có thần khí, bất quá những cái đó chỉ có thể dùng một lần, chủ nhân đừng có suy nghĩ muốn cướp đoạt."

Mặc Liên xấu hổ sùng sốt, bàn tay đánh lên trán Tiểu Tuyết một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Nhanh chút đi thu lại toàn bộ không gian huyền ảo khí và tinh thạch cho chủ nhân của ngươi đi! Không biết tiết kiệm gì hết! Ngươi cũng nên học tập Mặc Linh đi!"

Tiểu Tuyết nghe vậy, lúc này mới phát hiện ra Mặc Linh đã đi ra ngoài, ở giữa đồng phế tích thu thập đồ cho chủ nhân từ bao giờ, cảm thấy sùng sốt, nghiêng rằng nghiêng lợi gia nhập hàng ngũ, không thể thua kém Mặc Linh trước mặt chủ nhân được.

Thiếu nữ ở một bên nghe được cuộc đối thoại chủ thú nhà bọn họ, khoe miệng khiếp sợ co rút!

Vô sỉ!

Đây được gọi là gì nhỉ? Đứng rồi đó là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi, cực hạn trong cực hạn!

Mặc Liên vỗ vỗ bụi đất bám trên người, một phen kéo tay thiếu nữ còn đang chán kinh, từng bước một đi đến này bên cạnh cổ "Thi thể" kia, phát hiện trái tim đã vỡ ra từng mảnh nhỏ của hắn còn đang đập.

Bầu môi, Mặc Liên dưới đáy lòng hỏi: "Xích Lô! Tuy rằng Sinh Mệnh Chi Lực của Ma tộc rất mạnh, ngươi đừng nói cho ta, thẳng nhai này vẫn còn sống nha!"

Xích Lô hừ lạnh nói: "Làm sao có thể còn sống được chứ! Trái tim đều biến thành mảnh nhỏ, nếu chỉ vỡ thành ba bốn mảnh tằm như cánh hoa mà nói, không chừng còn có thể cứu được!"

Mặc Liên nhướn mày, dè dặt cân trọng mà nói: "Trời ạ, như vậy còn có thể cứu được sao?"

"Ma tộc khác thì ta không biết, nhưng hẳn nhất định có thể, huyết thống của hắn phi thường thuần khiết, rất gần với Thủy Tổ Ma tộc, bất quá liên tính là Thủy Tổ Ma Tộc, trái tim bị vỡ thành như vậy cũng không cứu được." Xích Lô thần nhiên nói, giống như không có hứng thú đối với sống chết của hắn.

"Nga, thực đáng tiếc, ta còn muốn thu thập hắn làm người của mình." Mặc Liên bầu môi nói, cảm thấy vô hạn tiếc hận.

"Hả? Một cái đại phiền toái như vậy mà ngươi cũng dám thu lưu? Có phải ngươi sợ mình sống qua an nhàn hay không?" Xích Lô nhú mày nói, giọng nói đầy vẻ trào phúng.

"Không sợ, thể chất của ta cũng là một cái đại phiền toái rồi." Mặc Liên trả lời, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó: "Xích Lô, ngươi nói xem nếu ta dùng máu của mình để khôi phục trái tim của hắn, có hiệu quả không?"

Xích Lô trầm tư một chút nói: "Không biết, dù sao trên thế giới này tư liệu về Huyền Linh thánh thể ít lại càng ít, bất quá, nếu ngươi hạ quyết tâm, có thể thử một lần."

Mặc Liên lẳng lặng đứng ở bên cạnh "Thi thể", từng màn vừa xảy ra xẹt qua trong đầu nàng, vẻ mặt tuyệt vọng, đau khổ lại quật cường của hắn làm lòng nàng khẽ run lên, nàng cắn răng nói: "Được! Vậy thì thử một lần xem sao. Dù không được thì cũng chỉ tốn vài bát máu."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Sát La và Mộ Dung Tử Huyền

Dùng huyền lực bao lấy thanh chủy thủ, cắt nhẹ một đường trên cổ tay, màu máu đỏ tươi giống như kim quang như nước chảy lên trái tim đã bị nghiền nát vụn của hắn.

Từng khối thịt bẽ vỡ dần dần dung hợp lại, cảnh tượng này thật là có thể điểm làm cho người ta có cảm giác hồi hộp, tim đập thành thịch.

Mặc Liên nhẹ nhàng chuyển ánh mắt về phía một thiếu nữ đứng ở một bên trầm mặc này giờ, phát hiện nàng ta lúc này đang trầm tĩnh, không còn hoảng sợ như trước nữa.

Mặc Liên nhú mày, đùa dai nói: "Thể nào, ngươi muốn giết hắn sao?"

Thiếu nữ nhàn nhạt lắc đầu, trong đôi mắt trong suốt ẩn ẩn chứa đựng nước mắt, nói: "Không, ta sẽ vì bá bá đã chết báo thù, nhưng hung thủ chân chính không phải là hắn."

Mặc Liên không nghĩ tới thiếu nữ sẽ có câu trả lời như thế, hơi sững sờ, thể nhưng không biết như thế nào mà nói tiếp. Không lâu sau thì nghe được thiếu nữ kia nói tiếp: "Trong ánh mắt hắn chỉ có sự cô độc."

"Ngươi định làm như thế nào?" Mặc Liên hỏi.

Thiếu nữ quay đầu, đôi mắt cơ trí chăm chú nhìn thẳng Mặc Liên, nói: "Chúng ta nói bọn họ sẽ không tin. Biện pháp duy nhất là cứu sống hắn, chờ chúng ta có đủ lực lượng rồi báo thù."

Mặc Liên vừa lòng gật gật đầu nói, đưa cổ tay còn đang đổ máu qua trước mặt nàng, nói: "Uống nó."

Thiếu nữ khẽ gật đầu, nàng biết bản thân mình không có lựa chọn, cúi đầu uống máu tươi của Mặc Liên.

Không có gì quá bất ngờ xảy ra, thiên địa quy tắc màu vàng giáng xuống, thiếu nữ đắm chìm bên trong một mảnh kim quang.

Dần dần, tạp chất màu đen được bài trừ ra khỏi thân thể nàng, một lát sau, thiếu nữ kia như được thay da đổi thịt một lần nữa trước mặt Mặc Liên.

Tuy rằng nàng ấy cũng không biết vì sao bản thân sẽ cùng một nhân tộc đạt thành khế ước, nhưng "nàng" quả thật đã là khế Linh già của chính mình.

Nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, trước mắt Mặc Liên nhẹ nhàng cười nói: "Ta gọi Mặc Liên!"

"Chủ nhân, ta gọi Mộ Dung Tử Huyền." Mộ Dung Tử Huyền khom người cung kính nói.

"Không cần gọi ta là chủ nhân, kêu tên của ta là được, nếu không thì giống như Mặc Linh gọi ta là tiểu thư." Mặc Liên nhàn nhạt phân phó nói: "Người đi trước tìm Tiêu Tuyết, nó sẽ nói rõ mọi chuyện với người."

"Vâng, tiểu thư!" Tử Huyền ngoan ngoãn đáp, sau khi khế ước thành công, trong nháy mắt nàng liền cảm giác được sự tồn tại của Tiêu Tuyết và Mặc Linh, đối với bọn hắn, nàng thể nhưng có cảm giác không hề xa lạ.

Thiếu nữ đưa ánh mắt về phía nam nhân đang ở bên bờ sinh tử, chần chừ vài giây rồi đi về phía Tiêu Tuyết, gia nhập hàng ngũ vợ vệt của cải.

Chăm chú nhìn thiếu nữ có thể nhanh như vậy mà thích ứng được với tương lai mới của bản thân mình, lần nữa Mặc Liên cảm thấy trực giác bản thân thật chuẩn xác.

Miệng vết thương của Mặc Liên đã ngừng chảy máu, nàng chăm chú nhìn trái tim tan nát đã được hình thành lại hoàn chỉnh, nhớ tới bản thân mình vì tên Ma tộc này mà chảy nhiều máu như vậy, có một chút đau lòng, tương lai nàng nhất định phải đòi lại phần này trên người hắn.

Sát La đáng thương vẫn đang mê man mà không biết cuộc sống tương lai của mình có bao nhiêu nhấp nhô gập ghềnh!

Rốt cục trái tim khôi phục lại nhịp đập, toàn bộ máu tươi trên đất đều bị nó tham lam hút lấy, đến mức không còn một giọt!

Một đợt kim quang xán lạn hiện dưới thân thể hắn, một huyền lực trần tình mỹ gât gao vây quanh hai người bọn họ.

Trong lúc ngủ say, Sát La chỉ cảm thấy được có một cỗ lực lượng lớn lao không ngừng đánh sâu vào kinh mạch của hắn, cải tạo thân thể hắn.

Trong huyết mạch mà lực Hồng Hoang ngủ đông bị kích thích mà phát ra, loại lực lượng tràn đầy này làm cho hắn chỉ muốn rít gào phát tiết!

Viên ma hạch trong cơ thể hắn rất nhanh vận chuyển, nuốt trôi hết thấy thiên địa linh lực, luồng ánh sáng kim sắc dường như có thể bão hòa đến nơi vậy.

Mai tóc đỏ như máu của hắn tung bay theo gió, năng lượng trong cơ thể hắn lại một lần nữa không ngừng biến hóa.

Từ hồng tới hồng đậm, cuối cùng hóa thành màu tím chân chính.

Thần bí, màu tím tôn quý!

Một tiếng vang thật lớn, Sát La rốt cục mở ra cặp mắt màu tím liễm diễm, một đạo cửu tinh đường vân huyền ảo xuất hiện nơi đáy mắt hắn!

Nếu có người Ma tộc ở đây, họ nhất định khiếp sợ đến nói không ra lời, đây chính là cửu tinh văn mà chỉ có Thủy Tổ Ma tộc mới có!

Trong Ma tộc, đường vân nơi đáy mắt đại biểu cho tiềm lực, chỉ có lúc thăng cấp mới có thể hiện lên, mà cửu tinh văn dĩ nhiên là một tồn tại đạt tới đỉnh cao.

Không phải vì nó đại biểu cho mức cao nhất, mà là vì nó đại biểu cho vô hạn!

Cửu sinh vạn vật, vạn vật sinh vô cực!

Vô hạn không gian và tiềm lực, để cho người người hâm mộ ghen tị!

Hắn không hiểu chăm chú nhìn một mảnh kim quang quanh thân thể mình, cảm giác trái tim trong lồng ngực nhảy lên, giờ phút này có chút không chân thật!

Theo trực giác nhìn lại, hắn rốt cục phát hiện có một dáng người nhỏ nhỏ cách đó không xa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng được tắm rửa trong luồng kim quang, lạnh nhạt mà trang nghiêm, ngũ quan khéo léo giống như một bức tượng

tinh mỹ được điêu khắc cẩn thận vậy, trên trán là một đóa kim liên sắp nở cũng đang tỏa ra nhiều luồng kim quang, thân hình tinh tế thon dài, áo bào theo gió lay động, ánh mắt nàng như một đóa tường vi màu đen lạng yên nở rộ, chiếm cứ ánh mắt của hắn.

Giờ khắc này, hắn có cảm giác cả đời này hắn đều chưa có gặp một thiếu nữ mỹ lệ đến như vậy.

Sau lưng nàng là những đường vân vô hạn biến ảo, mà nàng thì giống như một thánh nữ cao quý mà thần thánh!

Sát La nhìn chằm chằm khuôn mặt diễm phúc của nàng, cảm thụ được nơi đáy lòng mình có một tia liên hệ với nàng, trái tim lạnh như băng của hắn lần đầu tiên có một loại cảm giác an tâm.

Không nồng liệt, mà là nhàn nhạt ấm áp, nhẹ nhàng vờn quanh tim hắn, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác không hiểu mang tên là bình yên.

Nhưng đột nhiên hắn nhớ tới cảm giác bị người ta phản bội, cảm giác đó giống như một lưỡi dao bén nhọn đâm vào lòng hắn, hắn nhũn mảy, đáy mắt màu tỏa ra sát ý nồng đậm có thể hủy thiên diệt địa.

Người này lại dám khế ước hắn!

Bên môi hiện lên một chút lãnh khốc, dưới chân hắn là từng đợt địa ngục nghiệp hỏa, nhanh như lưu tinh hướng về phía nàng mà lướt đến.

Địa ngục nghiệp hỏa màu tím mang theo năng lượng ma lực bạo ngược như thế, làm cho đáy mắt Mặc Liên nổi lên ánh sáng nghiền ngẫm.

Máu của nàng quả nhiên chảy không có vô ích!

Mặc Liên giang ra hai tay, không hề có ý định muốn trốn tránh, hai tròng mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt bị thương thâm trầm gần như điên cuồng của Sát La, dưới ánh mắt phần nộ tuyệt vọng của hắn mà ôm lấy hắn, nàng muốn dùng thân hình mình để ngăn cản lệ khí mãnh liệt tràn ngập trời đất này.

"Buông ra ta! Ngươi đáng chết nữ nhân này!" Thân hình Sát La cứng đờ, vừa giãy dụa vừa quát lên.

"Không! Từ hôm nay trở đi chúng ta chính là người một nhà! Chúng ta sẽ không bỏ rơi và phản bội người, ta cam đoan!" Mặc Liên ôm chặt thắt lưng Sát La không buông, cắn răng gần từng chữ.

Ma lực của hắn không công kích Mặc Liên, từng vết thương ghê người hiện lên trên làn da nhẵn nhụi của nàng, máu tươi đã nhuộm đỏ cả một mảng trên đất.

"Cút! Bản hoàng tử muốn giết ngươi! Giết tất cả các ngươi!" Hắn ra sức giãy dụa, nhưng không cách nào tránh thoát cái ôm của nàng.

Cái ôm của nàng quá mức ấm áp mềm mại, làm cho trái tim chồng chất vết thương của hắn sinh ra một loại cảm giác không muốn xa rời, phảng phất như trời sinh bọn họ nên là như thế, nên thân cận như thế, nên ấm áp như thế.

"Đừng sợ, ngươi có thể cảm giác được chúng ta, không cần bài xích!" Mặc Liên nỉ non, nàng muốn dùng giọng nói ấm áp như gió xuân của mình để trấn an hắn.

Dưới ngọn lửa của hắn tất cả đều bị phá hủy dễ dàng, bọn họ cứ như vậy đứng giữ một mảng mộng lung, Sát La cũng không biết bản thân mình bị ôm như vậy trong bao lâu, giọng nói mềm mại của nàng cứ vờn bên tai hắn, trái tim khủng hoảng của hắn cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Nó có thể bình ổn lại cũng vì hơi thở ấm áp của nàng.

Kim quang thối lui, Mặc Liên và Sát La đều chậm rãi đáp xuống phía trên đồng cỏ nát, khi nàng mở mắt ra là sự quan tâm và ấm áp không thể nào che giấu đã triệt để chinh phục lòng hắn.

Giờ khắc này, Sát La quyết định, thiếu nữ trước mắt là người cuối cùng mà bản thân mình muốn dùng cả đời để bảo vệ!

Phải tới thật lâu thật lâu về sau, Sát La mới biết được, nguyên lai "Quan tâm" và "Ấm áp" này không phải bởi vì hắn, mà là vì tiểu thư luyện tiếu lượng máu mà nàng đã bỏ ra.

Giật mình tỉnh ngộ, lúc ấy đã quá muộn, ai ~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Vu oan

Mặc Linh, Tiểu Tuyết và tiểu muội muội Mộ Dung Tử Huyền, ba người đem hiện trường vơ vét không còn lại một hạt cát, Mặc Liên nhìn cũng chưa từng nhìn mà một tay kéo lấy Sát La, Mộ Dung Tử Huyền và Tiểu Tuyết ném vào đồng đồ kia vào Hỗn Nguyên Giới, dù sao hết thấy giao cho Xích Lô là tốt rồi.

Mộ Dung Tử Huyền không có tiến vào phạm vi bảo vệ của thủy sương mù, nếu sống sót thì có chút quá kỳ quái!

Huyền lực và đấu khí của Mặc Liên bởi vì ký khế ước với Sát La, rốt cục đột phá Huyền sư và Đấu Sư trong một lần, có thể nói điều này so với dự tính chính năng khác nhau một trời một vực.

Lấy tình huống đặc thù của Mặc Liên, cho dù có Hỗn Nguyên Giới hỗ trợ, muốn tu luyện tới Huyền sư và Đấu Sư ít nhất cũng cần năm năm.

Trên thực tế, vì đại bộ phận có nhiều người cả đời cố gắng lắm cũng chỉ tu luyện đến Huyền sĩ và Đấu Sĩ, chỉ sau khi trở thành Huyền sư và Đấu Sư, mới xem như chính thức bước lên con đường tu luyện!

Mặc Liên lạnh lùng nhìn chăm chú đám thủy sương mù, lên tiếng hỏi: "Tiểu Tuyết Nhi, thủy sương mù này còn có thể kéo dài trong bao lâu nữa? Kết giới thì đến bao giờ mới được phá giải?"

"Kết giới còn cần một đoạn thời gian nữa mới hết hiệu lực, nhưng thủy sương mù rất nhanh sẽ được giải khai, chủ nhân, người định làm gì vậy?" Tiểu Tuyết nhìn một lượt, quay đầu nghiêm túc đáp.

Ngưng mi trầm tư một lúc, Mặc Liên ngẩng đầu đem ánh mắt dừng trên người Mặc Linh, bên môi hiện lên một chút ý cười như có như không.

--

Lúc huyền lực của thủy sương mù hết hiệu lực, dần dần biến mất là lúc tâm mọi người nhảy vọt lên cổ họng, ào ào vận chuyển huyền lực và đấu khí để bảo vệ bản thân.

Quang cảnh trước mắt làm cho bọn họ hơi sững sờ, rất nhanh liền bình tâm lại.

Bởi vì nổi Sát La Hoàng Tử có sức mạnh không ai bì đã bị giết dưới kiếm của ai đó, thi thể của hắn dần dần hủ bại, biến thành một trận hạt bụi màu xám, tiêu tán trong không khí, sự tồn tại của hắn giờ chỉ còn như có như không.

Người kia có mang một chiếc mặt nạ huyền lực văn màu vàng, trên người là một bộ trường bào màu vàng càng giúp hắn tôn nhau vẻ chói lóa, toàn thân lộ ra khí thế lãnh liệt làm cho người ta không thể nào nhìn thẳng, một mái tóc màu hoàng kim được buộc cao lên, đang tiêu sái tung bay trong gió.

Ánh mắt lơ đãng lướt qua phía đoàn người kia, chỉ là một cái nhìn mà khiến cho bọn họ không tự chủ muốn quỳ xuống thần phục.

Ánh mắt nam tử co rút lại, trong tay hắn là một viên ma hạch đỏ thẫm, hắn nhột nhạt nhếch môi cười, cánh môi giờ lên một độ cong duyên dáng, không nhanh không chậm mà nói: "Lần này xem như là bản tôn đã làm vất vả các ngươi một phen, bây giờ các ngươi có thể đi rồi!"

Hai tay vung lên, trong phút chốc giống như thiên địa hỗn độn sơ khai, thế gian chỉ để lại một luồng kim quang,

Mọi người đang quỳ lạy trên đất tuy rằng trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi, vì sao một nam tử giống như thiên thần lại có thể làm ra những việc khủng bố như vậy?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc thì một đồ án màu vàng từ một phía không xa triển khai, thần thánh cao quý, cùng lúc đó, cự phong cương liệt đột ngột từ mặt đất mọc lên từ bốn phía, trong vòng đại sảnh nhất thời trở thành một mảnh hư ảo, cuồng phong cuốn lấy đá và tứ chi gãy vụn, mặt đất đều vì cỗ lực lượng này mà run rẩy.

Chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể biết toàn bộ khu vực sắp bị sụp đổ, cần nuốt!

"Đừng trách bản tôn không có nói trước với các ngươi, tùy tiện nói lung tung sẽ bị biến thành thịt bằm như đám người kia..." Một giọng nói lạnh lẽo giống như từ xa xa truyền tới, mọi người nghe vậy thì càng thêm sợ hãi, một cử động nhỏ cũng không dám.

Tại một chỗ nào đấy có một người đang lẳng lặng nhìn hết thấy những diễn biến này, đôi lông mày tinh tế hơi hơi nhăn lại, trong hư không vận vật đột nhiên như bị ngưng kết lại.

Người đứng bên cạnh hắn âm thầm lau mồ hôi lạnh, âm thầm chế giễu: Con kiến không biết trời cao đất rộng kia là ai? Hình tượng này rõ ràng chính là bất chúc tôn chủ nhà hắn! Tuy rằng năng may mắn được tôn giả coi trọng, thu làm đồ chơi, thế mà dám vu oan cho tôn giả nhà hắn! Tôn giả sao lại nhìn vừa mắt cái loại đồ chơi nhỏ ham chút tiện nghi nhỏ như thế này chứ? Còn cái loại truyền tông traten loạn thất bát nháo như tự sát kia nữa! Tôn giả nhà hắn sẽ dùng sao? Cái người này là muốn chết chắc rồi!

Đội đã lâu cũng không thấy tôn giả nhà mình làm ra động tác, nam tử nghi hoặc, nhẹ nhàng nâng đầu nhìn hắn thì thấy một sắc cười yếu ớt hiện lên ở nơi khóe môi hắn, ần ần còn có hàm một chút bất mãn.

Nam tử ghen ghét nhìn trân trối, trợn mắt há hốc mồm, trong lòng đang không ngừng giao chiến, bách chuyển luân hồi!

Tôn giả!

Ngài đây là như thế nào?

Bị người vu oan còn cười? Nhưng lại cười đến đê tiện như vậy? Phi phi, hành động của người thật là làm cho người khác rối rắm!

Đầu của người đã bị cửa kẹp rồi sao?

Chẳng lẽ thời tiết ở Vạn Giới đến lúc phải thay đổi?

--

Lúc mọi người mở mắt ra thì đã bị truyền tống đến bên ngoài kết giới, mà đám người ở bên ngoài kết giới, sau khi kim quang biến mất liền thấy được một màn quái dị kia.

Mọi người vô luận thân phận hay thực lực, toàn bộ đều quỳ xuống đất, hướng về một phía thành kính quỳ lạy.

Các đại gia tộc tộc trưởng và trưởng lão của những thế lực đều bận rộn chữa thương cho người của mình.

Người Ám Lâu ở bên ngoài kết giới, sau khi thấy kết giới được giải trừ, nhanh chóng vọt vào bên trong đại sảnh.

Đáng tiếc, một khu đất trống trải từ đất đá và mùi tanh hôi khét lẹt của hải cốt làm cho người ta buồn nôn thì không có vật gì khác.

Nhìn chung quanh một vòng, đầy đất là hải cốt bị gãy tứ chi, nhìn thấy thật là ghê người, không khó để nhìn ra nơi này đã phát sinh chuyện gì.

"Sao lại thế này?" Ám Dạ người đứng đầu mười đại trưởng lão của Ám Lâu thấy thế, nâng dậy Túy Lam thần trí vẫn còn mơ hồ ở một bên, trầm giọng hỏi.

Lúc này Túy Lam mới mơ mơ màng màng xoay người lại, giọng nói khàn khàn: "Không tốt lắm... Ma tộc đột kích..."

Khuôn mặt tuấn mỹ Ám Dạ nhăn lại, khí thế quanh thân lãnh lẽo thâm trầm.

Đích xác, nơi này có lưu lại một ít hơi thở của Ma tộc, nhưng bọn họ sao lại đánh vỡ hiệp nghị giữa hai tộc, một mình xâm nhập vào lãnh địa của nhân tộc?

Có điểm gì đó không hợp lý!

"Sát La Hoàng Tử... Còn có... Thủ hạ của hắn... Hạ sát thủ..." Túy Lam bất ổn nói, khuôn mặt mỹ lệ đã là một mảnh trắng bệch, xem ra đây là phản ứng bất buộc phải trải qua sau khi khởi động trực cuốn huyền lực cao giai.

"Không sai! Ám Dạ! Sự kiện lần này xảy ra trên địa bàn quản lý của Ám Lâu các ngươi! Ngài cần phải cho chúng ta một cái công đạo!" Một người trong Dược Sư công hội phần nộ nói, lại nhận được một ánh mắt ngoan ngoãn chớ có lên tiếng.

"Ám Dạ công tử, ngươi đây là có cái ý tứ gì? Chẳng lẽ lấy thế khinh người là phong cách của Ám Lâu các ngươi! Hôm nay nếu không cho chúng ta một cái công đạo, cho dù không thể đối chọi với Ám Lâu các ngươi, lão phu cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện lần này!" Một trưởng lão của một nhị lưu gia tộc kịch liệt nói, lần này có thể nói là bị tổn thất nghiêm trọng, nhân tài của bọn họ người thì chết kẻ thì bị thương, gia tộc bị xuống dốc là chuyện chắc chắn.

Ngũ Trưởng Lão của Quang Minh thần điện lập tức lớn tiếng nói: "Lần này Ma tộc lại có thể thuận lợi tiến vào hội trường, ai biết trong nhân tộc chúng ta có phản đồ hay không?"

Nói xong, hai mắt sắc bén nhìn chăm chú về phía Ám Dạ, một bộ dáng chính trực cương liệt.

Mặc Bình Mục thông thả nói: "Vô luận như thế nào, đều phải mời Ám Dạ cho mọi người một lời giải thích."

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí trở nên đè nén, nhiều người không tự chủ được sau lưng đã chảy ướt đẫm một mảng mồ hôi lạnh.

Đối mặt với chỉ trích của mọi người, Ám Dạ khinh thường cười nhạo một tiếng: "Ám Lâu tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, nếu nói trong Ám Lâu có phản đồ, tuyệt đối không có khả năng!"

Một loại uy áp nồng liệt phát ra từ trên người Ám Dạ, làm cho mọi người suy nghĩ trong lòng bọn họ lung lay, dựa vào cổ uy áp kia làm cho bọn họ biết, nếu dám khiêu chiến quyền uy của hắn, chờ đợi bọn hắn là sự tử vong.

Ở trong phạm vi của Ám Lâu, toàn bộ thế lực và gia tộc chỉ có thể nén cục giận này xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Tầm Vân

"Sát La là vương tử của Ma Vương, người xác định người Ma tộc kia thật sự tên là Sát La?" Đối với Âm Dạ mà nói, cái tên Sát La cũng không có xa lạ.

"Vâng... Nhưng hắn đã... Bị người khác giết chết rồi..." Túy Lam hung hăng chau mày, máu đỏ tươi theo cái cổ mảnh khảnh của nàng chảy xuống.

Âm Dạ thấy thế liền ngăn cản nàng: "Đừng nói chuyện. Kiệt Thịnh, người nói đi." Rồi sau đó đem ánh mắt hướng về phía nam tử đứng ở một bên.

Nam tử tên là Kiệt Thịnh là một thành viên của Âm Lâu, đồng thời cũng là vị huyền sư duy nhất còn sống trong nhiệm vụ nguy hiểm lần trước, sự sống sót của hắn thật giống như một kì tích.

"Đúng vậy, mới vừa rồi hắn đã bị một nam tử tóc vàng không biết tên giết chết, cuối cùng hóa thành một bãi đất khô cằn, sau đó không biết vì sao kim quang mãnh liệt, thiên địa biến sắc hủy diệt, chúng ta liền bị truyền tống ra ngoài. Bất quá, nếu hoàng tử Sát La thật sự đã chết, hài cốt dưới kia hắn còn lưu lại hơi thở của hắn." Kiệt Thịnh khom người trầm giọng nói, không chút suy nghĩ đưa ra chất vấn của mình.

Mặc Liên nhếch mày, lạnh lùng cười. Lúc này nàng đúng là đã lợi dụng tinh thần ảo thuật của Mặc Linh và khả năng thiết lập truyền tống trận của bản thân, nam tử này lại có thể ở dưới tình trạng tinh thần bị ảo thuật uy hiếp mà đưa ra phán đoán nhanh như vậy, đúng là có điểm ý tứ.

Mặc Liên liếc hạ hai tròng mắt, ánh sáng nhàn nhạt chảy xuôi nơi đáy mắt.

Hơi sững sờ, Âm Dạ cúi đầu trầm tư, một nam tử không biết tên có thể dễ dàng giết chết hoàng tử Sát La, hơn nữa nơi này chỉ còn là một đồng phế tích, chắc không thể thu thập được chút dấu vết hữu ích gì, việc này là do truyền tống trận công kích đã sớm đã thất truyền gây ra, người này đến cùng là ai?

Là địch hay là bạn?

Nhiu mày suy nghĩ sâu xa một lát, Âm Dạ đối với người phía sau, liếc mắt ra hiệu, bạch y nam tử phía sau chỉ trong nháy mắt đã đi kiểm tra hoàn cảnh xung quanh một lượt.

Loại dao động này, hóa ra là không gian huyền lực, hi hữu mới có thể gặp!

Một lát sau, nam tử đi đến bên người Âm Dạ, tôn kính mà nói: "Âm chủ, đích xác là có dấu hiệu của hoàng tộc Ma tộc, đúng là tử hoàng tử Sát La! Hơn nữa, ta còn phát hiện thêm thứ này!"

Một ánh sáng khảm máu xẹt qua trong đôi mắt đen nhánh của Âm Dạ, trên tay là một viên đá có khắc huyền lực vẫn không biết tên, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, thông tri với bọn họ, món nợ này chúng ta muốn hảo hảo cùng Ma tộc tính toán!"

"Vâng! Âm chủ!" Mọi người đồng loạt trả lời.

Mà người các gia tộc và thế lực khác đều không dám nói một lời, trước mặt cái khủng bố nam nhân này, cho dù có bất mãn cũng chỉ có thể nhẫn.

"Về sự tình này, Âm Lâu ta chắc chắn sẽ cấp cho các vị một cái công đạo, các vị mời trở về trước!" Âm Dạ ôm lấy bóng dáng suy yếu của Túy Lam, dùng một ánh mắt lạnh như băng quét đám người kia.

Đang lúc mọi người ngừng hít thở, tính toán rồi đi thì có một giọng nói đột ngột vang lên: "Đợi một chút!"

Âm Dạ nhiu mày quay đầu, liền nhìn thấy một bóng dáng nhanh nhẹn tinh tế.

Mà ánh mắt của thiếu niên kia lại trên hòn đá trong bàn tay hắn, chậm rãi mở miệng: "Cái này là kết giới huyền lực văn!"

"Người thật sự nhận được loại huyền lực văn này?" Âm Dạ hơi sững sờ, lạnh giọng hỏi, chăm chú nhìn thi thể đầy đất, người này có thể sống sót, Âm Dạ ngay từ đầu đã nhận định Mặc Liên bất phàm.

"Vâng, hắn là đạo huyền lực văn này được khắc trên một khối tinh tinh, sau khi sử dụng liền thoái hóa thành một hòn đá bình thường." Mặc Liên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, đối mặt với Âm Dạ không có tí ti sợ hãi và nịnh hót.

"Người là ai?" Âm Dạ thâm thúy nhìn Mặc Liên, trầm giọng hỏi.

Túy Lam ở trong ngực Âm Dạ thấy thế thì ho nhẹ một tiếng, nói: "Đây là người đại biểu cho Kỳ Nặc đại nhân tới tham gia đại hội bán đấu giá."

"Tại hạ Tầm Vân." Mặc Liên cảm thấy nghi hoặc, Kỳ Nặc đại nhân này là ai? Chẳng lẽ là lão đầu kia?

"Ân!" Âm Dạ gật đầu nhàn nhạt đáp, ý muốn Mặc Liên tiếp tục nói hết.

"Loại này huyền lực văn phức tạp này có từ thời thượng cổ, Tầm Vân cũng chỉ là đi theo gia sư dạo chơi ở một chỗ thượng cổ di tích mới may mắn được

gặp qua, nếu không Tầm Vân cũng không thể nhận thức ra đây là kết giới huyền lực vẫn." Mặc Liên tiếp nhận hòn đá trong tay Ám Dạ, trầm tư một lát rồi tiếp tục nói.

"Vị tôn sư kia là ai? Là Kỳ Nặc đại nhân?" Ám Dạ giao Túy Lam cho một tên thuộc hạ ở bên cạnh, an bày xong cho những người bị thương, rồi mới thân nhiên hỏi.

"Ta không quen biết Kỳ Nặc đại nhân, ta cũng không biết tên của sư phụ, bất quá hắn là một lão nhân gia đầu tóc và râu đều đã bạc, ưa thích ăn mặc y phục màu lam, bộ dáng lúc nào cũng là thê thảm không chịu nổi." Mặc Liên nói nào thì có sư tôn cơ chứ, chỉ đành đem lão đầu kia ra chống đỡ, cau mày làm bộ nói.

Lại không biết lời trả lời lập lờ nước đôi của Mặc Liên càng là làm cho mọi người ở đây khiếp sợ không thôi.

Tóc và râu đều đã bạc, y phục tả tơi.

Đây chẳng phải là bộ dáng mà người kia thích nhất sao?

Cái vị đại nhân kia rõ ràng có thân phận tôn quý và thực lực khủng bố nhưng lại luôn ưa thích giả bộ đáng thương, nơi nơi giả danh lừa bịp, nguyên lai là sư phó của vị tiểu công tử này!

Khó trách tiểu công tử có khí chất hiên ngang bất phàm hơn người, thì ra là thế!

Sau khi hiểu ra, mọi người ào ào thay vào là biểu cảm au đua nịnh nọt, nhìn chăm chăm Mặc Liên giống như nàng là một khối thịt béo đang đung đưa trước mặt vậy.

Tự động làm như không thấy những ánh mắt trần trụi kia, nàng lại nói tiếp: "Loại huyền lực vẫn đã tuyệt tích này nhân tộc tuyệt đối không có người có thể về ra."

Nàng tùy ý liếc về phía Kiệt Thịnh đang lặng yên đứng ở một bên, ánh mắt chỉ lơ đãng dừng ở trên người hắn một chút, rồi dường như không có việc gì thu hồi, ngay sau đó nói: "Hơn nữa liên tính là có người nào đó có thể khắc ra loại kết giới huyền lực vẫn này đi, bày trận cũng cần một khoảng thời gian, mà Ma tộc bỗng nhiên xé rách không gian xuất hiện, rồi mới về sau mới chính thức khởi động kết giới, trong vòng một khoảng thời gian ngắn như vậy, không đủ để bày ra kết giới đồ án. Cho nên..."

"Cho nên, cái kết giới đồ án này đã sớm được bố trí tốt?" Ám Dạ lạnh lùng nói, thậm chí có người bất tri bất giác ở trong địa phương của bọn họ thiết lập âm mưu, việc này tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Về mặt Kiệt Thịnh chợt trở nên cứng ngắc, ngay lập tức đã khôi phục bình thường.

"Hừ! Đây đều là những lời suy đoán của một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, người có chứng cứ gì không?" Ngủ trưởng lão của Quang Minh thần điện lập tức hỏi ngược lại.

Mặc Liên tựa hồ sớm đã liệu đến bọn họ sẽ nghi ngờ, nhẹ nhàng cười, lúc mọi người đang tỉnh tâm lắng nghe thì bóng dáng của nàng lại đột nhiên biến mất.

Thình thịch! thình thịch!

Bốn tiếng vang thật lớn, thân hình của nam tử tên là Kiệt Thịnh bắt đầu quái dị vặn vẹo, da thịt trong nháy mắt biến thành màu xanh đen, một đôi ma góc màu đen xuất hiện trên trán hắn.

Hóa ra là người Ma tộc!

Chỉ là về mặt của hắn dữ tợn mà thống khổ, một lát liền sau thân hình chấn động, bị nghiền thành cát bụi!

Kính ngạc!

Bởi vì cái khối màu đen kia là chứng minh sắt thép nhất cho sự tồn tại của Ma tộc.

"Như thế nào? Như vậy đã đủ để chứng minh chưa?" Nàng nhàn nhạt nói, lúc này ở trong lòng mọi người đã tràn đầy sóng to gió lớn.

Một cái đồ án màu vàng thân bí có ba thanh kiếm và một thanh đao găm hiện lên ở dưới chân nàng, mái tóc dài màu đen ở trong không trung bay bay, trong tay đang nắm giữ một viên một ma hạch màu xám đen.

"Đây là chứng cứ, ma hạch của Ma tộc!" Mặc Liên cười nhẹ, vút viên ma hạch ở trong tay cho ngủ trưởng lão còn đang chấn kinh ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Hắc chỉ là bị dọa

Giết ngay lập tức!

Cái tên Ma tộc kia ở dưới công kích của tiểu công tử này lại không hề có lực hoàn thủ, yếu kém giống như một con kiến.

"Người... Người..." Ngũ trưởng lão gian nan nói, giọng nói không ngừng run rẩy.

Thật sự là làm cho người ta chấn kinh rồi!

Trẻ tuổi như vậy mà có cấp bậc đầu sư! Hơn nữa thực lực lại bu ru hãn đến mức có thể dễ dàng ngay lập tức giết chết một tên Ma tộc!

Tuy rằng dựa vào màu sắc của viên ma hạch kia thì liền biết được người kia ở trong Ma tộc cũng chỉ có đẳng cấp thấp, nhưng mà Ma tộc thường bu ru hãn hơn người, điều này đủ để chứng tỏ người này có thiên phú hơn người! Khó trách Kỳ Nặc đại nhân lại thu nhận hãn làm đồ đệ!

Đầu kỹ sắc bén và khí phách như thế cũng là do ngài ấy truyền thụ cho hãn đi!

Mặc Liên từ trong tay giờ ra một cái khuyên tai huyền ảo khí, huyền ảo khí có màu hồng, bên trên là một loại ký hiệu phức tạp, đó chính là phù văn trọng trung cho ma tộc.

"Không sai, người này chính là mật thám của Ma tộc cài vào nhân tộc, mà huyền ảo khí này là công cụ để che giấu thân phận của hãn, cho nên chuyện lần này hoàn toàn là do ma tộc gây nên, mọi người không có nghi vấn gì nữa chứ?" Mặc Liên nhàn nhạt quét một vòng, rồi chăm chú nhìn về phía ngũ trưởng lão, nhú mày nói.

"Này... Ma tộc làm vậy có mục đích gì?" Ngũ trưởng lão tiếp xúc với ánh mắt Mặc Liên, ngừng một chút mới nói.

Mặc Liên liếc ngũ trưởng lão một cái, khinh thường nói: "Chuyện đó thì làm sao mà ta biết được, chúng ta lúc đó đều muốn tránh né sự khủng bố của phong nhận mà bận tối mắt, may mắn sau đó được Túy Lam đại nhân bảo vệ ở bên trong thủy sương mù mà giữ được một mạng. Thủy sương mù có đặc tính gì, tin tưởng không cần ta phải nói lại cho mấy người, tự nhiên lúc đó ta không thể nhìn rõ diễn biến tranh chấp giữa bọn họ, cho nên ta không biết đến cùng họ có mục đích gì. Đúng không, Mặc nhị công tử?"

Đôi môi mỏng của Mặc Bình Mục hơi hơi co rút, cái trán nổi gân xanh.

Một chương mới vừa rồi đã đánh Mặc Liên ra khỏi thủy sương mù đúng là của Mặc Bình Mục, bởi vì Mặc Liên lường gạt hãn mấy lần, hãn hận không thể khiến Mặc Liên chết không toàn thây.

Trong đầu Mặc Bình Mục bốc lên sự tức giận, vốn hãn còn nghi hoặc vì sao Mặc Liên có thể sống sót sau cuộc hỗn loạn kia, còn tưởng rằng hãn ta có tài năng hơn người, xem ra là dựa vào huyền ảo khí của Kỳ Nặc đại nhân. Hãn ta không ngờ tới Mặc Liên sẽ trực tiếp hỏi mình như vậy, việc này đại biểu Mặc Liên đã biết người vừa rồi tập kích hãn là hãn.

Đây là hướng về phía hãn khiêu khích sao?

Nhưng vậy thì thế nào chứ, hãn là một trong những người chính thống thừa kế Mặc gia, cho dù là Kỳ Nặc đại nhân muốn động tới hãn cũng cần phải suy xét cân nhắc, huống chi là tiểu gia hỏa này!

Nghĩ xong, Mặc Bình Mục cười nhẹ nói: "Đúng vậy, Tầm Vân tiểu công tử tự nhiên sẽ không biết lý do."

"Vậy chuyện lần này hết thảy là do ma tộc gây nên, Ám Lâu ta tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ, các vị mời trở về trước, Ám Lâu sẽ dựa vào tôn thất của các vị mà bồi thường đầy đủ." Tên nam tử áo lam luôn luôn yên lặng đứng sau lưng Ám Dạ bỗng nhiên lên tiếng.

Người này đúng là vị trưởng lão thứ hai của Ám Lâu, Ám Phong, trên khuôn mặt như bạch ngọc là một nụ cười thần nhiên, anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần, lại đánh mắt về mạnh mẽ của nam nhân, thực lực cao cường, làm người luôn ám áp hữu lễ, là tình nhân trong mộng của phần lớn nữ nhân.

Người các đại thế lực và gia tộc nghe vậy cũng không có ý kiến.

Ám Lâu là một trong những thế lực giàu có nhất ở đại lục Lan Tập, bọn họ lần này chủ động bồi thường, tất nhiên sẽ không bạc đãi bọn hãn, nói không chừng còn có thể trong họa được phúc.

Mặc Liên thấy thế, lạnh lùng cười.

Đây là gia tộc, vì lợi ích của bản thân liền có thể dễ dàng thỏa hiệp, giống như tinh thạch có thể mua được hết thảy, ngay cả tôn nghiêm và sinh mệnh vô tội của đồng bạn cũng có thể không quan tâm.

Nhìn biểu cảm khác nhau của mọi người, Mặc Liên đối với Mặc Linh liếc mắt ra hiệu, đối với Ám Dạ nhẹ nhàng gật đầu, liền muốn lặng yên ly khai cái nơi thị phi này.

"Công tử! Xin đợi một chút!" Một giọng nói thẹn thùng của nữ tử truyền đến, mắt thấy Hoa Ngữ Dung đang đi tới phía Mặc Liên.

Mặc Liên đã mất đi toàn bộ tính nhẫn nại từ lâu, nàng cố gắng tìm lại chút tâm tình, trầm giọng mà nói: "Chuyện gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Ngữ Dung bị đáng vẻ ngàn dặm xa cách, người ngoài có tới gần của Mặc Liên làm cho cả kinh sửng sốt, nàng cho rằng đối phương đối xử với nàng như vậy là do không biết nàng là ai, chỉ là bộ dáng hờ hững lạnh như băng của hân cũng sâu sắc hấp dẫn nàng.

Hoa Ngữ Dung cắn cắn đôi môi hồng nộn, thẹn thùng nói: "Công tử hữu lễ, bản tiểu thư là cháu gái của phó hội trưởng Dược Sư công hội, Hoa Ngữ Dung, lần này tới Sa thành tham gia đấu giá hội may mắn gặp được công tử, thấy công tử uyên bác hiểu rộng như thế nên muốn cùng công tử trao đổi."

Hoa Ngữ Dung tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng sinh ra đã mang đáng vẻ quyền rũ chọc người ngựa ngáy, bộ dáng cúi đầu nhắm mắt như thế đúng là có vài phần tư sắc.

"Không cần, bản công tử đối với người loại ức hiếp dân chúng, cướp đoạt thú súng của hân không có một chút hứng thú." Mặc Liên thần nhiên nói, cuối cùng trả lại cho nàng ta một cái ánh mắt chán ghét.

Hoa Ngữ Dung vừa nghe xong, lập tức phản hận ngẩng đầu, the thé nói: "Người! Người! Người có biết hậu quả khi nói chuyện như vậy với ta không?"

Từ nhỏ Hoa Ngữ Dung đã ương ngạnh, khi nào thì bị đối đãi như vậy? Trong nháy mắt liền đem tình cảm của mình ném ra sau gáy.

"Thế nào, người chẳng lẽ còn muốn cường thế cướp đoạt nam tử trước bản dân thiên hạ hay sao? Tuổi còn nhỏ lại phóng đảng đến mức như vậy, Dược Sư công hội thật sự là dạy dỗ ra một mầm non tốt." Mặc Liên lạnh lùng nói, lời nói bén nhọn mà thấu xương, làm cho khuôn mặt của Hoa Ngữ Dung nhất thời trắng bệch như tờ giấy.

Mặc Liên vừa dứt lời, bốn phía liền vang lên tiếng cười nhạo, đều là người đã có đôi mắt nhìn với Dược Sư công hội từ lâu.

Hoa Ngữ Dung giận dữ, dùng thân mình ngăn cản hành động muốn rời đi của Mặc Liên, khuôn mặt nguyên bản có thể coi như là xinh đẹp đã trở nên vặn vẹo, Mặc Liên thấy thế, hơi hơi nhíu mày, sờ sờ trường bào màu đen, lại độc miệng nói: "Tiểu thư vẫn là nên biết thức thời một chút mới tốt, bản công tử thật sự không vừa mắt nổi một đám phụ nữ như người."

Nhan đại trưởng lão của Dược Sư công hội nghe vậy thì giận tím mặt, phó hội trưởng để cho hân mang tiểu thư tới tham gia đại hội bán đấu giá, nếu để cho ngài ấy biết được cháu gái bảo bối của mình bị người ta nhục nhã, hân ta nên làm thế nào cho phải?

"Người đừng tưởng rằng có người làm chỗ dựa thì có thể kiêu ngạo!" Nhan đại trưởng lão một phen giữ chặt tay Mặc Liên, ngay khi thân hình tiếp xúc với thân thể Mặc Liên, trong nháy mắt cả người liền trở nên cứng ngắt, thậm chí là vô pháp hô hấp.

Ánh mắt Mặc Liên lạnh như băng nhìn chăm chú nữ tử trưởng lão, một loại uy áp chìm khủng bố cướp đoạt toàn bộ cảm quan của hân, hân có thể cảm giác được linh hồn thoát ra khỏi thân thể, bản thân bất lực run sợ!

Vị thiếu niên tuyệt mỹ này thật là đáng sợ! Chỉ là một cái liếc mắt mà có thể làm cho huyền khí trong cơ thể hân nghịch lưu!

Quá khủng bố rồi!

Cặp kia trong suốt, không có gì hết mà chỉ để lộ ra một cổ hơi thở có thể làm cho lòng người khủng hoảng, đó chính là uy áp của vương giả!

Người như vậy sao lại cam tâm tình nguyện đi theo Tầm Vân? Tầm Vân này đến cùng là ai?

Loại quái vật này Dược Sư công hội bọn hân có thể chọc vào được sao?

"Thế nào? Muốn giờ thủ đoạn tiểu nhân sao? Dược Sư công hội các người thật sự là bán dược sao? Bản công tử thế nào lại cảm thấy các người giống thổ phi nhiều hơn nh?" Mặc Liên một phen đẩy tay đại trưởng lão ra, thân hình hân theo động tác của Mặc Liên mà cứng ngắt ngã sầm xuống sàn nhà.

Mọi người thấy vậy liền cảm thấy khản trương, thân hình đại trưởng lão cứng rắn như một khối băng, chỉ có mỗi tròng mắt có thể hoạt động.

Hoa Ngữ Dung lập tức chất vấn: "Người đến cùng đã làm cái gì? Nhan đại trưởng lão là một trong những đại dược sư hiếm hoi! Nếu hân có cái gì không hay thì đó là tổn thất của toàn bộ đại lục Lan Táp!"

"Chỉ có chút ấy bán sự mà được gọi là đại dược sư?" Mặc Liên khinh thường nhíu mày nói: "Hân chỉ là bị dọa, đúng không? Lão nhân, đúng như lời ta nói thì người nháy mắt mấy cái coi!"

"Bị dọa?" Trong lòng mọi người nghi hoặc, chuyện này hình như quá kỳ quái đi, lúc này Nhan đại trưởng lão lại cấp tốc trừng mắt nhìn, trong đôi mắt đục ngầu không giấu được sự sợ hãi sâu sắc.

"Xem đi." Mặc Liên nhếch môi cười, lại nói: "Vậy bản công tử có thể đi rồi chứ? Có thể thì nháy mắt mấy cái đi, Nhan đại trưởng lão."

Trên sàn Nhan đại trưởng lão liều mạng nháy mắt, tựa hồ là giống như muốn vị ôn thần này rời đi càng nhanh càng tốt.

Thấy đại trưởng lão của bọn họ nhảy mất, người Dược Sư công hội tất nhiên để tiểu công tử này rời đi, không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào.

Mặc Liên nhẹ nhàng cười với Mặc Linh đang đứng im lặng ở một bên, tiêu sai dẫn nhau rời đi dưới ánh mắt như muốn giết người của đám người Dược Sư công hội.

Chỉ là như vậy, nhưng lần này Mặc Liên đã thành công để lại cho đám người ở đây một ấn tượng không thể xóa nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Nhỏ cỏ là phải nhỏ tận gốc

Toàn bộ Sa thành đang hăm bên trong đèn đóm, phẳng phất như nó không bị ảnh hưởng bởi huyết tinh lúc trước, hết thảy đều phồn hoa hòa bình như cũ.

Mặc Liên tính toán dành ra thời gian cả đêm để rời đi Sa thành, dù sao biểu hiện nàng rất dễ dàng rước lấy họa sát sinh.

Hai người lẳng lặng về hướng tường thành mà đi, đèn đuốc sáng trưng đem bóng dáng hai người kéo thật dài sau lưng, dần dần biến mất ở trong bóng tối.

Mặc Liên bỗng nhiên dừng lại bước chân, lạnh lùng nói: "Đi ra!"

Một trận gió lạnh làm cho người ta sồn tóc gáy thối tới, ánh sáng mê ly âm u, tựa hồ như cả bầu không khí đều bắt đầu trở nên trầm trọng.

Âm thanh “Tê tê” vang lên, giống như thủy triều vồn quanh Mặc Liên và Mặc Linh.

Sắc mặt Mặc Liên khê biến, trước mắt là một bầy rắn, cảm giác chúng mang lại cho nàng là sự ghê tởm.

Nếu nói cả đời này Mặc Liên chán ghét cái gì nhất, thì đó chính là rắn.

Mặc Linh thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cũng cảm thấy khó chịu thay nàng, thông qua nội tâm cảm ứng hẳn biết chủ nhân thập phần chán ghét loại sinh vật này, thậm chí còn có sự sợ hãi không hiểu rõ. Hắn lập tức che phía trước người Mặc Liên, ôn nhu nói: "Tiểu thư đừng sợ, Linh sẽ bảo vệ người."

"Còn có ta mà chủ nhân!" Trong nháy mắt Tiểu Tuyết cảm giác được cảm xúc chủ nhân nhà mình bị dao động, lập tức đi ra từ trong Hồn Nguyên Giới, sau đó triển khai hai cánh, bay đến phía sau Mặc Liên, hai người một trước một sau đem Mặc Liên bảo hộ một giọt nước cũng không lọt.

Sát La và Mộ Dung Tử Huyền cũng cảm nhận sự thay đổi của nàng, nhưng Xích Lôi không đồng ý cho hai người bọn họ ra ngoài, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Sát La còn mang theo điểm xấu hổ không khó để nhận ra: "Người, không có việc gì đi?"

"Tiểu thư..." Mộ Dung Tử Huyền do dự lên tiếng, lại bị Xích Lôi bá đạo ngắt lời: "Đề ý thì làm được cái gì! Các ngươi giờ này chỉ là hai người phế vật! Nhanh chút nỗ lực tu luyện! Bằng không đều cút ra khỏi không gian cho ta! Nữ nhân này rất kiên cường, các ngươi không cần lo chuyện của nàng ấy!"

Tâm Mặc Liên khê run lên, đứng vậy, nàng hiện tại không phải là cô độc một mình, không cần phải sợ hãi, giống như trước kia một mình cô đơn và bất lực trong bầy rắn.

Cảm thụ được ràng buộc nơi đáy lòng, Mặc Liên rút cuộc cũng bình ổn lại tâm tình của mình, nàng cười nói: "Cảm ơn các ngươi, ta không sao, Xích Lôi, Tiểu Tuyết, Linh, Sát La còn có Tiểu Tử Nhi."

Người âm thầm đi theo nàng thấy sắc mặt ngầy ngốc Mặc Liên, tái nhợt chăm chú nhìn bầy rắn, thì khinh thường cười nói: "Chẳng lẽ đây là người trên buổi đấu giá đại hội đã khiến Hoa tiểu thư cam chịu sao? Thiếu thành chủ, người này vừa nhìn thấy mấy con xà đã sợ hãi đến mức độ này, ngươi để cho ta tới thu thập hắn, thật là đại tài tiểu dụng."

"Không sai, thiếu thành chủ, người này một mình ta cũng có thể thu thập, không cần phiền toái gọi toàn bộ đám người đại ca tới đây đi?" Một nam tử có dáng người nhỏ gầy nói.

Mặc Liên đứng yên một chỗ, đưa mắt thăm dò đám người kia, sau đó xác nhận, năm người này nàng toàn bộ không quen!

Một thiếu niên mặc bộ xiêm y hoa lệ khi nhìn thấy gương mặt tuần mỹ tuyệt trần của Mặc Liên, oán hận ghen tị mà nói: "Bắt lấy hắn cho bản thiếu gia! Đem gương mặt đáng giận của tiểu bạch thỏ hủy đi cho ta! Cũng dám bắt kính Hoa tiểu thư! Xú tiểu tử không biết trời cao đất rộng! Cắt đầu hắn hiến cho Hoa tiểu thư, nàng nhất định sẽ cao hứng!"

Mặc Liên vô vị cười, xem ra này vị thiếu ra không rõ tên kia là nghe theo phân phó của Hoa Ngữ Dung, một trong những người mến mộ nàng ta đi.

Rũ mí mắt xuống, Mặc Liên nhàn nhạt hỏi: "Người là ai?"

Được Sư công hội, Quang Minh thần điện và Mặc gia tạm thời nài không thể động tới, việc này không đại biểu nàng là quả hồng mềm mại cho người ta nắm bóp, Mặc Liên đã quyết định, vô luận người kia là ai, đều phải để hân ta trả giá đại giới.

Cũng dám lấy xà tới dọa nàng! Không muốn sống chẳng?

Tiểu Tuyết nghe được cuộc độc thoại nội tâm của chủ nhân nhà mình, nhin không được trọn tròng mắt, chủ nhân, kỳ thực người chính là đã mang thù mà thôi, không có quan hệ gì tới quả hồng mềm, không quan hệ nha!

"Hừ, bản thiếu gia là nhi tử độc nhất của thành chủ Sa thành, Cát Chử, thế nào sợ chưa? Quỷ xuống dập đầu bản thiếu gia, bản thiếu gia có thể mở lòng từ bi buông tha cho người khỏi chết!" Cát Chử nhìn sắc mặt trầm xuống của Mặc Liên, cho rằng nàng bị sợ hãi, cười to nói: "Bản người vào kỹ viện làm đào kép, chắc là được."

"Giết ta? Được! Bản công tử sẽ cho các người biết là ai giết ai!" Bên môi Mặc Liên ngưng kết ra một ý cười lãnh khốc.

"Được... Được lắm xú tiểu tử này, bắt sống hân cho ta! Ta muốn hân ta bị ngàn người cười, vạn gói nhân! Như vậy mới có thể làm người giận Hoa tiểu thư và bản công tử!" Sắc mặt Cát Chử vì giận dữ mà đỏ lên, quay đầu rồng to nam tử đứng đằng sau.

"Giết! Một người cũng không tha!" Giọng nói trầm nhẹ như một cơn gió đêm của Mặc Liên truyền đến, làm cho thân hình của năm người kia không hiểu nổi khẽ run lên.

Nam tử kia nghe lời điều khiển bày răn di chuyển về hướng về phía ba người Mặc Liên, Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, con kiến đáng chết này cũng dám muốn giày vò chủ nhân nó! Chủ nhân đã lên tiếng, nó cũng không cần phải hạ thủ lưu tình!

Hai cánh ở phía sau lưng Tiểu Tuyết bỗng nhiên thả ra từng luồng ánh sáng nhạt màu lam, huy động trong không gian, gió thổi đầy trời, thổi tới chỗ nào bày răn ở đó liền bị chặt đứt.

Chính là cuồng phong màu lam kia cũng không vì vậy mà đình chỉ, mà là uy áp bí mật kia làm cho người ta tâm phục khẩu phục, tiếp tục gào thét hướng về phía ngã tư đường không xa, đem tất cả vật thể hủy diệt, đánh nát nham thạch cứng rắn, tường thành vững chắc và đồ án phòng hộ phức tạp, cuối cùng biến mất ở giữa bóng đêm mênh mông...

Công kích của huyền thú có khác, chỉ là nhẹ nhàng ra đòn đã có thể hủy diệt một mảnh thiên địa.

Trận văn thủ thành bị phá, âm thanh cảnh báo liên vang lên, bọn hộ vệ nghe được dị động, ào ào vận khí đấu khí và huyền lực hướng về phía bên này mà đi.

Mặc Liên cũng không hoàn toàn có ý tứ trách tội Tiểu Tuyết, đấu khí tập trung ngưng tụ thành lưỡi dao, hướng về phía Cát Chử chém tới.

Máu phun đỏ tươi phun đầy đất, Cát Chử đến chết đều không biết bản thân mình đã chọc phải một cái thế nào đáng sợ đến nhường nào.

"Thiếu thành chủ!" Nam tử điều khiển bày răn kinh hãi thốt lên, chỉ trong giây lát, hân đã cảm nhận được một loại đau đớn tê liệt nơi đáy lòng.

Giờ phút này hân mới phát hiện ra, bản thân mình cũng đã bị chém ngang người.

Quá nhanh!

Động tác của người thiếu niên này thật sự là quá nhanh!

Ngay cả ảo ảnh của hân ta cũng không có biện pháp bắt giữ, càng đừng nói là giết chết hân!

Khi ngã xuống đất, năm người đều là chết không nhắm mắt.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!" Tiểu Tuyết thu hồi hai cánh sau lưng, hừ lạnh nói, mà Mặc Liên thì đang cẩn thận lau vết máu không cẩn thận bắn lên mặt Mặc Liên.

Mặc Liên cúi đầu, chăm chú nhìn vết máu trên hai tay, chậm rãi hỏi: "Đây là nguyên rủa huyền lực văn?"

Chú văn này bám vào cổ tay Mặc Liên sau khi nàng giết chết Cát Chử, xem ra người Sa gia có để lại tinh thần dấu ấn trên người Cát Chử.

"Vâng chủ nhân, tuy rằng chú văn này truy tung không phải rất mạnh, nhưng sẽ làm người không thoải mái, muốn Tiểu Tuyết tiêu trừ nó giúp người sao?" Tiểu Tuyết nhìn nhìn chú văn trên tay Mặc Liên, khinh thường nói.

"Không cần, vừa vặn ta cũng muốn nhìn xem người hạ chú là ai! Diệt cỏ phải diệt tận gốc, không sau này gió xuân thổi tới mầm non lại trời lên sẽ rất phiền phức!" Một ý cười lãnh khốc hiện bên khóe môi Mặc Liên.

Hộ vệ Sa thành cuối cùng cùng đến nơi, ánh sáng thạch chiếu rọi cảnh vật xung quanh, mắt thấy sẽ nhìn thấy hung thủ là ai, bóng dáng của hân lại như quỷ mỵ, cứ như thế mà biến mất trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Dị Thế Của Mặc Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.